SHEILA ROSS

Încă o dată

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

– Îți stau cumva în drum?

Cu un pahar în mână, bărbatul înalt stătea în pragul uneia dintre camere,blocându-i drumul, cum făcea de altfel tot restul lumii, în aglomerația de la petrecere.

– Da, răspunse ea, dar ce mai contează.

El zâmbi.

– Voiai să pleci?

Dinții lui erau foarte albi, iar ochii de un albastru strălucitor, ieșind în evidență pe bronzul feței.

– Nu, încercam să găsesc bucătăria.

– Înțeleg, ridică el din umeri, semn că de fapt nu înțelegea. Pot să-ți aduc ceva de băut?

– Chiar te rog.

Aerul era greu de respirat din cauza fumului, parfumurilor și aburilor alcoolului. Lumea râdea și vorbea, bând whisky, Martini, gin tonic.

– Lapte, te rog, spuse ea,

Figura lui nu trădă surprinderea, doar ochii se măriră puțin, cu neîncredere.

– Pe aici, o conduse el.

Când ajunseră la bucătărie, bărbatul deschise ușa frigiderului și-i examină conținutul. Stând pe un scaun, Sanny îl urmări scoțând o cutie de lapte și turnând într-un pahar.

– Nu pot să cred, spuse el întinzându-i paharul. Cum poți să bei această chestie artificială?

Figura lui exprima dezgustul.

Ea ridică din umeri.

– Cred că m-am obișnuit. Asta e, dacă n-ai vaci, n-ai nici lapte natural. E mai bine decât nimic.

Ridică paharul la buze și bău. Nu era prea grozav, dar în cele două luni de când venise în Africa de Est, se obișnuise.

Bărbatul se așezase și el pe un scaun. Era foarte atrăgător, într-un fel ciudat, mai dur și mai nefinisat. O urmărea cu privirea, producându-i o stare bizară.

– Ulcer? întrebă el.

– Ce? se încruntă ea. A, nu, stau foarte bine cu sănătatea.

– Pentru că ai ales laptele în locul alcoolului, fără îndoială. Fumezi?

– Numai țigări, răspunse ea cu seriozitate.

El râse.

– Vitamine iei?

– Geritol, în fiecare zi, dădu ea din cap, începând să se amuze.

– De asemenea, faci sport, mănânci bine și ai câte opt ore bune de somn în fiecare noapte.

– Nouă, îl corectă ea.

Bărbatul aruncă o privire spre ceas.

– A trecut deja ora de culcare. Cred c-ar fi mai bine să te duc acasă.

Nu putea să fie mai mult de zece.

– Uneori stau mai târziu… depinde.

– Depinde de ce?

Ea zâmbi.

– Oh, de diferite lucruri.

– În acest caz, nu mă amestec, râse el.

– Da, mai bine nu încerca.

– Ai luat deja cina? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Desigur, supă de legume și salată verde.

– Aha, o vegetariană.

Ochii lui se îndreptară către paharul de lapte, care era acum gol, apoi o privi cu atenție.

– Dacă nu mă înșel, vegetarienii nu consumă nici un fel de produse de origine animală, ceea ce include laptele, brânza, ouăle…

Sanny zâmbi.

– Uneori mai păcătuiesc…

– Eh, n-o facem cu toții? veni răspunsul lui amuzat. Vrei să te întorci la acea mulțime de oameni? întrebă el, făcând un gest vag în direcția sufrageriei, de unde se auzea gălăgie.

Nu, poate îl va pierde în mulțime.

– Îmi place mai mult la bucătărie, măcar e liniște.

– Și e lapte în frigider.

– Da, un alt avantaj.

Bărbatul o privi o clipă gânditor.

– De fapt, voiam să caut ceva de mâncare. Tocmai am ajuns de la Freetown și nu ne-au dat nimic de mâncare în avion. Vrei să vii cu mine?

– Tocmai te-ai întors de la Sierra Leone? Am fost acolo trei săptămâni, la Monrovia abia săptămâna trecută. Dar nu cu avionul, ci cu bicicleta.

El păru impresionat.

– Domne, ești chiar vitează! Lapte praf și mersul cu bicicleta pe coastă…

– E mult mai interesant decât să stai într-un avion cu o mulțime de oameni de afaceri plictisitori. Am atâtea povești interesante de spus!

– Îmi imaginez… Așadar, de ce nu mergi cu mine la masă și o să-mi poți spune toate povestirile interesante.

– Nici măcar nu-ți știu numele, îi aruncă ea un zâmbet fermecător.

Poate că era unul dintre oamenii de afaceri plictisitori de care se temea, deși nu arăta corespunzător.

– Mark Taylor, spuse el cu gravitate, profesor de economie socială, angajat temporar de Serviciul de Informații al Statelor Unite. Tu?

– Sanny.

– Sanny și mai cum?

– Sanny Joy Copeland, jurnalist itinerant.

– Sanny Joy, repetă el numele încet. Îmi place.

– Îl urăsc, pare numele unui detergent de toaletă.

El râse tare, aruncându-și capul pe spate.

Lasă-l să râdă, să considere asta o glumă. Avea multe motive pentru care s-o urască pe mama ei. Ipocrizia numelui ei era unul dintre cele mai puțin importante.

– Trebuie să recunosc, nu m-am gândit la așa ceva. Acum, după ce am fost prezentați formal, crezi că poți lua masa cu mine?

La urma urmei, ceva mâncare putea să-i facă bine, simțea că-i e foame, chiar dacă mâncase un pic la petrecere. Dar, ce era mai important, nu voia să-l lase pe Mark Taylor să dispară. Compania lui era foarte plăcută, iar ea avea nevoie de așa ceva.

Așa că acceptă invitația. El o întrebă cât de bine cunoștea locurile, dar ea nu era încă familiarizată cu restaurantele din zonă, pentru că alesese mâncarea locală. Mânca multe fructe, care erau ușor de găsit la piețele locale, permițându-i în același timp să nu-și depășească bugetul.

După răcoarea din camere, datorată aerului condiționat, ieșirea în noaptea umedă, întunecată, era ca plonjarea într-o baie de aburi. Erau într-o zonă rezidențială liniștită, cu case mari și frumoase, închiriate de oameni de afaceri, oficiali și străini. Casele erau înconjurate de grădini întinse, cu palmieri înalți și multe flori.

– O să luăm un taxi de pe drumul principal, propuse el. Nu te deranjează să mergem o vreme pe jos, sper.

– Deloc.

Dacă ar fi văzut ce plimbări pe jos a făcut în ultimele zile! Sandalele ei erau destul de confortabile, iar rochia lungă de bumbac, cu broderie în stil african, era lejeră. O cumpărase în Senegal, pentru că-i plăcuse țesătura colorată. Mai mult decât atât, era ușor de spălat și de călcat.

Nu așteptară foarte mult un taxi.

– Charter, spuse Mark Taylor, ceea ce însemna pentru șoferul taxiului că dorește taxiul doar pentru el, nu vrea să-l împartă cu alți călători. La hotelul Dukor, vă rog.

– Acolo stai? întrebă Sanny.

Era unul dintre norocoși, dacă stătea într-un astfel de hotel.

– E unul dintre cele mai bune hoteluri din oraș. Tu unde stai?

– La Arrivederci.

Era un nume potrivit, dar de ce era italian, nu-și dădea seama.

– N-am auzit niciodată de acest hotel.

– Foarte bine, zâmbi ea.

– De ce?

– Nu e de calitate, iar seara este un loc foarte potrivit pentru „doamnele nopții". Trebuie să-mi fac loc cu coatele printre bărbații care mă evaluează. La început, a fost foarte uluitor.

Vocea ei era egală, fără să trădeze vreo emoție.

– Dar acum, nu te mai deranjează?

– Oh, nu, deloc, spuse ea pe un ton lejer, în afară de faptul că mă face să mă simt ca o bucată de carne.

– Doamne, de ce stai într-un astfel de loc? exclamă el.

– Pentru că este ieftin, iar camera nu este foarte rea. În afară de asta, locul arăta foarte respectabil la prânz, când m-am înregistrat.

– Cine te-a trimis aici? Nu plătește nimeni chetuielile?

– Nimeni nu m-a trimis aici. Am venit singură.

El o privi lung , dar nu spuse nimic. Șoferul taxiului dădu drumul la radio, iar muzica africană umplu interiorul mașinii. La o curbă, șoferul, care cânta, luă o curbă prea strâns, iar Sanny fu aruncată în umărul lui Mark Taylor.

– Scuze, murmură ea, îndreptându-se.

– A fost plăcerea mea, glumi el. Am ajuns.

N-ar fi prea rău să stea într-un astfel de hotel, își spuse Sanny în timp ce traversau holul spre restaurant.

– Știu că mi-ai spus că ai luat deja cina, comentă Mark, așezându-se la masă, dar dacă îți este foame din nou, te rog să comanzi ceva. Nu știu ce este pentru vegetarieni în acest meniu, continuă el, întinzându-i meniul. Eu cred că voi lua o friptură.

Friptură! I-ar plăcea foarte mult.

– O să iau și eu același lucru.

Bărbatul ridică privirea fără surprindere.

– Așadar, nu ești vegetariană, până la urmă. Nici nu credeam că ești. Vrei vin?

Ea zâmbi.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– Nu-mi spune că e prima ta masă pe această zi, observă el, privind-o mâncând.

– Nu-ți voi spune, pentru că nu e. Dar e minunată această friptură. N-am mâncat o friptură adevărată de ceva vreme. După cum spuneam mai devreme, n-am mâncat decât mâncare locală.

– Pentru că e ieftină?

– Și pentru că e mai interesantă. Spuneam că am multe povești de spus…

– Chiar așa, dădu el din cap. De ce ești aici?

– Adică în Africa?

– Da. Ai spus că nu te-a trimis nimeni.

– M-am trimis singură, explică ea. A fost scris în horoscopul meu, să știi. Mă plictiseam de slujba mea. Lucram pentru un ziar din oraș de trei ani și mă săturasem să fac mereu același lucru. Într-o zi, am adus acasă un horoscop din acelea care prezintă predicțiile pentru anul viitor. Spunea că am șanse foarte mari să fac o călătorie într-un loc exotic din străinătate, că voi întâlni oportunități deosebite de carieră și că ar trebui să mă las purtată de fanteziile mele, să renunț la inhibiții. Așa am ajuns aici, încheie ea, zâmbind angelic.

– Fascinant, declară el, iar figura lui era serioasă, chiar dacă ochii albaștri străluceau amuzați. Dar de ce în Africa? De ce nu în Guadalupe sau Singapore sau Amazon? Sau era precizat și locul în horoscop?

– Nu, nu era precizat, așa că am căutat semne și predicții. Prima persoană pe care am întâlnit-o după ce am citit horoscopul era o bătrână pe care am întâlnit-o în autobuz și care mi-a povestit despre nepotul ei care lucrează în Africa și care avea tot felul de întâmplări fascinante, așa că am știut că trebuie să fie Africa. Dar, când am ajuns acasă, uitasem în ce țară locuia respectivul băiat– nu m-am priceput niciodată la geografie. Oricum, a doua zi am găsit o hartă

la ziar, așa că am închis ochii și am îndreptat un deget în direcția Africii. Am pus degetul pe coasta Oceanului Atlantic, chiar lângă Senegal, așa că mi-am imaginat că de acolo trebuie să pornesc.

Construia o povestire pe moment și se amuza foarte mult. Zâmbetul ei era angelic, iar el părea la fel de amuzat.

– Nu cred că ai auzit până acum de profețiile autorealizatoare…

Ea clătină din cap, privindu-l cu ochi mari și nevinovați.

– Nu, despre ce este vorba?

– Amintește-mi să-ți spun altă dată.

Ea zâmbi.

– O s-o fac… altă dată.

– Ne-am înțeles, așadar.

Sanny luă o nouă bucată de carne. Era un bărbat interesant, care îi plăcea. Probabil că nu credea nici un cuvânt din ce spunea ea, dar asta era bine.

Venise în Africa pentru că acest loc o fascina de atâta vreme, încât uitase adevăratul motiv pentru care se întâmpla acest lucru. La ziarul la care lucra ajunsese să se simtă limitată, fără perspective. Își dorea să călătorească, să fie liberă și independentă. După ce hotărâse să plece, îl anunțase pe șeful ei că va păstra o rubrică permanentă, săptămânală, la rubrica de călătorii, în care își va povesti aventurile. Era foarte bine, pentru că o scutea de griji financiare pentru o vreme. Nu-i era teamă de locuri ciudate, mâncăruri exotice sau căldură, dar nu voia să moară de foame.

De fapt, voia să scrie o carte, structurată ca un jurnal de călătorie, care părea să prindă formă cu timpul. Scria destul de mult, mai ales în orele fierbinți, în care își găsea refugiul la umbră.

– Pe unde ai fost până acum? o întrebă Mark, terminându-și mâncarea și lăsându-se pe spate în scaun.

– După Senegal, am fost în Gambia, apoi Sierra Leone, iar după aceea am venit aici, în Liberia.

Îi povesti apoi cum, în primele două zile după ce ajunsese în Africa, zburând cu avionul de la Paris la Dakar, fusese atât de speriată, încât nu ieșise din camera de hotel. Totul era atât de nou, de ciudat, iar până atunci nu mai ieșise niciodată din țară. Nici nu se putea face înțeleasă. Franceza vorbită de cei din Senegal nu semăna deloc cu cea pe care o învățase în facultate.

După aceste două zile, își adunase curajul și ieșise din hotel. Fusese uimită să descopere că orașul era modern, cu clădiri mari și oameni îmbrăcați în diverse stiluri, inclusiv occidental, cu teatre și muzee.

– Știai că Dakarul este numit Parisul Africii? întrebă ea.

– Știam, aprobă el. Președintele Senegalului e poet și e foarte interesat de artă și de cultură.

– E poet? Într-adevăr?

– Da, un poet adevărat.

– Ce interesant! Să ai președinte un poet!

Bineînțeles, descoperise în oraș și imagini dezolante, mizerie și cerșetori. Din fericire, descoperise un tânăr care vorbea destul de bine engleza și care o însoțise în călătoriile ei și de fiecare dată când voia să ia un interviu. La început, își dorise să cunoască mulți oameni, să le vorbească și să le asculte poveștile, așa că băiatul fusese un ajutor neprețuit. Tot el fusese cel care o inițiase în bucătăria tradițională.

Îi povesti apoi lui Mark despre călătoria ei în căutarea celebrelor moschei, ca și despre experiența din port. Ar fi putut să-i vorbească toată ziua, iar undeva între desert și încă un pahar de vin, hotărî că e cazul să se oprească, dacă nu vrea să-l obosească și să-l plictisească.

– Cafea? întrebă el, cu o voce care nu părea obosită sau plictisită.

– Mi-ar plăcea. A fost o cină foarte plăcută, îți mulțumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Ochii lui o fixau cu interes, iar tânăra se simți deodată jenată. Era surprinzător, pentru că rareori se simțea jenată în compania bărbaților. Nu avea nici o idee despre ce i se întâmpla. Era ceva la acest bărbat deosebit, care îi producea acel sentiment de jenă. Să fi fost din cauza ochilor lui? Sau a felului în care o privea? Nu știa.

El spuse foarte puține lucruri de-a lungul serii, ceea ce era neașteptat, pentru că, de obicei, ea era cea care asculta. Privind figura prelungă și puternică, se întrebă ce fel de bărbat era. Spusese că e profesor, dar nu arăta ca unul. Era tânăr, în jur de treizeci de ani și părea mai degrabă un sportiv. Îi era destul de greu să și-l imagineze la catedră, vorbind ore în șir despre chestiuni plictisitoare.

– Spune-mi, ce faci aici? îl întrebă Sanny, întinzând mâna să ia ceașca de cafea.

– Am câteva cursuri de ținut. Foarte neinteresant.

– Oh, nu cred acest lucru! exclamă ea, spunându-și că nimic din ceea ce-l privea pe acest bărbat nu putea fi neinteresat. Povestește-mi!

– Dacă insiști… Voi încerca să fac să sune interesant.

Avea într-adevăr un zâmbet imposibil. Sanny îl ascultă vorbind, privindu-l cu mare atenție. Așa era politicos, dar îi dădea și ocazia să-l observe mai bine. Îi plăcea să se uite la el, să vadă cum i se schimbă expresia feței, sclipirea dinților când zâmbea, ochii care i se luminau când râdea. Îi plăcea părul lui blond, moale și drept, cu o șuviță care îi cădea pe frunte.

Mai târziu, el o conduse la hotel cu un taxi și insistă s-o însoțească până la ușă. Holul hotelului era ca de obicei plin de femei care îl priveau insistent pe Mark, aruncându-i grimase furioase lui Sanny.

– Cred că ești clientul meu, observă ea și că le încalc teritoriul.

– Aș putea face niște observații, dar mă abțin.

– E foarte bine. Sunt în regulă, spuse ea începând să urce scările. Nu trebuie să mă conduci până la ușă.

– Am nevoie de mișcare.

Sanny se opri în fața ușii și scoase cheia.

– Mulțumesc pentru cină, făcu ea un gest de mulțumire din cap, care era în același timp o invitație să plece.

Oare de ce se simțea atât de neliniștită? Puse mâna pe clanță, fără să deschidă ușa. Nu voia să-l invite înăuntru. Mâna lui i se opri pe umăr. Putea să-i simtă căldura prin haine. Ochii lui erau veseli. Oare râdea cumva de ea?

– Ne vedem curând, spuse el aplecându-se și atingându-i ușor buzele cu ale lui. Noapte bună.

Se întoarse apoi pe călcâie și dispăru.

Sanny intră în cameră și se pregăti de culcare. Dar nu se simțea deloc somnoroasă. Poate mai putea să lucreze puțin, de exemplu să scrie la mașină notele pe care le luase toată ziua. Se așeză pe scaun cu un oftat, privind carnetul acoperit de însemnări făcute în grabă, aproape indescifrabile.

Lucră o jumătate de oră, la început conștientă de zgomotele și râsul care se auzeau de la parter, dar apoi reușind să se detașeze. Apoi începu s-o irite bâzâitul unui țânțar. Se învârtea în jurul ei, fără să reacționeze la încercările ei de a scăpa de el. În cele din urmă, se ridică de pe scaun, luă o revistă care era aruncată pe pat, o rulă și porni în urmărirea intrusului. N-avea nevoie de țânțari în cameră, mai ales că puteau transmite malaria. Oare își luase medicamentele azi? Rămase o clipă pe gânduri. Desigur, era unul dintre lucrurile pe care nu le uita niciodată: să aibă grijă de sănătatea ei.

Atinse țânțarul cu o lovitură norocoasă și se aruncă pe pat, epuizată. Se simțea foarte încălzită, lipicoasă și transpirată. Ar fi fost atât de bine dacă ar fi avut aer condiționat în cameră! Umezeala era atât de mare, încât avea impresia că în curând vor începe să curgă picături de apă pe pereți. Se gândi la Mark, imaginându-și corpul lui înalt, atrăgător, întins într-un pat confortabil, într-o cameră răcoroasă.

Se spune că banii n-aduc fericirea, dar pot în orice caz să-ți asigure confortul. Iar cu un pic de confort, era sigură că se putea simți un pic mai fericită.

Fericirea… Renunțase la ea de mult, dar se descurca foarte bine fără ea. Avea o viață interesantă, putea să facă orice își dorea, să se ducă unde voia. Se bucura de viață în felul ei și se obișnuise de mult cu singurătatea.

Soarele care se strecura prin perdele o trezi a doua zi. Se ridică din pat și se îndreptă spre baia de pe hol, pe care o utiliza cu mare grijă. După ce se spălă, își puse o rochie albastră de bumbac, sandale de piele joase și coborî să ia micul dejun.

Mark stătea în mijlocul sălii restaurantului. Era greu să nu-l observi, pentru că era înalt, blond și singurul alb din încăpere.

– Surpriză, surpriză, spuse ea, ajungând la masa la care stătea.

El zâmbi larg.

– Bună dimineața, Sanny Joy.

– Bună dimineața. Te rog, nu mai spune și Joy. Sanny e destul de rău și singur, ridică ea din umeri, râzând.

– Dar de unde vine acest nume Sanny? N-am mai auzit.

– De la San din San Francisco. Părinții mei au avut o relație furtunoasă și pasională acolo și se pare că așa am apărut eu. Romantic, nu?

– Foarte.

Tonul vocii lui nu lăsa să vadă ce credea cu adevărat.

Da, romantic la naiba, își spuse ea în gând. Mama ei era însărcinată în luna a șasea când tatăl ei acceptase în sfârșit s-o ia de soție. Sanny avea trei luni când bărbatul ajunsese la concluzia că făcuse de fapt o greșeală, așa că plecase și nu se mai întorsese niciodată. Când Sanny avea patru ani, mama ei era deja o alcoolică fără scăpare, iar statul o încredințase părinților adoptivi. Prea multor părinți adoptivi.

– Aha, de acolo vine Sanny Joy. Crezi că toți chelnerii au intrat în grevă? schimbă el subiectul.

– Uite că vine unul, observă ea.

Când chelnerul apăru la masa lor, tânăra comandă cafea și pâine prăjită. Mark o privi dezaprobator.

– Fac cinste, așa că te rog să comanzi ceva mai substanțial. Ia o omletă, ceva.

– Ești un prinț, dar nu, mulțumesc. Nu mănânc prea mult la micul dejun. În plus, domnule profesor, nu sunt săracă și nici nu mor de foame.

El o privi fără să spună nimic, apoi se întoarse spre chelner și comandă cafea, omletă și pâine prăjită.

– De ce ești aici? întrebă ea, jucându-se cu o lingură. Sau nu te-au mai lăsat fetele să pleci aseară?

– Fetele? râse el. Ca să spun adevărul, am avut câteva oferte fascinante când am plecat de aici, dar am reușit să scap de ele.

– Cum?

– Nu vrei să știi, zâmbi el fermecător, iar ea nu se putu abține să nu râdă.

– Mi se pare periculos, observă Sanny.

– Sunt un motănel, râse el mai tare.

Da, sigur! Nu mă păcălești așa de ușor, profesore! își spuse ea, dar dădu din cap aprobator:

– Da, pari un motănel.

– A sosit cafeaua, spuse el, în timp ce cești le erau puse în fața lor. Ce vrei, zahăr sau lapte? A, da, îmi amintesc. Preferi cafeaua neagră. Nu e rea, observă Mark, după ce gustă din ceașca lui. Ce planuri ai azi?

– Nu mi-am făcut nici un plan, dar cred că trebuie să-mi fac bagajele și să pun totul în ordine. O să plec mâine.

– Unde te duci?

– În Nord, la Yekepa. Am o fostă colegă de facultate acolo. S-a măritat cu un inginer suedez care lucrează pe un câmp petrolier.

Tot timpul micului dejun vorbiră despre planurile ei de călătorie. După masă făcură o plimbare, iar lucrurile pe care Mark le știa despre Liberia, politica și economia țării, se dovediră fascinante.

Bărbatul avea un curs după-amiază la Universitate, iar Sanny decise că vrea să participe și ea. Economia nu era punctul ei forte, dar acest bărbat o intriga și voia să afle ce are de spus. Sala era plină de studenți, dar timp de o oră, cât Mark vorbi, fu liniște, ca într-o peșteră. Știa într-adevăr să captiveze audiența, observă Sanny cu admirație. Apoi, încă o oră, răspunse la întrebări.

– O, chiar ești bun! îl felicită ea după aceea.

– Mulțumesc, răspunse el cu gravitate, dar ochii îi râdeau.

– Chiar am învățat niște lucruri.

– Sunt ușurat să aflu asta!

Un taxi îi duse la hotelul lui, iar el o invită să bea ceva, apoi la cină. Sanny refuză, pentru că începuse să se simtă ca o operă de caritate, ceea ce nu-i plăcea deloc.

– Trebuie să-mi fac bagajul, să mă spăl pe cap și să mai fac câteva lucruri. O să mănânc un sandviș la mine la hotel.

– O să merg cu tine, în acest caz.

Ochii lui o fixau într-un fel care o făcea să se simtă neliniștită.

– De ce?

– De ce crezi?

Sanny se prefăcu gânditoare câteva clipe.

– Te-ai îndrăgostit până peste cap de mine.?

– Ai ghicit.

– O, sunt flatată! Tu un profesor, eu o persoană fără scop în viață!

– Sunt serios, zâmbi el fermecător.

Ea îi răspunse cu un zâmbet la fel de larg.

– Și eu la fel. Ce spui, mai bem ceva?

După ce paharul îi fu umplut din nou cu gin și apă tonică, tânăra îl ridică spre el:

– Noroc! Și fie ca inima să ți se vindece repede după plecarea mea!

– N-ai pic de tact, spuse Mark, clătinând din cap. Râzi de sentimentele mele.

– În nici un caz! Sper doar să nu suferi prea tare. Nu vreau să sufere cineva din cauza mea, nu merit atâta osteneală.

– Cine spune asta?

– Eu, răspunse ea, luând o înghițitură din pahar. Crede-mă, știu foarte bine. Am frânt câteva inimi de-a lungul vieții. Nu știu de ce continuă să se întâmple.

Desigur, știa de ce se întâmpla. „Iubește-i și părăsește-i“ era singurul mod în care se putea raporta la bărbați. Toată viața fusese părăsită: de propria mamă, de părinții adoptivi, de primul iubit din liceu. Nu voia să lase acest lucru să se întâmple din nou. Nimeni

n-o va mai părăsi vreodată. Avea deja douăzeci și patru de ani și se descurca foarte bine. Îi era ușor să-și facă prieteni, pentru că se înțelegea bine cu toată lumea, atâta vreme cât relația mergea așa cum voia ea. Nu voia complicații: nu mai voia durere, lacrimi, tristețe și nefericire. Timpul lacrimilor a trecut de mult. Râsul e mult mai sănătos. Așa că râdea mult, glumea mult și-și făcea mulți prieteni. Lumea o plăcea.

– Nu-ți face probleme pentru inima mea, ridică Mark din umeri. Sunt băiat mare.

Ea dădu din cap.

– Da, foarte mare. Cât? Un metru optzeci sau un metru nouăzeci?

– Un metru nouăzeci. Tu ești mică. Un metru cincizeci și cât?

– Cincizeci și cinci. Din cauza lipsei de dragoste, cred. De aceea nu crești în înălțime. Am citit într-o revistă.

– Am foarte multă dragoste să-ți dau, glumi el.

– Mulțumesc, dar cred că e deja prea târziu.

– S-ar putea să ai dreptate… Dacă ai terminat paharul, pot să te duc la hotel ca să-ți termini de făcut bagajul și să-ți faci baie, sau ce mai ai de făcut, astfel încât la opt să fii gata să luăm cina.

– Nu renunți, nu-i așa? zâmbi ea mustrător.

– Așa am ajuns profesor. Nu renunț.

Sanny oftă și se ridică de pe scaun.

– Ei, nu pot să mă confrunt cu așa ceva.

– Foarte bine, înveți repede, dădu el din cap triumfător.

Nu te împăuna atât, îi spuse ea în gând. Știu cum să mă descurc foarte bine cu tipi ca tine.

Dar oare știa? Mark nu era ca nici un alt bărbat pe care îl cunoscuse. În primul rând, era mai în vârstă, ceea ce însemna că

avea și mai multă experiență. Părea amuzat de ea, ceea ce era în ordine. Multă lume era amuzată de ea, dar era singurul cu care avea impresia că se uita dincolo de ce voia să arate. În spatele râsului lui se ascundeau gânduri, multe gânduri secrete.

Îți imaginezi tot felul de lucruri, își spuse ea, în timp ce făcea baie. Din fericire, avea părul lung, altfel i-ar fi fost imposibil să scape de șampon cu șuvița firavă de apă care curgea la duș. Dar mâine va fi acasă la Laurie, iar acolo va avea ocazia să facă o baie adevărată.

Mai târziu, făcu din nou inventarul toaletei ei sărăcăcioase, întrebându-se ce să poarte la cină. Va trebui să poarte din nou rochia de bumbac, proaspăt spălată și călcată. Toate celelalte haine erau haine practice, pentru călătorie, purtând deja semnele timpului. Dar nu conta ce purta, la urma urmei. Mark n-avea de ce să se aștepte s-o vadă purtând ceva luxos, deoarece știa care era situația și ce făcea ea.

Cartea pe care o va scrie va trebui să fie un succes. Va fi diferită de tot ce s-a scris vreodată. Alesese deja stilul și era sigură că va prinde la cititori.

Ar fi cazul, dacă nu vei ajunge la azilul pentru săraci, își spuse Sanny, încruntându-se. Sau o să te întorci la vechiul tău ziar și o să scrii despre inaugurările magazinelor sau despre licitațiile de obiecte vechi.

Gândul acesta era deprimant, așa că oftă, trăgându-și rochia pe ea. Nu avea o oglindă în cameră, așa că luă oglinda din poșetă, pe care o sprijini pe masă de un pahar, încercând să se machieze. N-avea nevoie de prea mult machiaj: un pic de rimel și de ruj. Avea cel mai frumos bronz din viață și se bucura de el. Cu ochii căprui închis și părul aproape negru părea să provină din zonele mediteraneene.

Părul ei era des, buclat și încă umed. Îi lua destul de mult să se usuce, datorită umidității din atmosferă, iar uscătorul de păr ar fi ocupat prea mult loc în bagaj.

La opt fix, răsună o bătaie în ușă. Când deschise, imaginea lui Mark, care stătea în cadrul ușii, îmbrăcat în haine ușoare de vară, cu cămașa descheiată, o făcu să înghită brusc în sec.

– Intră. Credeam că ne vom vedea în hol.

– N-aveam încredere în tine, zâmbi el.

– Acesta nu este un lucru pe care să-l spui unei doamne! protestă Sanny, indignată. Uită-te la mine, arăt de parcă…

– Arăți minunat.

Bărbatul făcu un pas spre ea, o prinse în brațe și o sărută.

Îi luă o clipă să realizeze ce se întâmplă, apoi fu copleșită de căldura îmbrățișării lui, iar inima începu să-i bată mai repede. Nu era în stare să se mai gândească la nimic. Sărutul era profund, fierbinte, iar ea stătea în brațele lui ca hipnotizată. Când îi dădu drumul, rămase privindu-l, fără să poată spune nimic.

Era înspăimântător.

Ar fi vrut să spună ceva. De ce nu putea spune nimic? În ochii lui era o lucire malițioasă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mark. Nu știi să săruți?

Ea înghiți cu greu și reuși să zâmbească.

– Nu mai am antrenament.

Ah, nu era cea mai bună replică!

– Putem să reparăm acest lucru, șopti el.

– Nu acum, râse ea ușor. Sunt moartă de foame. Nu era vorba că vom merge la cină?

Mirosul pielii și al parfumului lui îi umpluseră nările. Făcu un pas înapoi, deschizând apoi repede ușa:

– Pe aici, profesore.

Inima ei încetase să mai bată cu putere, iar acum putea să gândească limpede. N-avea însă nici un sens să nege că i se întâmplase ceva, dar nu era sigură dacă o încânta sau o înspăimânta acest lucru. Poate ambele.

– După tine, o ironiză Mark, ținând ușa deschisă, astfel încât fu nevoită să treacă pe sub mâna lui întinsă.

Nu mai râde de mine, profesore, îl avertiză ea în gând. Data viitoare, s-ar putea să nu mă mai păcălești atât de ușor. Data viitoare? Dar urma să plece mâine. Așadar, rămas-bun, profesore!

Mâncarea servită la hotelul ei era mediocră, dar nici nu se așteptau la altceva. Împotriva dorinței ei și a protestelor, Mark comandase o sticlă de vin, din care turna cu generozitate. Odată ce era în paharul ei, cum putea refuza vinul? Bea, iar el îi turna din nou. Începu să-și dea seama că vorbește prea mult. Mâncarea nu era foarte bună, așa că vinul o ajuta să înghită. El abia gusta din vin, pe când ea bea. Când își dădu seama de acest lucru, era deja prea târziu.

La urma urmei, ce importanță mai are? se întrebă Sanny. Mă simt bine. Mă bucur de niște vin și de conversația unui bărbat fermecător și inteligent, care mai și plătește totul.

Acest gând aproape o smulse din starea provocată de vin. Nu va plăti pentru această masă! Îl informă despre hotărârea ei, iar Mark dădu din cap, cu aerul exasperat al unui profesor care își dă seama că o studentă nu înțelege nimic, chiar dacă i-a explicat de nenumărate ori.

– Nu înțeleg de ce trebuie să faci atâta caz, ridică el din umeri. Nu văd ce rău poate fi că plătesc pentru o masă.

– Nu e vorba numai despre această masă, se încăpățână ea. Mi-ai dat de mâncare în ultimele douăzeci și patru de ore, acum e rândul meu să plătesc.

– N-am ținut cont de rânduri, spuse el. Ai grijă de banii tăi. Am un sentiment neclar că vei avea nevoie de ei.

Sanny se încruntă.

– Ești un înfumurat…

Se opri la timp, înainte de a-l mai jigni. Nu încerca decât să fie drăguț cu ea. Oare cum se întâmpla că toți bărbații care încearcă să fie drăguți cu femeile, nu fac decât să le reducă la statutul unor fetițe neajutorate? Oftă teatral, terminându-și vinul.

– N-am venit aici ca să fiu copleșit de insulte, răspunse el, privind-o urât. Cred că ar trebui să cerem niște cafea.

Sanny hotărî că mai bine renunță la acest subiect. Nu era pregătită pentru o adevărată ceartă, mai ales că se simțea cu adevărat bine. Subiectele pe care le abordară după aceea erau inofensive.

Mai târziu, după ce abandonară cafeaua îngrozitoare la gust, Mark o conduse până în fața camerei, îi luă cheia din palma tremurătoare, deschise ușa și o urmă înăuntru.

Cine se credea? I-a dat vin, a condus-o la ușă și acum… Numai că nu-i va merge. Ea va fi cea care decide.

Oare de ce se simțea atât de nervoasă? Era ridicol! Îl privi cum stătea rezemat de ușă și o urmărea cu un zâmbet ironic.

– Nu te-am invitat, observă ea cu drăgălășenie.

– Știu. Sper că nu ți-e teamă, nu-i așa?

– Să-mi fie teamă? Desigur că nu. Ești un motănel, nu?

El zâmbi larg.

– Uneori sunt un tigru.

– Dar nu primesc tigri în cameră.

– Nu? De ce nu?

– Sunt prea agresivi.

– Înțeleg, dădu el din cap, fără să înceteze să zâmbească. Îmi pare rău.

– Cred și eu.

Îl privi lung, simțindu-se copleșită de frustrare. Cum o să-l facă să plece? Oare era doar un joc, sau o voia cu adevărat? De ce nu spunea nimic? Foarte bine, ea n-are de gând să rămână tăcută.

– Dacă tot ești aici, ce părere ai de ceva de băut? Am niște apă caldă și o cutie de lapte praf, dacă te tentează un pahar de lapte.

– Cred că mă duc acasă, răspunse Mark sec.

Cu mâinile în buzunare, rămase în aceeași poziție.

Ea făcu un pas înainte.

– Îți mulțumesc pentru timpul plăcut petrecut împreună. Mi-a plăcut cursul tău. Sper că și restul ședерii va fi la fel de plăcută…

Bărbatul începu să râdă, îndreptându-se.

– Cred că te-am speriat, pentru câteva secunde!

N-avea nici cea mai mică intenție să-l lase să o provoace. Atacul era singura soluție. Nu-i mai era teamă. Fără să se mai gândească, se apropie de el, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe buze. Inima îi bătea cu putere, iar sângele i se urcase în obraji.

Se retrase repede.

– La revedere, tigrule.

Mâinile lui îi coborâră pe umeri, iar el o privi amuzat.

– O, nu, șopti el, nu e atât de ușor.

Capitolul 2

Făcuse o greșeală monumentală. Grăbită, se dădu un pas înapoi, prinse clanța ușii și o deschise repede.

– Trebuie să pleci, zâmbi ea, altfel o să strig și o să trezesc tot hotelul.

– Nu, n-o vei face.

Mark se aplecă, strângând-o cu putere în brațe, iar gura lui îi luă în stăpânire buzele. O sărută încet, seducător, provocator. Sanny simți că se topește în brațele lui, amestecul dintre vin și atingerea lui fierbinte făcând-o să simtă că plutește.

Când se retrase în sfârșit, era deja cucerită. Rămase privindu-l nedumerită, amețită și fără să-și poată reveni. Înainte să aibă timp să reacționeze în vreun fel, el ieși pe ușa deschisă, ajunse pe hol și se mai întoarse o ultimă oară, zâmbind:

– La revedere, Sanny Joy.

Plecase. Tânăra trânti ușa și se aruncă pe pat.

– La revedere, la naiba, profesore, murmură ea. Mâine plec și în nici un caz n-o să mă găsești. Africa de Vest este foarte mare.

Brusc, se simți copleșită de dezamăgire. Fusese o seară grozavă, iar ziua trecută, la fel. Mark Taylor era într-adevăr un bărbat minunat.

Ba nu, nu era.

De ce nu era acum cu ea? N-a plecat când i-a spus să plece, iar Sanny își spusese că va rămâne, după acel sărut care o cucerise. Dar nu, el plecase, ieșise pe ușă, lăsând-o așa. Amintirea atingerii lui o făcea să se înfioare. N-avusese nici un drept să-i facă așa ceva. Închise ochii, văzând parcă într-un vis silueta înaltă, suplă, ochii albaștri, veseli, părul blond strălucitor.

Of, măcar dacă la următorul curs, studenții o să-l enerveze! Sau dacă un vraci local o să arunce o vrajă asupra lui! Sau dacă…

Se aruncă pe pernă și izbucni în plâns. După ce se mai calmă, hotărî că avea nevoie de un pahar cu lapte rece. În baie se spălă pe față, apoi coborî în hol, aruncând priviri de gheață oricui trecea prin fața ei. Luă un pahar cu apă cu gheață de la bar, se înapoie în cameră și prepară băutura.

Așezându-se confortabil în pat, cu o pernă la spate și genunchii ridicați la bărbie, bău încet paharul de lapte. Întotdeauna laptele avea puterea să o facă să se simtă mai bine.

A doua zi, își adună bagajele și după micul dejun coborî spre șosea, de unde luă un taxi.

Ca să ajungă pe coastă, Sanny făcu autostopul, luând mai întâi o mașină spre Marshall, condusă de un tânăr înat și slab, proprietar al unei plantații de cauciuc. Poveștile pe care i le spunea erau cam fanteziste și nu credea nici un cuvânt din ele, dar era o persoană amuzantă, iar tânăra era recunoscătoare pentru că o luase în mașină. De la Marshall spre Buchanan merse cu un misionar german, care îi vorbi despre salvarea sufletelor și religiile lumii. Părea să facă totul cu plăcere, iar acesta era, din punctul de vedere al lui Sanny, singurul mod în care merită să-ți trăiești viața.

Dacă poți desigur, pentru că uneori soarta nu e de partea ta. Cu toate acestea, chiar în cele mai potrivinice circumstanțe, poți găsi ceva pozitiv. Dacă viața îți dă numai lămâi, n-ai decât să faci limonadă. Devenise o mare adeptă a găsirii zahărului cu care să-ți îndulcești viața.

După ce căută niște fructe, care să o ajute să îndure foamea pe drumul lung dintre Buchanan și Yekepa, alese să meargă acolo cu unul dintre autobuzele liniei locale.

Drumul era lung și plictisitor, prin zone aproape sălbatice, sau prin câmpuri cultivate.

Laurie o aștepta pe mica platformă a gării. Înaltă, blondă și foarte frumoasă, părea foarte curată în rochia albastru deschis, făcând-o pe Sanny să se simtă murdară și stângace în rochia ei plină de praf și pe alocuri decolorată de soare.

Era foarte încântată s-o vadă, iar Laurie dădea și ea dovadă de un entuziasm neobișnuit. Sanny se simți îmbrățișată cu căldură. Prietena ei fusese întotdeauna rezervată, fără manifestări de afecțiune, motiv pentru care deseori Sanny o invidia.

Un localnic le ajută să care bagajele spre Peugeotul mic și strălucitor al lui Laurie. În drumul scurt spre casă, tânăra ascultă cu uimire o relatare foarte emoțională a necazurilor și dezamăgirilor prietenei ei. Ura acest oraș mic și neîngrijit. Îi ura pe oamenii din el. Îl ura pe soțul ei, care se prostea cu o infirmieră germană. Își ura viața și se ura pe ea.

Ei, în acest caz, își spuse Sanny, nu trebuie să se mai obosească s-o întrebe ce mai face.

– Știi ce spune? spuse Laurie cu dezgust, vorbind despre soțul ei. Spune că sunt o nesuferită răsfățată și egoistă. Că mai bine aș fi rămas acasă și m-aș fi măritat cu un dentist!

Era ceva adevăr în aceste cuvinte, hotărî Sanny, simțind apoi că își trădează prietena. Nu înțelesese niciodată de ce Laurie se căsătorise cu Bengt. În primul rând, nu-l cunoștea de prea mult timp. Apoi, ideile ei despre o viață frumoasă cuprindeau o casă într-unul dintre cartierele luxoase ale Bostonului, case de vacanță sau croaziere în Caraibe. Chiar dacă Bengt avea foarte multe de oferit, căsătoria lor nu putea să-i aducă aceste lucruri. Era înalt, frumos și atrăgător. Era inteligent și câștiga mulți bani. Probabil că era și un amant foarte bun, acesta fiind cel mai probabil motivul pentru care Laurie îl luase de soț, își spuse Sanny cu cinism.

După ce îi fu arătată camera, care era foarte confortabilă, ca restul casei, se dezbrăcă și făcu un duș. Rămase multă vreme sub jetul puternic de apă, simțindu-se înviorată. După ce se îmbrăcă în rochia lungă de bumbac, plecă în căutarea lui Laurie. O găsi în bucătărie, dând instrucțiuni bucătăresei.

– Hai să luăm câte un pahar de vin și să stăm afară, propuse gazda, scoțând din frigider o sticlă de vin alb. Bengt lucrează până târziu, adăugă ea ironic, și îți cere scuze. O să te vadă mai târziu.

Nu mai rămăsese prea mult din înfățișarea calmă a lui Laurie, iar Sanny își urmărea prietena cu mirare crescândă.

– N-o să fiu de prea mare ajutor, ridică ea din umeri. Nu sunt un expert în probleme de cuplu și nu-mi dau seama care este problema.

– Dar te pricepi la bărbați.

– La unii dintre ei. Cred că știu destule ca să înțeleg că nu sunt făcută pentru căsătorie.

– Ar fi trebuit să te ascult, spuse Laurie cu amărăciune. Mi-ai spus să nu mă mărit cu ticălosul.

Dar Bengt nu era un ticălos, sau cel puțin nu așa își amintea ea.

– Eu una prefer să fiu singură și liberă. E cea mai simplă cale. Dacă te implici în viața cuiva, mai ales din punct de vedere emoțional, totul devine foarte complicat. Eu n-am nevoie de așa ceva. E foarte bună brânza asta, încercă apoi Sanny să schimbe subiectul. N-am mai mâncat de mult. De unde o luați?

– De la magazin, ridică din umeri gazda. E importată, desigur.

Vinul era rece și răcoritor. Seara se lăsase aproape pe nesimțite, iar atmosfera se răcorise. Florile din grădină parfumau totul în jur. Era un loc minunat, unde să stai și să te relaxezi după o zi fierbinte.

– E foarte frumos aici, comentă Sanny. Îmi place casa ta.

– Așteaptă să stai aici un an! suspină Laurie.

– Dar ce este în neregulă aici?

– Mie îmi place Boston.

Știam asta, dădu tânăra din cap cu exasperare.

– Pare să fie un oraș foarte liniștit, observă ea. Mi-ai spus că e piscină, un teren de tenis, unul de golf… Că aveți bibliotecă și că sunt mulți străini, care lucrează pentru mină. Ce altceva îți mai dorești?

Expresia lui Laurie era grăitoare. Ei îi plăcea viața din Boston. Poate că soțul ei avea dreptate, că era răsfățată și c-ar fi fost mai bine să se mărite cu un dentist. Femeia deja bea al doilea pahar de vin, ceea ce o ducea cu gândul la seara trecută. Și la Mark.

Putea să-i simtă sărutul și brațele în jurul ei. Era chiar ridicol. Nu-l cunoștea decât de două zile, dar avea tot felul de gânduri și sentimente amestecate despre el.

Cu un efort, se întoarse spre prietena ei, care fixa mohorâtă paharul de vin din mână.

– În acest caz, de ce te-ai mai măritat cu el? întrebă ea.

– Pentru că îl iubeam, răspunse gazda ei cu mânie. M-a copleșit cu accentul lui și bronzul acela indecent în mijlocul lui ianuarie. E

atât de fermecător și de sofisticat! Am fost surdă, mută și oarbă. L-aș fi urmat până la capătul lumii, exact ce am făcut.

În nici un caz, își spuse Sanny. Când stai aici la umbră, bei vin rece și mănânci brânză, ai la dispoziție terenuri de agrement și o bibliotecă, n-ai de unde ști ce înseamnă capătul lumii. Dar nu avea nici o dorință să știe. Dacă prietena ei ar fi bănuit cum trăise în ultimele câteva luni, credea că ar fi avut un șoc. Oare cum reușiseră să fie atât de bune prietene în facultate? Păreau că nu mai aveau foarte multe în comun, asta dacă avuseseră vreodată. Oamenii se schimbă de-a lungul vieții.

– Dar cum te-ai schimbat atât de repede? întrebă Sanny. Dacă erai atât de nebună după el, aceste lucruri n-ar fi trebuit să conteze. Sau cel puțin așa se spune, ridică ea din umeri. Nu știu din proprie experiență.

Și mă rog să n-o aflu niciodată, continuă ea în gând. Dragostea, dacă despre ea era vorba, cauza foarte multă suferință. Ea, Sanny Joy, va evita această boală.

– Nu știu nici eu, oftă Laurie. Am venit aici și totul s-a schimbat. Bengt trebuia să se ducă la serviciu în fiecare zi, iar eu rămâneam acasă. Deodată, nu mai eram cel mai important lucru din viața lui. Își ia slujba foarte în serios, practic e căsătorit cu ea. Știi de ce m-a luat de soție? Era sătul de viața de burlac. A hotărât că se va întoarce cu o soție. Mă îndoiesc serios că m-a iubit vreodată, se încruntă ea, turnându-și încă un pahar de vin. Oricum, acum a întâlnit-o pe asistenta asta germană, care se pare că e foarte iubitoare, iar eu sunt la fel de folositoare, ca o a cincea roată la căruță.

– Ce o să faci? o întrebă Sanny.

– O să plec, ce altceva? N-o să stau aici să sufăr degeaba. Voiam să te rog…

Oh, Doamne! oftă Sanny.

Laurie ezită.

– Mă întrebam, când te vei întoarce în sud, nu pot veni cu tine?

– Nu mă întorc în sud. Plănuiam să merg spre est, spre Coasta de Fildeș. Trebuie să fie o cale să ajung acolo, fără să mai fac drumul întors.

– Nu știu, o privi Laurie cu uimire. Dar ce faci, călătorești tot timpul? Cred că e foarte amuzant, de una singură.

– Lucrez, răspunse tânăra, povestindu-i apoi de ce se ocupa.

– Și ce s-a întâmplat cu slujba la ziar?

Sanny ridică din umeri.

– Mi-am dat demisia. Voiam să fac asta – să călătoresc, să întâlnesc oameni, să văd ceva din lume.

– Ce-ar fi dacă aș veni cu tine?

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Laurie, ești nebună! Nu ți-ar plăcea! Eu stau în hoteluri ieftine, merg cu autostopul sau cu autobuzele locale. Mănânc pe drum. N-ai putea rezista nici măcar o zi.

Nu eleganta, sofisticata, iubitoarea de confort Laurie.

Femeia își privi paharul.

– Nu, presupun că ai dreptate.

– Dar de ce nu iei autobuzul spre Buchanan, apoi un tren spre Robert's Field și de acolo avionul spre casă?

– Asta va trebui să fac. Dar hai să mâncam, zâmbi Laurie, ridicându-se brusc. Să le ia naiba pe toate! Absalom ne-a gătit ceva foarte bun, să ne bucurăm de masă. Cât stăm la masă, poți să-mi povestești aventurile tale.

Era o ușurare pentru Sanny să părăsească Yekepa, câteva zile mai târziu. Să stea cu Laurie era deprimant și nu putea face mare lucru pentru ea. Ce prietenă era! își spuse ea cu amărăciune, simțindu-se aproape vinovată. N-avea cum să nu se simtă în același timp nerăbdătoare și exasperată de problemele prietenei ei. Fusese

naivă, ar fi trebuit să rămână în Boston și să se mărite cu un dentist. Din toate poveștile pe care i le spusese în ultimele zile, era foarte clar că ruptura intervenită în căsătoria ei era în același timp vina amândurora, pentru că Bengt ar fi trebuit să fie mai decent și să nu înceapă o relație în fața întregului oraș. Un astfel de comportament era de neiertat.

Așa că, în clipa când urcă în cabina camionului care urma s-o ducă departe, Sanny răsuflă ușurată.

O săptămână mai târziu ajunse la Abidjan cu un carnet plin de povestiri, note, anecdote și interviuri. Găsi un hotel mic nu departe de centrul orașului, unde lucră ceva vreme închisă în cameră.

Mâncarea din hotel era franțuzească și foarte bună, spre încântarea tinerei care nu mâncase decât fructe și câteva feluri de mâncare inofensive, dar care alcătuiau o dietă destul de monotonă. Chiar dacă era nerăbdătoare să viziteze orașul, se strădui mai întâi să termine ce avea de lucru. Trebuia să trimită o copie la ziar, pentru a fi publicată. Când termină cu toate acestea, răsuflă ușurată.

Tocmai se pregătea să coboare pentru cină, când auzi o bătaie în ușă. O deschise, așteptându-se să vadă vreunul dintre angajații hotelului, dar în loc de aceasta, primul lucru pe care îl văzu fu un piept larg, îmbrăcat într-o jachetă verde. Ridică încet privirea, spre ochii albaștri ai lui Mark Taylor.

– Bonsoir, mademoiselle, spuse el, intrând în cameră.

– Bonsoir și ție, răspunse ea zâmbind ușor, dar uluită de cât de tare începuse să-i bată inima.

Ce e în neregulă cu mine? se întrebă ea, intrată în panică. Picioarele îi tremurau și aproape că-i era imposibil să mai gândească. Îi era greu până și să respire. Acest bărbat părea foarte periculos pentru sănătatea ei.

Arăta foarte bine. Se uită la el lung, fără să spună nimic, iar bărbatul începu să râdă:

– Ce mai faci? A fost frumos la Yekepa, în vizită la prietena ta?

– Minunat. Tu ce faci?

– Extrem de bine, mai ales în ultimele două minute.

– Cursurile cum merg?

– Sunt mari succese peste tot.

Se părea că studenții se purtau foarte bine cu el și nici nu părea atins de vreun blestem al unui vrăjitor local.

– Cum te descurci cu vrăjile? întrebă ea, încercând să caute un mic răgaz pentru a respira.

– Ce vrăji? Despre ce vorbești?

– A, nu, nimic, zâmbi ea. Tocmai voiam să cobor pentru cină. Vrei să mergi cu mine?

Bărbatul o privi lung.

– Te porți ciudat, declară el.

– Îmi pare bine că ai observat. Haide, vii?

Își luă poșeta și se îndreptă hotărâtă spre ușă. Mark o urmă, închizând ușa după el.

– Nu vrei să încui? întrebă el calm.

– A, ba da. Cheia e aici… undeva.

Scotoci repede în poșetă. Unde ești, cheie proastă? Îi luă destul de mult timp s-o găsească. O făcea să se simtă nervoasă așa cum stătea lângă ușă, calm, netulburat. Când o găsi în sfârșit, o scoase repede și încuie ușa. Mâinile îi tremurau.

– Hai să găsim un loc decent unde să mâncăm, spuse el, conducând-o afară din holul hotelului, înainte să aibă timp să protesteze.

– Dar mâncarea de aici e foarte bună! exclamă ea, încăpățânându-se să nu se miște. Am mâncat aici patru zile la rând și n-am murit încă!

– Ești norocoasă. E timpul pentru o schimbare, e părerea mea. O să-ți ofer ce are acest oraș mai bun.

– Ești atât de snob! E ceva în neregulă cu mâncarea obișnuită?

– Nimic. Nu fi încăpățânată, Sanny Joy.

– Nu-mi mai spune Sanny Joy!

– Îmi pare rău, am uitat.

Făcu semn unui taxi și o ajută să urce.

Cum las așa ceva se să întâmple? se întrebă Sanny enervată. Nimeni nu m-a mai tratat așa. Nu sunt decât un copil manipulat. Nu pot să las să se întâmple așa ceva!

Rămase tăcută lângă el, iar nici el nu făcu nici un comentariu până când nu se așezară la masă în restaurantul ales de el.

– Bun, comentă el în clipa în care se așeză, dacă ai terminat cu nervii, putem să ne bucurăm de masă.

– Nu-mi place cum mă tratezi, se plânse ea.

– Da? Dar cum te tratez?

– Nu mă iei în serios.

Ochii lui străluceau.

– Dar te iau foarte în serios, Sanny.

– Nu la asta mă refeream! Îmi ignori dorințele. Nu iei în seamă motivele pentru care vreau anumite lucruri. Este lipsit de respect, dacă vrei să știi! Nu-mi place să mă simt manipulată!

– Of, Doamne! oftă el. Nu știam că sunt chiar atât de rău. Trebuie să fiu o persoană îngrozitoare!

– Vezi? Este tocmai ceea ce spuneam! Doar râzi de mine!

– Nu, doar că nu-mi place să fac caz de niște lucruri fără importanță. Nu vreau decât să iau o cină plăcută în compania unei femei deosebite. Abia așteptam această seară. Îmi pare bine că te-am regăsit.

Cum putea rămâne supărată, când zâmbetul lui era atât de fermecător? Cum să fie mânioasă la vederea acestor ochi minunați? Mai bine își păstrează mânia pentru alte ocazii. Mark nu câștigase disputa, putea considera remiză. Oftă, aproape convinsă că, în orice circumstanță, era imposibil să câștige o dispută cu el. Numai că merita să încerce, dar într-o zi în care va fi în formă. Abia aștepta această ocazie.

Într-o zi? Doamne, vorbea ca și cum acest bărbat ar fi fost ceva sigur în viața ei. Din câte știa, a doua zi putea să zboare spre Timbuctu.

El îi luă mâna.

– Sunt foarte încântat că te-am găsit.

– Mă flatezi, zâmbi ea. Dar cum m-ai găsit? De unde știai unde sunt?

– Tu mi-ai spus, nu-ți aduci aminte?

– Da? Presupun că ai dreptate. Dar cum m-ai găsit în acest hotel? Doar n-ai verificat fiecare hotel de mâna a doua din oraș?

El râse amuzat.

– Nu, am pus pe cineva să facă acest lucru pentru mine. Ce părere ai de ceva de băut înainte de masă?

Era o nebunie, ca o poveste. Îi provoca un sentiment ciudat, nu tocmai neplăcut, să știe că o căutase. Îl privi cu suspiciune.

– Nu vorbești serios, nu-i așa?

– Despre băutură? Ba nu, sunt foarte serios.

Sanny oftă, exasperată.

– Despre faptul că ai angajat pe cineva care să mă găsească.

El dădu din cap cu gravitate.

– Foarte serios, Sanny. Ți-am spus că ne vom revedea. Nu ești surprinsă, nu-i așa?

Privirea lui era ironică.

– Bineînțeles că sunt surprinsă. De asemenea, nu sunt foarte sigură că-mi place ideea cuiva care întreabă în stânga și în dreapta, încercând să mă găsească.

– Nu era decât un copil. Orașul este plin de tineri cu calități surprinzătoare, care sunt foarte încântați să găsească un lucru de făcut. În plus, nu suntem în New York, aici nu sunt foarte multe hoteluri de mâna a doua. În două, trei ore a terminat. Acum, vrei să bei ceva sau nu?

Sanny comandă niște vin și hotărî să uite această poveste. Dacă domnul profesor are bani de irosit, de ce ar fi treaba ei? Da, numai că-i păsa, iar ce credea cu adevărat despre această problemă va descoperi mai târziu.

– Ai un curs în oraș? întrebă ea.

El dădu din cap.

– Desigur. Trebuie să-mi respect orarul. Am sosit în această dimineață, voi sta câteva zile.

– Apoi ce vei face?

– Trebuie să ajung în Nigeria.

Foarte bine, își spuse tânăra. Nu-mi va mai sta în drum.

– Iar tu vei merge în Ghana, nu-i așa?

– Da, presupun că ți-am spus și acest lucru.

– Mi-ai spus.

Chelnerul le aduse meniul, iar Sanny privi repede lista mâncărurilor. Era o mare varietate de fripturi, ca și mai multe mâncăruri cu fructe de mare, inclusiv creveți și homari. Creveți în sos de vin alb. Homar Thermidor. Homar în sos de brânză. Îi era foarte greu să ia o decizie.

– O să iau homar în sos de brânză.

Probabil era una dintre cele mai scumpe mâncăruri, dar nu-și putea da seama pentru că, în buna tradiție a școlii europene, meniul pentru doamne nu avea prețurile afișate.

– Ca aperitiv, ce iei? întrebă Mark.

– Avocado cu sos de vinete.

Urma să se bucure foarte mult de aceste delicatese. Mark comandă un cocteil de creveți și homar Thermidor pentru felul principal, apoi ceru lista de vinuri.

Mâncarea venea destul de greu, după cum se așteptau. Își petrecură timpul bând vin și purtând o conversație ușoară. Sanny îi povesti călătoriile ei pe plantațiile pe care le vizitase, iar el părea interesat de ceea ce spunea, punând din când în când întrebări.

Cina se termină târziu. Tânăra se simțea fericită și sătulă. Se întoarseră cu taxiul la hotelul ei, un taxi foarte vechi, tipic african.

– Mulțumesc pentru seara minunată, spuse ea cu grație în fața ușii de la camera ei.

– A fost plăcerea mea. O să mă inviți înăuntru?

Privirea lui Mark era amuzată și ironică.

– Nu vreau să-ți dau o impresie greșită, zâmbi ea. În plus, n-am nimic de băut să-ți ofer, în afară de..

– De lapte praf, da. Știu, știu. O să mă duc la bar să cer să ni se aducă niște băuturi. Vreau să stăm de vorbă. Am o sugestie.

O sugestie sau o propunere? Nu voia să-l primească în cameră. Nu era nebună. Nu va reuși niciodată să-l convingă să plece.

– E târziu, sunt obosită, oftă ea.

Mark îi luă mâna și aruncă o privire la ceasul ei de la încheietură.

– E abia opt fără un sfert.

– Ceasul meu e în urmă. Opt fără un sfert a fost de mult.

– Cel puțin de două săptămâni. Am observat în Monrovia. De ce porți un ceas defect?

– Pentru că e mai bine decât să nu porți un ceas defect, ridică ea din umeri.

– Desigur, fu el de acord, e foarte logic. Deschide ușa, îi șopti el la ureche, trăgând-o în brațe.

– Mă doare capul, șopti și ea, simțind cum inima începe să-i bată mai tare. Mirosul lui familiar îi umpluse nările. Obrazul ei aproape îi atingea pieptul și trebuia să facă un efort să nu se aplece spre el. Deși ar fi fost foarte confortabil.

– N-o să te cuceresc împotriva voinței tale, îi promise el, tot pe un ton jos.

Nu, probabil că o va face cu întreaga ei cooperare. Oh, Doamne, era ridicol. De ce era atât de nervoasă? De ce se purta ca o adolescentă la prima întâlnire?

– Dă-mi afurisita aia de cheie! spuse el, fără să ridice vocea, cuprinzându-i pumnul și desfăcându-i degetele unul câte unul.

Sanny nu se împotrivi. O fac din nou! își spuse ea cu uimire. Îl las din nou să treacă peste voința mea. De ce las aceste lucruri să se întâmple?

El deschise ușa, o împinse ușor înăuntru și închise ușa după ei. Mark puse cheia pe masă, fără să încuie ușa, apoi veni spre ea, punându-i mâinile pe umeri.

– Sunt îndrăgostit de tine, spuse el.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul, iar respirația aproape i se tăiase.

– Ai mai spus acest lucru. Îmi pare rău.

– Îți pare rău? De ce?

– Dar e clar de ce. Nu sunt o persoană de care să fie foarte ușor să fii îndrăgostit. Nu e foarte practic. Călătoresc mult… Dar ce spui despre ceva de băut? se strădui ea să zâmbească. M-am răzgândit, cred că vreau ceva de băut.

– Entuziasmul tău pentru subiectul de mai devreme e impresionant, observă Mark cu răceală.

O privi fix o vreme, apoi se aplecă și o sărută apăsat. Sărutul lui era pretențios și cerea răspuns. Mâinile puternice alunecară pe spatele ei, trăgând-o mai aproape. Tânăra simți că amețește. Nu putea să reziste și răspunse cu aceeași ardoare. Era uluită de propriile sentimente, pentru că nu i se mai întâmplase așa ceva cu nici un bărbat, să nu fie în stare să-și controleze sentimentele.

Cu ultimele rămășițe de rațiune, se eliberă, îl privi în ochi și zâmbi.

– O să mor asfixiată dacă nu încetezi, profesore! Doar nu vrei să te pomenești cu un cadavru! Am auzit că închisorile africane n-au nici grădini…

Își trase în jos mânecile rochiei și-și trecu degetele prin păr, încercând cu efort să-și recapete respirația și să-și calmeze bătăile inimii.

Câteva secunde, Mark o privi cu interes amuzat.

– Văd că vei fi o provocare.

– Sper și eu. Spuneai ceva despre o băutură?

– Cred că ai o adevărată fixație pentru a schimba subiectele, nu-i așa?

– Mă plictisesc foarte repede, ridică ea din umeri.

– Te plictisești? exclamă el. Aha, deci acesta era motivul. În acest caz, aș face bine să aduc mai repede băuturile, adăugă el, îndreptându-se spre ușă, fără să uite să ia cheia de pe masă. Pentru orice eventualitate! fu replica aruncată cu un zâmbet.

Pentru orice eventualitate? Da, probabil că se vedea încuiat afară. Profesorul nu era deloc naiv. Ei, foarte bine, nici eu nu sunt, declară ea pe un ton războinic. O să găsesc un mod să mă descurc cu el.

Era totuși mult mai ușor să se simtă curajoasă și în siguranță când el era plecat. Întotdeauna fusese capabilă să dezvolte prietenii

și să se poarte cu bărbații cu un soi de detașare. Era mai ușor la despărțire. Nu risca să fie rănită. Se bucura de clipe plăcute, fără să-și facă probleme. Să iei totul ușor, cu detașare, fără seriozitare, era o tactică întotdeauna învingătoare.

Dar de ce nu funcționa acum? Ce era diferit la Mark Taylor?

Sanny oftă. Dacă aș ști răspunsul la această întrebare, aș ști și cum să mă descurc cu el. Chiar în acea clipă el intră pe ușă, iar Sanny fu nevoită să recunoască în sinea ei că nu arăta ca un bărbat cu care să se poată descurca.

– Au spus că vor fi aici cu băutura în zece minute, ceea ce înseamnă că vor ajunge cam în jumătate de oră, dacă nu mai mult, spuse Mark. Ce planuri ai pentru mâine?

Bărbatul se așeză lângă ea pe pat. Era singurul loc confortabil din cameră, trebuia să recunoască, dar ar fi preferat să se așeze pe scaunul cu spătar, care era lângă masă. Sanny se mută un pic mai departe, evitându-i privirea amuzată.

– N-am văzut prea mult din oraș. Voiam să fac o plimbare mâine. În ultimele zile am muncit.

Mark îi spuse că era ocupat după-amiază, dar nu avea nici un plan pentru dimineață, așa că tânăra descoperi că, fără să-și dea seama, fusese de acord să-și petreacă dimineața cu el. Avea un mod foarte interesant de a pune problema și a insista, de care nu erai conștient decât prea târziu.

Știe să mă manipuleze, clătină din cap Sanny. Nu era un lucru foarte îmbucurător.

Curând sosiră și băuturile, iar ea gustă cu plăcere dintr-o băutură misterioasă, dulce și aromată, dar în mod clar foarte alcoolizată. Ai grijă, se avertiză singură, nu-l lăsa să-și ducă la bun sfârșit intențiile.

– E un aer foarte închis, comentă el, ridicându-se din pat și verificând fereastra. Nu se deschide mai mult de atât?

– E înțepenită, am încercat, ridică ea din umeri. Nu le poți avea pe toate.

– Data viitoare ne vom întâlni în camera mea de hotel, hotărî el. Nu trebuie să mă chinui aici, în atmosfera aceasta înăbușitoare, când există un loc răcoros, cu aer condiționat, unde putem sta.

– Te-ai autoinvitat, îți aduci aminte?

El o privi încruntat.

– Aveam o altă alegere?

– Desigur. Ai fi putut să alegi camera ta răcoroasă.

– Singur, vrei să spui. Poate doar dacă te-aș fi târât acolo de păr, aruncă el, în timp ce se străduia să deschidă fereastra, înjurând printre dinți. Bine, pregătește-te, o avertiză el, o s-o trag cu putere.

Sanny se sperie la auzul trosniturii puternice, temându-se de ce era mai rău.

– E deschisă, anunță Mark, chiar dacă nu mai era nevoie. S-ar putea să nu se mai închidă vreodată, dar cel puțin avem aer.

– Mulțumesc, îl ironiză tânăra, iar mâine o să-mi găsesc camera jefuită.

– Nu la al treilea etaj. Ar fi extrem de dificil să escaladeze cineva pereții, mai ales că este un trafic destul de aglomerat. M-am gândit la acest lucru, nu-ți face probleme.

Se gândea la toate, după cum se vedea. Sanny gustă din nou din pahar, studiind corpul puternic, atletic din fața ei. Ar fi dorit să nu fie atât de atrasă de el. Ar fi vrut să nu se mai întrebe tot timpul cum ar fi dacă ar face dragoste cu ea. Sau să se poată stăpâni mai bine… Sau să o sărute din nou, pentru că era o atingere magică.

Bău din nou, conștientă de efectul alcoolului și de sângele care alerga fierbinte prin vene, provocat de imaginația ei.

Mark se așeză din nou pe pat, iar tânăra se simți deodată cuprinsă în îmbrățișarea lui minunată. Se întoarse spre el, oferindu-i buzele, sărutându-l cu pasiune, fără să-i pese de nimic altceva decât de prezența lui.

Răspunsul lui era pasional, fierbinte. Mâinile lui se mișcară încet pe corpul ei, mângâind și atingând blând. Sanny nu se luptă cu emoțiile care o copleșeau, pentru că-i era imposibil. Era prea intoxicant, prea atâtător. Inima îi bătea cu putere, iar căldura corpului lui, ușor de simțit prin rochia subțire, era îmbătătoare.

Mark îi cuprinse fața, făcând-o să-l privească în ochi.

– Așa a fost mai bine, șopti el, zâmbind.

Sanny respira neregulat, știind că este îmbujorată și răvășită. Și-ar fi dorit să n-o vadă atât de cucerită, de lipsită de control. Își plecă privirea, închizând ochii.

– Mi-ai dat acea băutură ca să mă seduci? murmură ea.

El râse încet, trăgând-o din nou în brațe.

– Nu, voiam doar să te mai relaxezi, ca să poți să-ți exprimi mai bine sentimentele și să-ți dai voie să simți.

– Ce înseamnă asta?

De ce oare trebuise să întrebe? Știa exact la ce se referea.

– Cred că știi. Erai nervoasă și încordată, din ce motive, nu-mi dau seama.

– E de vină imaginația ta, șopti ea, apropiindu-și obrazul de pieptul lui.

Era atât de bine să stea în brațele lui, să se bucure de senzația corpului lui atât de aproape, simțind cum în interior crește dorința de mai mult. Nu-i mai erau de-ajuns atingerile și săruturile. Dar nu putea acum… nu atât de ușor.

– Ai adormit? șopti el.

– Da… Asta mi se întâmplă când beau prea mult, răspunse ea, rugându-se ca gândurile ei să rămână ascunse.

– În acest caz, cred că e mai bine să te las să te duci la culcare.

Vocea lui era amuzată, spre surprinderea lui Sanny, care credea că va fi dezamăgit. Îi dădu drumul din brațe și se ridică brusc, cu agilitate. Rămase o clipă privind-o.

– Pleci? întrebă ea, surprinsă.

– Vrei să stau?

– Nu. Sunt prea obosită.

El dădu din cap cu înțelegere.

– Da, sunt sigur că te paște și o durere de cap.

– E doar vina ta. Nu știu de ce a trebuit să-mi dai să beau ceva atât de puternic, zâmbi ea.

– Cred că mi-ai interpretat greșit motivele, ridică el din umeri, îndreptându-se spre ușă.

Da, sigur! își spuse ea în gând.

– Somn ușor, Sanny, spuse Mark, deschizând ușa. Vise plăcute. Ne vedem mâine.

Da, mâine vor petrece împreună orele dimineții. Tânăra își aduse aminte că Mark spusese ceva despre o propunere, dar nu mai amintise despre acest lucru. Poate că se răzgândise. Oricum, o să-l întrebe. Sanny oftă și se ridică din pat, pregătindu-se pentru culcare.

A doua zi era gata în clipa în care el bătu la ușă. Arată mai bine cu fiecare zi, își spuse ea, tresărind la vederea lui. Ochii lui albaștri o fixară, iar ea zâmbi senină, rugându-se ca tulburarea ei să nu fie vizibilă.

Nu-mi spune, se certă Sanny în gând, că te-ai îndrăgostit. Și ce dacă? Ai mai fost îndrăgostită. Știi cum să te descurci în aceste condiții. O iei ușor, fără grabă și în nici un caz în serios. Nu trebuie s-o iei niciodată în serios.

Capitolul 3

– Ești gata? întrebă Mark.

Sanny dădu din cap, își luă poșeta și îl urmă afară.

– Aseară îmi vorbeai despre o propunere, îi reaminti ea, în clipa în care ieșiră din hotel.

– Da? O, ai dreptate. Voiam să-ți vorbesc despre călătoria ta în Ghana.

– Ce anume?

Mark opri un taxi și urcară. Într-o franceză impecabilă, îi spuse șoferului unde voia să ajungă. Sanny îl inividia, pentru că franceza ei nu suna nici pe jumătate la fel de bună.

– Am niște prieteni foarte buni în Accra, Matt și Jackie Simmons. Locuiesc de ceva vreme în Africa, sunt sigur că ți-ar fi de mare folos. Lucrează pentru o organizație non-profit și călătoresc destul de mult. Ți-ar putea oferi niște piste bune pentru povestirea ta, iar în plus cunosc localnici foarte interesanți. Sunt sigur că te pot ajuta și sunt foarte dornici.

Sanny era încântată de ceea ce auzea, pentru că bunele contacte sunt esențiale în meseria de jurnalist.

– Sună minunat, spuse ea. Dar ești sigur că nu-i voi deranja?

– Dacă n-aș fi fost sigur de ei, nu ți-aș fi făcut propunerea. De fapt, cred că-ți vor propune să stai la ei. Au un apartament foarte drăguț, mereu pregătit pentru oaspeți.

– Oh, n-aș putea! Nu mă aștept ca niște necunoscuți să mă suporte în casa lor. Aș fi foarte încântată dacă ar accepta să stea de vorbă cu mine.

– Dacă le spui numele meu, îți vor deveni prieteni pe viață, zâmbi el. O să-ți placă foarte mult. Dar mai bine te gândești. E aproape imposibil să găsești un hotel decent la un preț rezonabil în Accra.

– Dar există întotdeauna hotelurile indecente, îi aminti ea. Pot să mă descurc. Am dormit în locuri teribile, fără probleme. Nu-ți face probleme pentru mine.

El se încruntă.

– Da, sigur, ești în stare să ai grijă de tine. Știu că ești hotărâtă să ai tot felul de aventuri și te admir pentru aceasta. Dar nu este un motiv să refuzi o masă bună și un pat curat când ți se oferă.

Sanny râse.

– Când vorbești așa, aproape că-mi e milă de propria persoană.

Dimineața trecu repede. Erau multe de spus, multe de făcut, iar compania lui Mark era uluitoare. Știa atât de multe lucruri, încât Sanny era rușinată de ignoranța ei. Era foarte plăcut, foarte antrenant. Dar mâine trebuia să plece. Nu, nu trebuia, își spuse ea deodată. Mark nu pleca în Nigeria decât peste încă trei zile. Dar nu era sigură că era bine să-și schimbe planurile din cauza lui.

Pentru că el era ocupat după-amiază, restul zilei îl petrecu singură. Cea mai mare parte a timpului fu acordată cumpărăturilor necesare: pastă de dinți, baterii și altele asemănătoare.

Seara va lua cina cu Mark. Ajunsese la concluzia că n-are rost să se împotrivească și că era mai bine să se bucure de aceste clipe petrecute cu el. Importantă era și mâncarea, pentru că nu era sigură ce va mânca pe drum.

Restaurantul la care luară cina era liniștit și modern. Alese mâncare franțuzească și vin potrivit, de care se bucură până când se simți fericită și ușoară. Dar nu foarte fericită și nici foarte ușoară. Îl sărută de noapte bună în fața ușii, spunându-i că nu poate să intre și urându-i călătorie plăcută spre Nigeria. Nu uită să-i mulțumească pentru tot.

Era o abordare curajoasă, dar total ineficientă. Luându-i fără greutare cheia din mână, el deschise ușa și o împinse înăuntru.

Sanny se sperie. Era îngrijorată de ce va face și va spune, mai mult decât de reacțiile lui. Toată ziua se temuse de acest moment.

Mark se opri în fața ei, privind-o cu hotărâre.

– Primesc semnale amestecate, începu el calm. Ce părere ai, poți să-mi clarifici aceste lucruri?

– Nu știu la ce te referi, răspunse ea, încercând să ascundă orice urmă de emoție.

– Nu te preface neștiutoare, o avertiză el, din vocea lui răzbătând o urmă de iritare. De ce ești deodată atât de nerăbdătoare să scapi de mine?

– Nu sunt genul care preferă aventurile de o noapte, veni replica ei rece.

– Foarte bine, dar nu-mi amintesc să-ți fi propus așa ceva.

– Spre uimirea ta, nu sunt proastă! exclamă tânăra, iritată brusc. Mă cauți prin tot orașul, iei cina cu mine, mă atingi într-un mod sugestiv… Ce-ar trebui să înțeleg?

– Dacă îmi aduc aminte, nu sunt singurul care atinge într-un mod sugestiv.

– Nu-i adevărat!

Sanny mințea de teamă. Era foarte atrasă de el și simțea că pierde controlul situației, ceea ce era încă un semn rău. Voia să-l vadă plecând din cameră, înainte să facă un lucru pe care să-l regrete apoi.

– De ce insiști să negi? întrebă el. Știi foarte bine că este ceva între noi, așa că nu înțeleg de ce te împotrivești. Nu așa este firesc?

– Și să ajungem în pat? îl ironiză ea.

– De ce nu? ridică el din umeri. Dacă este dorit de amândoi, când va fi cel mai bine…

– Foarte bine, dar nu este dorit de amândoi. Nici timpul nu este cel mai potrivit și nu vreau…

Făcea eforturi să pară calmă, dar vocea ei era a unei virgine înspăimântate.

Pe figura lui începuse să se citească exasperarea.

– E suficient să spui aceste lucruri, pentru numele lui Dumnezeu! Nu sunt un violator! Dar nu te purta de parcă acum ești mai mult decât mulțumită de prezența mea, iar apoi abia aștepți să mă dai afară! Nu suport acest gen de duplicitate!

– În acest caz, de ce nu pleci? sugeră ea cu dulceață prefăcută în voce. Nu știu de ce avem această conversație, doar mâine plec.

După o clipă de tăcere, Mark o fixă încruntat.

– Intenționam să te rog să mai stai câteva zile, până plec și eu spre Nigeria.

Era aceeași idee pe care o avusese și ea. N-avea nici un motiv să plece…

Ba era un motiv, îi aminti o voce care răsuna în mintea ei. Mark Taylor este un bărbat periculos pentru sănătatea ta, pentru liniștea ta sufletească și pentru echilibrul mental pe care l-ai câștigat atât de

greu. Dacă îi lași destul timp la dispoziție, va căpăta puterea să te domine. Își jurase că nimeni nu va mai avea această putere vreodată. Își îndreptă spatele și strânse pumnii.

– Nu pot să stau.

– De ce nu?

– Am motivele mele, răspunse ea, simțindu-se calmă și sigură că acesta este cel mai bun lucru pentru ea. Aș vrea să pleci acum, te rog.

Vocea ei era sigură. Mark făcu un pas spre ea și nu avea unde să se retragă. O strânse în brațe, apoi îi luă în stăpânire buzele, pe care le strivi cu sărutări pasionale. Era ca o furtună asupra simțurilor ei, care o lăsă ametită și tremurând ca o frunză în vânt. Ridicând privirea spre figura ei, o privi lung, spunându-i fără cuvinte: „Simți ce simt și eu. E ceva special între noi. „

Sanny înghiți cu greu.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai pleca acum, spuse ea cu voce tremurătoare.

Fără nici un cuvânt, el se întoarse și ieși din cameră.

Ar fi trebuit să știe mai bine când se pripise imaginându-și că nu-l va mai vedea vreodată. Cu o strângere dureroasă de inimă, îl găsi în hol a doua zi când coborî la micul dejun. Părea că stă confortabil în scaun, pregătit să aștepte. Hainele lui erau sport, de călătorie, iar lângă el stătea un rucsac mare, stil militar. Sanny îl privi cu disperare, cu gura uscată.

– Ce faci aici? îl întrebă în cele din urmă.

– Te urmăresc, veni răspunsul lui calm.

– Ești nebun!

El dădu din cap aprobator.

– Probabil.

– Dar ce vrei să…

– Vin cu tine în Ghana, o întrerupse el.

– Dar programul tău? Cursurile?

– Dacă îți aduci aminte, n-am cursuri în Lagos până joi după amiază. Pot să merg în Ghana, să te las în mâinile lui Matt și Jackie și să iau un avion spre Lagos joi dimineață. Totul e aranjat. Nu pierd decât o petrecere la reședința ambasadorului, dar pot trăi și fără ea, declară el, părând foarte încântat de propria persoană.

Sanny nu știa ce să spună sau ce să facă, dar se străduia să rămână calmă. Ridică din umeri, părând nepăsătoare:

– Presupun că nu te pot împiedica să vii cu mine, dar o faci pe propria răspundere.

– Mă consider avertizat, zâmbi el.

– S-ar putea să fii nevoit să mănânci calmar, îl amenință ea.

– E delicios, răspunse el imperturbabil. O adevărată delicatesă.

– Da? Sigur?

– Sigur. Am mâncat o dată.

Sanny oftă pentru ea.

– Mă duc să plătesc hotelul. Pot să-mi las bagajul aici?

Plăti factura și făcu predarea camerei, repetându-și în gând că nu trebuie să-și piardă controlul și să nu-și lase emoțiile s-o domine.

Luară un autobuz spre graniță, iar timpul trecu repede, cu conversații plăcute. Sanny începu să se relaxeze. Mark povestea cu umor despre familia lui, despre ocupațiile lor amuzante și stilul de viață relaxat. Era evident că toți membrii familiei țineau foarte mult unul la altul, iar tânăra simți o tresărire de gelozie. Nu cunoscuse viața într-o familie adevărată.

– Acum, povestește-mi despre familia ta, o invită el, punând întrebarea inevitabilă.

– N-am familie, răspunse ea pe un ton degajat. Sunt o biată orfană, singură pe lume– sau cel puțin așa cred. Ce poartă acea femeie pe cap? arătă ea spre drumul paralel cu șoseaua.

El ignoră întrebarea.

– Cum adică așa crezi?

– Ce să cred? A, de fapt nu sunt sigură ce s-a întâmplat cu tatăl meu. Ne-a părăsit când aveam trei luni. Mi s-a spus că nu mai suporta plânsetele mele, că-l enervam. Nu știu pe unde e acum, oftă ea. Poate că e bogat și faimos. Sau a murit.

Toată copilăria avusese vise despre tatăl ei, sperând că se va întoarce bogat și faimos și că o va lua să trăiască împreună cu familia lui minunată care ar adora-o, într-o casă enormă, cu mulți servitori.

– Iar mama ta?

– Mama a murit când aveam treisprezece ani.

– Îmi pare rău.

– Mie nu, clătină ea din cap, privind pe fereastră. O vezi pe acea fetiță? Poartă un copil în spate și un coș de portocale pe cap. Nu cred că are mai mult de șase ani. M-a uimit întotdeauna cât de repede sunt nevoite să crească și să-și ajute mama.

Întorcând capul, descoperi că el o fixa gânditor. Oare îl șocase cu acel comentariu despre mama ei? Zâmbi brusc:

– Mi-e foame. Ție nu?

Hotărâră să petreacă noaptea într-un sat de pescari care era aproape de plajă, mai degrabă decât într-unul dintre marile orașe din zonă. Găsiră un hotel destul de neîngrijit, dar situat chiar pe plajă. Priveliștea era spectaculoasă și liniștită.

Fusese o zi foarte lungă și obositoare. După ce-și lăsară bagajele în camera închiriată, plecară să facă o baie, minunat de răcoritoare. După baie, se întinseră pe plajă, în lumina blândă a după-amiezii.

Sanny închise ochii, refuzând să mai privească trupul musculos și atrăgător de lângă ea. Ajunsese primul în apă, iar ochii lui o fixaseră cu insistență în timp ce se îndrepta spre el. Chiar dacă purta un costum de baie respectabil, tot se simțea goală sub privirea lui.

Bărbatul înotase după ea, o ocolise, apoi o prinsese de talie și o trăsese spre el. Ea tresărise speriată și dăduse repede din mâini.

– Hei! Ce crezi că faci?

– Voiam doar să-ți spun că ești superbă.

– Știu. Acum dă-mi drumul, o să mă înec.

– N-ai cum, doar te țin.

Era foarte conștientă de corpul lui lipit de ea, aproape pe toată lungimea, de la sânii striviți de pieptul puternic, până la coapse. Nu era de mirare că era tulburată, să-i simtă pielea udă lipită de ea, să-i vadă ochii foarte aproape, iar buzele la câțiva milimetri de buzele ei.

Sărutul avea gust de sare, nu durase mult, dar fusese amețitor. Apoi el o lăsase să înoate în continuare, fără să știe că Sanny se întreba dacă va mai putea vreodată să respire normal, sau dacă inima îi va bate normal.

Tânăra se întinse cu fața în jos, sprijinindu-și capul pe mâini și observându-l printre gene. El o privi zâmbind, semn că observase că se uită la el. Întoarse repede capul, încruntându-se la auzul râsului lui. Simți deodată mâna lui pe spatele gol, înfiorându-se.

– Știi ce mi-ar plăcea? șopti el foarte aproape de urechea ei.

– Da, știu. Poți să-ți iei gândul.

El oftă adânc.

– E ceva imposibil de făcut, cu tine aproape goală și la câțiva centimetri de mine.

– Poți să încerci să te uiți în altă parte, sugeră Sanny.

– Ești foarte crudă.

– Numai când e cazul.

Mâna lui în mângâia spatele cu mișcări ușoare, senzuale. Dacă va mai continua, nu-i va fi a fel de ușor să pară imperturbabilă.

– Ia mâna de pe mine. Nu primești nimic, îroniză ea.

Bărbatul îi ignoră cuvintele, ceea ce o făcu să se ridice și să se întoarcă.

– Nu ești deloc amuzantă, comentă el, ca un copil răsfățat.

– Nu ți-am cerut să vii cu mine. Îmi pare rău că sunt atât de dezamăgitoare, ridică ea din umeri, ridicându-se. Mă duc să mă îmbrac. Nu e încuietoare la ușă, dar am încredere în tine că nu-mi vei face surprize neplăcute.

Se întoarse și se îndreptă spre hotel, împiedicându-se în nisipul fin, conștientă de privirea lui care o urmărea.

Ce-o să fac? se întrebă singură. Ce-o să mă fac?

Mai târziu, după ce fură amândoi îmbrăcați, discutară despre posibilitățle de cină.

– Proprietarul ne-a spus că sunt trei posibilități, începu Mark. Pește și cartofi gătiți în stilul englezesc, o specialitate locală: friptură de pui cu arahide, sau putem merge în locul unde se adună pescarii și să cumpărtăm homari, iar el o să-i gătească. Ce preferi?

– Să mergem pe plajă și să vedem pescarii care se întorc din larg. Avem și ceva de făcut între timp.

Da, undeva în public, ceea ce însemna siguranță.

Porniră împreună pe plajă, bucurându-se de priveliște. Plaja era aproape pustie, neatinsă de febra sau de resturile turiștilor. Sanny clătină din cap, temându-se că aceștia vor descoperi curând această plajă. Aruncă o privire spre Mark, dar bărbatul părea scufundat în gânduri. Tânăra oftă, conștientă într-un mod dureros de prezența lui. Sunt îndrăgostită de el, își spuse ea. Nu pot să-l privesc fără să mă tulbur. E atrăgător, amuzant, mă simt foarte bine cu el. Și nici nu se ia prea tare în serios.

Nu-i suporta pe bărbații care se luau prea în serios, care erau foarte convinși de importanța și de seriozitatea lor. Îi ura pe bărbații aroganți, care-i privesc pe toți de sus, cu condescendență. Mark nu intra în nici una dintre aceste categorii. Era propriul stăpân, sigur pe el și nu dorea să impresioneze pe nimeni. Îi plăcea maniera lui relaxată. Întotdeauna îi plăcuseră persoanele care aveau abilitatea de a se relaxa. Unul dintre bărbații care îi făcuse curte obișnuia să se pieptene la cinci minute, să-și rearanjeze cravata și să-și lege din nou șireturile. Când a ajuns la ea acasă, a început să îndrepte tablourile de pe pereți și pernele de pe canapea. Sanny se întrebase cum s-ar purta oare în pat, dar imediat îi fusese clar că nu vrea să descopere acest lucru.

Ajunseră pe plajă exact în clipa în care plasa gigantică era scoasă la mal. Era o priveliște dezastruoasă. Nu erau mai mult de treizeci, patruzeci de kilograme de pește în plasa imensă, care ar fi cuprins cu ușurință sute de kilograme.

– Dumnezeule! exclamă Sanny. Au fost în larg toată ziua și toată noaptea și uite doar cât pește au adus! Abia dacă este suficient să-și hrănească familiile!

– Nu pare deloc impresionant, fu de acord Mark.

Când cineva le oferi homari pentru vânzare, plăti prețul cerut fără să încerce măcar să negocieze. O fată puse homarii într-un coș pe care îl luă apoi pe cap, ducându-l la hotel.

Surprinzător, nu erau singurii la masă. Locul nu era deloc atât de părăsit cum păruse la prima vedere. Mai erau câteva persoane care se bucurau de briza mării, mâncând afară.

Un cuplu de voluntari care aparțineau corpului „Voluntari pentru pace“ îi invită să ia cina cu ei, iar curând li se alăturară și alte persoane: un norvegian care stătea în genunchi la masă, din cauza

unor probleme cu spatele și un aventurier austrialian care fusese jefuit pe plajă, în timpul somnului. Rămăsese cu hainele de pe el și cu portofelul pe care îl purta în buzunar, dar părea să privească situația foarte filozofic.

Cina se dovedi plăcută și animată, întinzându-se mult după ce toată lumea terminase de mâncat. Sanny fu surprinsă din nou să descopere cât de bine se înțelegea Mark cu toată această adunătură pestriță. La urma urmei, nu era atât de ciudat, dacă se gândea la cât de bine se înțelegea cu toată lumea.

Când plecară spre camera lor, era deja întuneric. Merseră încet pe plaja nisipoasă, ținându-se de mână, până când ajunseră la un buștean mare, adus de ape.

– Să stăm aici puțin, propuse Mark.

Se așezară pe buștean, privind o vreme valurile întunecate și ascultând sunetul mării. Luna arunca o lumină ciudată, verzuie.

Ce loc liniștit! își spuse Sanny, fără să se simtă totuși relaxată. Prezența lui Mark, care stătea atât de aproape de ea, nu-i permitea să se relaxeze.

– Povestește-mi despre mama ta, spuse el brusc.

Urmă o perioadă de tăcere. Să vorbească despre mama ei era ultimul lucru pe care și-l dorea acum. De fapt, era ultimul lucru pe care îl dorea în general.

– Povestea mamei mele este cel mai puțin romantic subiect de conversație, spuse ea. E o noapte frumoasă. Sunt alte lucruri despre care putem vorbi.

– Nu-ți place să vorbești despre mama ta?

– Nu tocmai. De ce este așa verzuie lumina?

– Nu ți-a părut rău când a murit? insistă Mark.

– Mark, nu ești profesor de economie? îl ironiză ea. Dacă ești interesat de psihiatrie, ar trebui să mă avertizezi.

– Sunt interesat de tine, de ce anume te face să spui anumite lucruri, spuse el cu voce calmă.

– În general, spun ce-mi trece prin minte. Ar trebui să știi deja acest lucru, zâmbi ea. Nu mă lua prea în serios. Nici eu n-o fac.

După o vreme, Mark spuse cu voce liniștită:

– Lumina este verzuie datorită fosforului din apă. Acesta reflectă razele lunii.

– Arată ca dintr-o poveste…

Sanny și-ar fi dorit să n-o fi întrebat despre mama ei. Când aceasta murise, tânăra nu simțise nici durere, nici suferință, doar mânie. Mânie pentru că era prea târziu, prea târziu ca să mai poată fi adoptată și să facă parte dintr-o familie. Nimeni nu mai voia să adopte o fată de treisprezece ani. O urâse pe mama ei, care refuzase tot timpul să semneze actele pentru adopție. După ce un asistent social o luase de acasă, mama ei nu mai încercase în nici un fel s-o găsească, dar refuzase să permită adopția.

Într-un fel, fusese mai bine că plecase de acasă. Acolo era neglijată, prost hrănită, mereu speriată. Toți banii mamei ei se duceau pe băutură. Familiile adoptive măcar avuseseră grijă de ea, dar pentru că nu stătuse niciodată prea mult într-un loc, nu simțise că aparține unei familii, că este în siguranță și că este iubită.

Dar n-am de gând să stau pe o plajă minunată și să mă las pradă unei depresii, își spuse ea. Totul s-a terminat, sunt matură și sunt responsabilă pentru viața și fericirea mea. În plus, un bărbat – minunat stă foarte aproape de mine. Ce pot dori mai mult?

Întorcându-se spre el, îi căută mâna. Degetele lui fierbinți o mângâiară, iar ochii lui îi căutară fața în semiîntuneric. Simți că se apleacă spre ea și închise ochii.

Sărutul aprinse flăcări de pasiune. Buzele lui erau moi dar ferme, mângâietoare și insistente. Se abandonă atingerii, lăsând în

urmă orice rezervă. Răspunsul ei venea din adâncul inimii. În această seară hotărâse să lase deoparte temerile, avertizările și să se lase cucerită. Îl sărută cu pasiune, strângându-l aproape, posesiv. Nu era conștientă decât de prezența și de atingerile lui, de mâinile care alunecaseră sub bluză, mângâindu-i spatele. Mark se retrase puțin, căutându-i privirea, în timp ce-i atingea ușor sânii. Cuprinsă de fiori, ameți și se aplecă spre el. El o trase repede în brațe, ținând-o strâns până când reuși să-și revină.

– Sanny, șopti el cu voce răgușită, ar fi mai bine să știi ce vrei să faci, în cazul în care o să mă aduci din nou în pragul nebuniei. Știi că sunt doar un om.

– De ce te-ai oprit? veni întrebarea ei ca un murmur.

– Nu știu, veni răspunsul după o clipă de tăcere. Chiar nu știu.

– Cred că de vină e nisipul, râse ea, relaxându-se deodată. Să faci dragoste în nisip trebuie să fie cel mai puțin confortabil și zgârâitor exercițiu.

El gemu, apoi izbucni în râs.

– Exercițiu? Ce cuvinte interesante folosești!

– Aceasta este profesia mea, utilizarea cuvintelor.

– O să-mi dai să citesc ceva din ce ai scris?

– Sigur. Am copii ale articolelor pe care le-am trimis la ziar. Singurul lucru pe care nu vreau să-l aud sunt criticile. Primesc foarte greu critici. Nu vreau decât să aud laude, fie că le merit sau nu.

Mark zâmbi.

– O să mă străduiesc.

– Foarte bine. O să le caut înainte de culcare și o să le ai mâine dimineață la prima oră.

– De ce nu stăm mâine aici? întrebă el. N-avem de ce să ne grăbim. Putem să ajungem la Accra duminică.

Să rămână aici încă o zi putea fi minunat, dar în același timp periculos, iar Sanny știa că nu vrea să riște. Cu toate acestea, părea incapabilă să dea vreun răspuns, pozitiv sau negativ, așa că rămase tăcută.

– Aici e foarte plăcut, continuă el. Putem fi împreună întreaga zi, să înotăm, să vorbim…

Să facem dragoste… completă ea în gând. Stătea cuibărită în brațele lui, dar clătină din cap. Nu putea, nu încă. Nu se simțea pregătită. Își dorea mult acest lucru, dar nu era pregătită.

– Putem fi împreună și să stăm de vorbă și în autobuz, comentă ea.

– Desigur, împreună cu femeile care tocmai au făcut piața, cu copiii lor, cu găinile și restul animalelor pe care le transportă. Vreau să fiu singur cu tine, într-un loc asemănător cu acesta, cu briză, aer curat, plaje pustii și palmieri, cu stele pe cer noaptea.

– Pari teribil de romantic, râse ea încet.

– Numai câteodată. Într-un autobuz vechi și mirositor, nu sunt bun de nimic.

Începu s-o sărute blând, seducător, dar cu o putere de care nu fusese conștientă până acum, ea îl împinse ușor.

– Gata cu joaca. Acum vreau să mă duc în cameră și să-mi pregătesc un pahar de lapte rece.

– Cred ce glumești, protestă bărbatul.

– Nu, sau cel puțin nu în cazul ultimei propoziții. Bucătarul mi-a spus unde pot găsi apă pentru prepararea laptelui.

Sanny se ridică repede și făcu un pas pe nisip, dar se împiedică și căzu.

– Ai meritat-o, comentă Mark cu un zâmbet răutăcios.

Ea se ridică încet.

– Fie ca toate cămilele tale să moară în furtună, spuse ea, cu accent arab.

În timp ce se îndepărta în grabă, îi auzi râsul și pașii prin nisip. O ajunse foarte repede.

– O să te conduc. Nu vreau să fii atacată în acest loc întunecat și periculos.

– Da, sigur! Dar îți admir disponibilitatea. Ești un adevărat domn.

El oftă cu un aer de martir.

– De ce am impresia că m-aș distra mult mai bine dacă n-aș fi atât de politicos și de civilizat?

– N-am nici cea mai mică idee, dar continuă cum ai început.

Cu excepția costumului de baie, toate hainele ei dispăruseră a doua zi când se trezi. Pentru o clipă, se gândi la experiența aventurierului australian. Oare fusese jefuită? Nu.

Mark le luase, după cum era clar. Ei, ridică ea din umeri, întrebându-se dacă să râdă sau să se enerveze, cineva a ales să nu mai fie domn.

Așadar, voia să mai stea aici încă o zi. Nu era cel mai rău lucru care putea să i se întâmple, dar ideea de a fi prizoniera dorințelor și fanteziilor lui Mark o neliniștea. Acum ce mai urma?

Stătu pe marginea patului, întrebându-se ce-ar fi mai bine să facă. Să protesteze sau să-l certe n-avea nici un efect asupra lui. Nici încercarea de a-și găsi hainele, pentru că mai mult ca sigur erau bine ascunse.

Singura soluție era să rămână încă o zi, așa c-ar fi mai bine să accepte acest lucru. Dar Mark nu va scăpa nepedepsit. Tertipurile lui vor fi răsplătite la un moment dat, era sigură de acest lucru.

Stomacul i se strânse de foame și se întrebă cum ar fi mai bine să apară la micul dejun: în cămașă de noapte, sau în costum de baie. Până la urmă alese costumul de baie.

Îl descoperi pe Mark pe plajă, întins la soare, iar corpul lui perfect strălucea, acoperit de picături de apă.

– Ai făcut o baie plăcută? îl întrebă, așezându-se lângă el.

– Foarte plăcută, răspunse el, privind-o cu ochii pe jumătate deschiși. Tu ai dormit bine?

– Bușteан, dar cred că asta ai descoperit și singur.

– Sigur.

– Credeam că ești un domn.

– Am renunțat.

– Nu e deloc elegant să-mi ascunzi hainele, să știi.

– Am încercat să te seduc, am făcut pe romanticul, dar nimic n-a mers.

Urmă o clipă de tăcere. Sanny era hotărâtă să-i zdruncine calmul și hotărârea. Va fi civilizată și-l va zdrobi.

– Care sunt planurile pentru micul dejun? întrebă ea, încruntându-se din cauza razelor de soare. Am pâine și o cutie de sardine, dar asta e tot.

– Micul dejun ne va fi adus în cameră. Omletă, pâine prăjită și ananas proaspăt.

– Sună minunat.

– Mult mai bine decât sardinele, oricum, fu el de acord.

Sanny își lăsă privirile să rătăcească de-a lungul corpului lui. Părul de pe piept era ceva mai deschis la culoare decât cel de pe cap, făcând-o să-și dorească să-și treacă degetele prin el. Figura lui era calmă, bărbia pătrată și puternică, iar ochii închiși. Trăsăturile erau puternice dar neregulate, dându-i un farmec aparte, care o atrăgea.

El deschise ochii, surprinzându-i privirea.

– La ce te uiți?

– La tine. Ai sprâncenele strâmbe.

– Mulțumesc. Chiar de ce aveam nevoie pe stomacul gol, spuse el, ridicându-se și privind-o fix. Tu ai gura prea mare.

Sanny zâmbi.

– Pentru că zâmbesc prea mult.

– Prea mult. Uite, ne sosește micul dejun, adăugă bărbatul, sărind repede în picioare.

Comentariul lui Mark rămase multă vreme în mintea ei, repetându-se de multe ori și iritând-o. Prea mult. Zâmbea prea mult. Ce voise să spună cu aceste cuvinte? Ce voia să facă? Să plângă? Să țipe? Sau să ia tot ce spunea în serios. Poate să uite aceste lucruri. Prefera să râdă, prefera să zâmbească.

După ce mâncară, ea se așeză la masă și începu să scrie.

– Lucrezi? o întrebă Mark.

– Trebuie să-mi câștig pâinea, fu răspunsul ei.

– Ai articolele pe care mi le-ai promis la îndemână?

Ea clătină din cap.

– Sunt la fundul valizei cu haine, cea pe care mi-ai furat-o și mi-ai ascuns-o cine știe unde, clarifică ea problema, de parcă el ar fi putut uita.

– În acest caz, o să le citesc mâine.

Mark luă un roman de pe un raft, se așeză confortabil pe fotoliu și începu să citească.

– Sper că lucrurile mele sunt în siguranță, spuse ea fără să-l privească, de parcă n-ar fi acordat nici o importanță cuvintelor.

– Sunt foarte în siguranță.

– Nu vreau să mă gândesc c-ar trebui să fiu nevoită să mă duc la piața locală în costum de baie și să-mi răscumpăr hainele, sau să întâlnesc pe stradă o fată îmbrăcată în blugii mei.

– N-ai de ce să-ți faci probleme.

Sanny se prefăcu procupată de scris.

– Am multe pe cap, spuse ea într-un târziu.

– Îmi închipuiam.

Tânăra i-ar fi turnat cu mare plăcere o ceașcă de cafea în cap, dar pentru că n-avea nici una la îndemână, fu nevoită să renunțe la idee. Va rămâne calmă, nu va reuși s-o scoată din sărite.

Se concentră asupra lucrului, constatând că notițele din ziua trecută erau foarte puține. Se părea că prezența unui bărbat atrăgător și amuzant lână ea nu-i prea era de folos. Fusese mult prea atentă la el, neconcentrându-se asupra lucrului. Din fericire, își aducea aminte ce se întâmplase și putea să-și scrie articolul fără probleme, având și un pretext să nu-i acorde prea multă atenție lui Mark.

– Despre ce scrii? o întrebă el.

– Despre ziua de ieri, plantația de cauciuc și de ulei de cocos pe care le-am văzut în satul unde am luat prânzul.

– Adică despre chestia aceea care mirosea îngrozitor?

– Da. Tu cum i-ai spune? se întoarse tânăra spre el, privindu-l cu interes prefăcut.

El se încruntă, părând scufundat în gânduri.

– O moară pentru ulei de cocos.

– Extraordinar!

El zâmbi.

– Nu m-au făcut profesor degeaba.

– E bine de știut. Te deranjează dacă lucrez o vreme? întrebă ea cu ironie.

– A, nu, deloc. Te rog să lucrezi o vreme, veni replica pe același ton.

Mark se întoarse la cartea pe care o citea, iar ea continuă să lucreze.

Pentru o oră, fu liniște. Foarte liniște. El nu spuse nici un cuvânt. Sanny începuse să se întrebe dacă nu este ceva în neregulă când îl auzi ridicându-se, dar rămase cu ochii fixați pe carnet.

– Cred că mă duc să fac o plimbare. Afară pare să fie foarte frumos.

– Mmm, murmură ea fără să-l privească.

– Ne vedem mai târziu.

Bărbatul plecă repede. Îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre plajă. Într-adevăr, era o vreme foarte frumoasă. Valurile se izbeau de plajă, iar palmierii se clătinau în vânt. Nici măcar n-o întrebase dacă vrea să vină și ea. Să-i fie rușine! Oftând ușor, se întoarse la lucru. Nu-i plăcea să scrie de mână, dar până ajungea la o mașină de scris, n-avea altă soluție. Poate va găsi una la Accra.

Mark se întoarse după o jumătate de oră, aducând un ananas imens, pe care începu să-l curăță cu cuțitul. Sucul fructului i se scurgea pe degete, când îi întinse o felie.

– Vrei să guști?

– Mulțumesc.

Fructul era dulce și răcoritor, iar Sanny își linse degetele, fără să-i pese că el o privea. Cu un gest hotărât, împinse hârtiile din față.

– Mă opresc, anunță ea. Am făcut destul pentru moment.

– Foarte bine, meriți o pauză. Mai ia o felie.

Mâncară ananasul împreună.

– Uită-te la noi, suntem dezgustători. N-avem șervețele, nici maniere.

– Da, râse el, nu e minunat?

Sanny își aduse aminte de imaginea lui mâncând în restaurantele scumpe, îmbrăcat la patru ace și o compară cu bărbatul din fața ei, în blugi uzați și murdar pe mâini cu suc de ananas. Părea să se distreze de minune.

Se întrecură pe plajă până la apă, pentru a face o baie. Mark nu se mai obosise să se schimbe, așa că intră în apă în pantaloni scurți. Părea un copil, nu un profesor de economie.

N-o atinse deloc în apă, ceea ce era surprinzător. Se întinseră la soare să se usuce. Soarele era plăcut, iar păsările exotice cântau. Sanny aproape adormise, când se trezi brusc, simțind degetul lui Mark urmărindu-i linia coapsei și oprindu-se pe șold.

– Ce e asta? întrebă el, apăsând mai tare.

Tânăra îl privi printre gene.

– Un tatuaj. Știi, de acelea de care au marinarii pe brațe și pe piept.

Tatuajul de pe coapsa ei era o inimă mică, străpunsă de o săgeată care avea la un capăt un S, iar la celălalt un P.

– Ai fost vreodată marinar?

– Aproape. Am încercat să fug pe un vas când aveam șaisprezece ani.

Mark o privi, vizibil interesat.

– Interesant. Trebuie să-mi vorbești despre asta într-o zi.

– Sigur. Oricând.

– De unde vine P?

– De la Peter. Uite ce mare e vaporul acela care se vede în zare.

– Cine e Peter?

Capitolul 4

– Nu-mi mai amintesc, răspunse ea, privind vaporul. Crezi că se ocupă cu pescuitul? Cineva îmi spunea despre un vas japonez care are un contract pentru pescuit în aceste ape. Crezi că e adevărat?

– De ce nu? Cine e Peter?

– Ți-am spus că nu-mi aduc aminte.

Într-adevăr, încercase din răsputeri să uite.

– Vrei să-mi spui că ți-ai tatuat numele unui bărbat pe coapsă și nu-ți mai aduci aminte de el?

– Cred că era iubitul meu, ridică ea din umeri.

– Ce s-a întâmplat?

Ea oftă adânc, exasperată.

– Ce crezi că s-a întâmplat? A plecat la facultate, s-a îndrăgostit de o majoretă– blondă, înaltă, cu ochi albaștri– a lăsat-o însărcinată și s-a însurat cu ea. Apoi a divorțat.

– Desigur, ar fi trebuit să ghicesc. Cum te-ai simțit?

– Mi-am spus că mai bine că a fost ea și n-am fost eu.

Pierduse șase kilograme în trei săptămâni, plângând la masă și petrecând nopțile blestemându-l. O părăsise, așa cum făcuseră

toate persoanele importante din viața ei. Se îndrăgostise de o femeie foarte diferită de ea, după ce ea crezuse că dragostea lor va dura o veșnicie. Fusese foarte sigură și încrezătoare în relația lor. Tatuajul fusese modul în care își exprimase încrederea. Acum, va trebui să-l poarte toată viața, sau până când își va face curaj să-l îndepărteze chirurgical. Până atunci, îi va reaminti propria prostie și iluziile romatice cărora le căzuse pradă. Nimic nu durează o viață.

– De ce te-ai hotărât să faci un tatuaj? întrebă Mark.

– Pentru că aveam șaisprezece ani și eram proastă. Pentru că mi l-am dorit, dar mi s-a spus că n-am voie să-l fac.

În anii tinereții fusese sălbatică, rebelă și încăpățânată.

– Cine ți-a spus că n-ai voie?

– Oamenii cu care locuiam atunci, răspunse ea, întorcându-se pe spate și privind cerul.

Fuseseră niște oameni buni, încercase să se poarte frumos cu ei, dar era deja prea târziu.

– Rude?

– Nu. Nu cred că am rude în viață, sau cel puțin nu cunosc pe nimeni. Erau doar persoane care m-au luat din bunătatea inimii. Acum aș vrea să încetezi să mă mai anchetezi.

– Dar cum altfel aș putea afla ceva despre tine? Nu spui nimic dacă nu ești întrebată.

– Pentru că nu e foarte interesant.

– Dar asta nu hotărăști tu, nu-i așa?

– Conversația de față este incredibil de plictisitoare, se ridică Sanny repede, trecându-și degetele prin buclele ude. Ah, am sare în păr! Mă duc înăuntru să-l clătesc.

Era mult mai ușor de zis decât de făcut, pentru că apa de la duș nu era suficientă, așa că trebui să insiste.

La prânz se delectară cu pește și cartofi prăjiți, care aveau un gust special, puțin dulce. Ca în majoritatea zonelor pe care le vizitaseră, uleiul pentru prăjit era ulei de cocos, cu atât mai dulce cu cât era mai puțin rafinat. Tânăra hotărî că următorul articol va trata pe larg problema uleiului de cocos, mai ales că fusese martoră la procesul de extracție.

La masă, purtase un tricou peste costumul de baie. Din fericire, tricoul rămăsese pe unul dintre scaunele din cameră, altfel ar fi trebuit să se roage de Mark să-i aducă măcar un articol de îmbrăcăminte din bagajul ascuns.

Când se întoarse în cameră, Sanny își spuse c-ar trebui să mai lucreze, dar se simți foarte leneșă și renunță la idee. Luând o pereche de ochelari de soare și un roman, se așeză la umbra palmierilor din fața hotelului și începu să citească. Se părea că și Mark avusese aceeași idee. Foarte bine, poate așa avea și ea parte de liniște. Interesul pe care-l manifesta pentru ea începuse să devină destul de deranjant. Nu voia să-i ofere ocazia să mai pună și alte întrebări. Soarele o moleșea, dar nu se împotrivi și se lăsă cuprinsă de toropeală. Ațipi câteva clipe, iar când deschise ochii, Mark plecase deja. Îl văzu pe plajă, îndepărtându-se cu mișcări fluide. Nu fusese foarte ușor să pară relaxată, cu el atât de aproape. Era foarte conștientă de prezența lui, de atracția pe care corpul lui o exercita asupra ei. Acum purta un slip negru, care îi punea în evidență bronzul pielii.

Oare să se ducă după el? Măcar se va mai trezi. Hotărându-se repede, aruncă tricoul și alergă spre apă. Era foarte răcoritor, dar în același timp relaxant. Nu era foarte experimentată, așa că rămase aproape de țărm, căutându-l cu privirea pe Mark. Deodată, capul lui ieși din valuri chiar lângă ea, speriind-o.

– N-am vrut să te sperii, spuse el, îndepărtându-și părul ud de pe față cu o mișcare rapidă a capului. Ai dormit bine?

Ea râse:

– Acum încerc să mă trezesc. N-am mai fost așa de leneșă de luni întregi, cred c-o să încep să mă simt vinovată.

– Nu te simți. După ce te răcorești, mergem să bem o bere rece. Cum ți se pare?

– Cred că vorbești despre minuni. Din câte spuneau voluntarii aseară, berea n-a mai fost de văzut prin preajmă de câteva luni.

– Dacă știi cum să pui problema din punct de vedere economic, poți avea orice îți dorești. Am trimis o echipă de căutare încă de azi-dimineață.

– Ești îngrozitor! râse ea, îndepărtându-se.

Într-adevăr, îi așteptau patru sticle de bere, care erau chiar reci. Pentru setea ei, era mai bună decât șampania. Probabil că avusese un preț asemănător, își spuse tânăra în gând, dar nu riscă să întrebe.

După lăsarea întunericului, Mark îi aduse bagajele.

– Mulțumesc, spuse ea fără alt comentariu.

– Știi, zâmbi el, îmi placi din ce în ce mai mult.

Ea ridică sprâncenele, uimită.

– Da?

– Știi cum să primești o glumă.

Pentru că nu făcuse scandal din cauza bagajului? N-ar fi avut nici un sens.

– Mulțumesc pentru apreciere. Dar, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș grăbi cu laudele. Am fost ocupată toată ziua gândindu-mă cum aș putea să-mi iau revanșa.

– La ce concluzie ai ajuns? zâmbi el.

– O să vezi.

Nu-i venise nici o idee, dar nu voia să recunoască. Nici nu se gândise prea mult la acest lucru.

– Abia aștept.

Ochii lui o fixau cu insistență, făcând-o să se simtă nesigură. Fusese o zi foarte lungă, în care n-o atinsese nici măcar o singură dată, cu excepția descoperirii tatuajului. Era prea aproape ca să se simtă relaxată. Putea să-i simtă căldura pielii, iar pieptul lui gol o umplea de dorința de a-l atinge. Voia foarte mult să-l strângă în brațe și să-l atingă. Dorința îi făcea sângele să alerge mai grăbit.

El fusese cel care dorise să mai stea o zi, să fie singur cu ea. De ce? Toată dimineața își repetase că nu-i va da ceea ce vrea de la ea, că n-o să-l lase s-o atingă, să se joace cu ea.

Se pare că ea fusese cea păcălită. Acum stătea lângă el, dornică de sărutări și de îmbrățișări, iar el nu părea să se gândească la aceste lucruri.

– La ce te gândești?

Vocea lui joasă o făcu să-l privească lung. Apoi palmele ei alunecară pe pieptul gol și în sus, spre gât. Îl trase spre ea, sărutându-l cu pasiune. Inima îi bătea cu putere, iar sângele îi vuia în urechi, aproape surzind-o. El o cuprinse apoi în brațe, acceptându-i inițiativa cu căldură. Speriată de propria reacție, Sanny se retrase un pic, privindu-l în ochi.

– Sunt foarte îndrăzneață? întrebă ea.

– Foarte. Iar eu mă bucur de fiecare clipă.

– Mi-am dorit foarte mult să fac acest lucru, șopti tânăra.

– Mi-am dat seama, zâmbi Mark.

– Numai că vreau să știi… vreau să înțelegi că nu este o invitație pentru alte plăceri.

Expresia lui rămase neschimbată.

– De ce nu? întrebă el.

Sanny îl privi cu sinceritate.

– Pentru că nu m-am hotărât încă în această privință.

– Dar nu pentru că nu vrei?

Ea clătină din cap.

– Nu cred că te-aș putea păcăli în această privință, nu-i așa?

Zâmbetul lui era încrezător.

– Nu, nu m-ai putea păcăli.

Știa foarte bine cum reacționa la prezența și la atingerea lui. Ar fi fost inutil să încerce să nege. Numai să stea lângă el era suficient pentru a-i face pulsul s-o ia razna. Dar, de această dată preluă el inițiativa, trăgând-o în brațe și sărutând-o cu o senzualitate deliberată, care făcea ca fiecare celulă a corpului ei să se trezească la viață. O făcea să se simtă mai vie decât reușise cineva vreodată, iar faptul că avea atâta putere asupra ei o speria mai mult decât orice altceva. Dorea senzațiile pe care le trezea în ea, dar în același timp îi era teamă. Nu-i plăcea să fie lipsită de control. Era prea vulnerabilă.

Se retrase din nou. Mark o privi cu o expresie întunecată.

– Ar fi bine să te hotărăști repede, spuse el cu voce răgușită. Nu sunt făcut din piatră, știi foarte bine. Deși trebuie să recunosc, am reușit cu greu să mă țin departe de tine azi. Nu e ceva ușor, cu tine arătând așa.

– A cui e vina? Aveam altă alegere?

– Vorbesc despre cum stau lucrurile, nu despre a cui e vina, ridică el din umeri, apoi palmele lui coborâră pe pielea goală a șoldurilor ei. Ești foarte plăcută la privit, ce să mai spun cum ești la atins. Ar fi mai bine să pui ceva pe tine înainte să-mi pierd tot calmul.

Mâinile lui urcară pe pielea ei, până la bretelele sutienului, pe care le desprinse cu o mișcare sigură.

Sanny tresări și se retrase.

– Nu voiam decât să te ajut, spuse el cu inocență prefăcută.

– Știu totul despre felul ăsta de ajutor, replică ea, apoi ridică bagajul cu haine și se retrase în camera ei.

Se dezbrăcă de costumul de baie și intră repede sub duș. După ce reuși cu greu să se spele sub firicelul subțire de apă, alese ceva de îmbrăcat pentru cină. Fuseseră din nou pe plajă și cumpăraseră creveți, care urmau să fie pregătiți de bucătarul hotelului.

Oftând resemnată, își luă blugii și o bluză lejeră. Ar fi vrut să poarte ceva elegant, poate o rochie neagră de mătase, numai că toate hainele ei potrivite erau acasă, la mii de kilometri. Hainele pe care le luase cu ea erau practice și confortabile, nepotrivite pentru o întâlnire romantică. La urma urmei, poate că era mai bine. Mark n-avea nevoie de încurajări, se descurca de minune și fără ele.

Machiajul nu-i luă nici el prea mult timp. Doar un pic de ruj și de rimel erau de-ajuns. Părul ei reacționa la umiditate, dar buclele erau aproape imposibil de îmblânzit.

Îl aștepta pe Mark afară, bucurându-se de briza ușoară. Se lăsase deja întunericul, iar frunzișul palmierilor foșnea melodios. Era într-adevăr un loc idilic.

Mark nu era căsătorit, sau cel puțin așa spusese. Îl întrebase într-o seară în Abidjan, pentru că n-avea nici o dorință să aibă o aventură cu un bărbat căsătorit, mai ales pentru că o atrăgea atât de mult. Dacă nu dorea decât o aventură de o noapte, nu era potrivită pentru el.

Pentru că nu era naivă, se gândise și la posibilitatea s-o mintă, dar experiența în lucrul cu oamenii îi spusese curând că nu mințea. Cu toate acestea, părea destul de improbabil. Era un bărbat extrem de atrăgător. Probabil că studentele lui se îndrăgosteau tot timpul de el. Nu era de mirare că era atât de sigur pe el! În acest caz, de ce mă vrea pe mine? se întrebă ea, fără să-și poată răspunde. Poate

pentru că s-a îndrăgostit de tine până peste cap, îi spuse acea voce mică din cap. Da, da, sigur, cum să nu… Cel puțin, el așa spune. Da, dar poate să spună orice. E ușor să spui. Te porți cu calm și detașare.

Da, exact cum încerca să facă ea. Numai că era din ce în ce mai greu să reușească. Mark avea un efect devastator asupra emoțiilor ei. Era suficient să vrea, iar ea era pierdută. Ar putea s-o facă să cedeze oricând. Oare știa acest lucru? Probabil că da. Dar, în acest caz, ce-l împiedică? Poate că e un domn căruia îi place să împărtășească pasiunea cu femeia dorită. Numai că furtul hainelor o convinsese deja că nu era deloc un domn. Poate că nu-i place să i se cedeze prea repede. Poate că-l interesează rezultatele pe termen lung, nu profitul imediat. Doar e profesor de economie.

Da, cum să nu! Următorul lucru care se va întâmpla va fi să mă ceară în căsătorie! Ei, bine, se întâmplaseră și lucruri mai ciudate. Și n-ar fi prima oară când este cerută în căsătorie.

Își auzi numele strigat din întuneric, iar o lanternă aproape o orbi. Era Steve, unul dintre voluntarii pe care îi întâlnise seara trecută. O întrebă dacă au luat cina și la răspunsul ei negativ, întrebă dacă poate să li se alăture. Pentru Sanny nu era nici o problemă. Dimpotrivă, îl rugase deja să-i răspundă la câteva întrebări. Apoi, era un bărbat atrăgător și interesant, cu un adorabil accent australian. Îl așteptară pe Mark și merseră împreună la masă. Steve acceptă oferta de a împărți creveții abia când se asigură că erau destul de mulți pentru toată lumea. După masă, Sanny putu să-l întrebe pe australian despre experiența lui în Africa, în timp ce Mark stătea tăcut, privindu-i cu atenție. Era evident că era interesat de modul în care își făcea meseria de jurnalist. Acest lucru o neliniștea vag pe Sanny, dar se obișnui destul de repede.

– Ești bună! comentă Mark pe drumul de întoarcere.

– Oh, dar a fost foarte ușor! răspunse ea.

– Nu contează, ești foarte pricepută.

Mâna lui se odihnea pe umărul tinerei.

– Mulțumesc, dădu ea din cap. Tu ai fost foarte tăcut.

– Nu era cazul să vorbesc. Te-am deranjat?

– Păream deranjată?

Mâna lui îi mângâie ușor obrazul.

– Numai un pic, zâmbi el.

– Știam că mă urmărești, că mă evaluezi. M-a făcut să mă simt puțin ciudat.

– Foarte bine, ai luat zcee, o asigură el.

– Mulțumesc, profesore.

Nu doreau să intre încă în camere, așa că făcură o plimbare pe plajă. Era întuneric, iar luna nu era decât o dungă subțire argintie, pe cerul plin de stele. Spuma valurilor strălucea stins și singurele zgomote care se auzeau erau cele ale valurilor spărgându-se de țărm.

– Când sosește pedeapsa pentru mine? întrebă deodată Mark.

Lui Sanny îi trebuiră câteva secunde să-și aducă aminte despre ce era vorba.

– Va trebui să aștepți, să suferi puțin. Poți să înduri, nu? Cred că ești un dur.

– Da, dur ca o stâncă, fu el de acord. Dar nu în orice împrejurare, adăugă el după o scurtă pauză.

– E bine să știu că ai o slăbiciune. Nu-mi plac bărbații perfecți, sunt foarte plictisitori.

– Nu trebuie să-ți faci probleme pentru mine, o asigură el. Am niște defecte destul de deranjante.

– Mda, mi-am imaginat dimineață, când nu mi-am mai găsit hainele.

Bărbatul se opri brusc, punându-i mâinile pe umeri și încercând să-i ghicească expresia în întuneric.

– Îți pare rău c-am mai rămas o zi? întrebă el.

– De fapt, am petrecut o zi foarte plăcută și relaxantă, dar nu înseamnă că ți-am iertat toate păcatele.

– Într-un fel, îmi pare rău, răsună vocea lui tensionată.

– Mă surprinzi. De ce? încercă tânăra la rândul ei să citească expresia de pe figura lui.

Tăcerea păru să se întindă la nesfârșit, iar mâinile lui coborâră ușor pe corpul ei, trăgând-o mai aproape.

– Pentru că, răsună vocea șoptită în urechea ei, te vreau atât de mult, încât îmi pierd mințile și nu știu cum o să mă țin departe de tine în această noapte.

Reacția ei la aceste cuvinte fu atât de intensă, încât se simți cuprinsă de panică. Nu se poate, își spuse în gând, stai calmă, nu lăsa să se întâmple acest lucru, nu-ți pierde controlul.

Dar de ce nu? Dacă îl dorea atât de mult, de ce nu?

Pentru c-o va părăsi ca toți ceilalți, veni răspunsul. Peste două zile va fi în Nigeria și poate nu-l va mai vedea vreodată. Dar nu se aștepta la altceva. Așadar, n-are cum să fie rănită.

– Știi foarte bine că vreau, șopti ea, păstrându-și vocea calmă.

– Dar știu și că nu te-ai hotărât încă dacă o vei face.

– Iar acest lucru te oprește? întrebă ea neîncrezătoare.

– Da, răspunse el cu răceală. Să respecte dorințele unei femei, sau cel puțin să încerce s-o facă, nu i-a făcut rău nici unui bărbat.

Ea se retrase din brațele lui.

– Nu-mi vine să-mi cred urechilor, sună atât de nobil ceea ce spui!

Mark râse.

– Când eram tânăr, am învățat pe proprie piele că seducerea unei femei împotriva dorințelor ei, n-are rezultate plăcute. Desigur că pe moment m-am simțit foarte puternic și teribil de macho.

– Încă un scalp la cingătoare, dacă pot spune așa.

– Cam așa ceva. Cred că toți bărbații trec prin această etapă. Face parte din procesul de maturizare. Simt nevoia să dovedească lumii întregi că sunt masculi.

– Și ai dovedit?

– Să spunem că acum nu mă mai preocupă ce părere are restul lumii despre această problemă.

– Dar femeile?

– Nici în acest caz n-am probleme.

– Nu mă îndoiam.

Sanny încercă să se retragă, dar mâinile lui o opriră.

– De ce am impresia că această conversație n-a urmat drumul pe care voiam să-l urmeze? Cred că e un talent de-al tău.

– Unul dintre multele mele talente.

După o clipă de tăcere, în care o studie cu atenție, Mark declară:

– Cred că mai bine ne întoarcem la hotel.

Drumul de întoarcere nu fu la fel de liniștit.Tensiunea dintre ei era perceptibilă. N-o luă de mână, iar Sanny tânjea după atingerea lui, știind în același timp că dacă o va atinge își va pierde controlul.

Doamne, ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea. De ce nu pot fi rațională?

Când ajunseră în fața ușii camerei ei, Mark îi șopti numele:

– Sanny…

Nu era nici o îndoială ce simțea, iar brațele lui o cuprinseră imediat. Se aplecă spre el, dornică să-l simtă, armonizându-și bătăile inimii cu ale lui.

Buzele lui o atinseră ușor, retrăgându-se aproape imediat.

– Noapte bună, Sanny…

Vocea lui suna ciudat, iar tânăra își spuse că va muri. Picioarele îi tremurau, avea gâtul uscat, astfel încât nu putu spune nimic. Se întoarse pe călcâie și intră repede în cameră, aruncându-se pe pat.

Nu trebuie să-și dea seama ce simt, își spuse ea. Dacă nu știe, nu mă poate răni. Dacă n-am iluzii, nimic nu mă poate lua prin surprindere.

În semiîntuneric își scoase hainele, apoi se înfășură într-un prosop. Fără nici un sunet, ieși din cameră. Ușa de la camera lui era întredeschisă, iar el stătea în fața ferestrei, cu mâinile în buzunare. Veni lângă el și rămase nemișcată, privind valurile.

Era conștientă de respirația lui precipitată, după cum știa că e conștient că stă lângă el. Emoția care-i cuprinsese era aproape palpabilă. Când se întoarse și o prinse în brațe, știu că nu mai e cale de întoarcere.

Buzele lui era moi și blânde, apoi ceva din interiorul lui izbucni, făcând sărutul sălbatic și pasional. Sanny începu să tremure, dar brațele lui o încercuiră și o susținură. Simți că e ridicată în brațe și purtată spre pat. Prosopul părăsi corpul ei gol dintr-o singură mișcare fluidă. Pielea lui era fierbinte, iar mâinile o atingeau peste tot, ca într-un festin al atingerii. Răspunsul ei era la fel de pasional, de copleșitor.

Capitolul 5

Sanny nici măcar nu visase că poate fi așa. Nu știuse că există o asemenea pasiune, o asemenea dăruire și un asemenea abandon.

Era cuibărită în brațele lui Mark, în camera întunecată și tăcută, uluită de puterea sentimentelor dezlănțuite în ea, de focul care izbucnise cu putere devoratoare dintr-o parte secretă și întunecată a ei. Numai el fusese în stare să-l aducă la suprafață, numai el avusese puterea să o facă să uite orice altceva în afara lui. Asemenea pasiune fierbinte nu mai cunoscuse.

Își lipi fața de pieptul lui, ținându-l atât de strâns, încât brațele începuseră s-o doară. Era recunoscătoare pentru tăcerea lui, pentru că, dacă ar fi spus ceva, era sigură c-ar fi început să plângă.

El îi mângâie părul cu blândețe, liniștind-o. Mâna lui alunecă pe spatele gol, dar mișcările mângâietoare aduseră pace în sufletul ei. Sanny închise ochii, simțindu-se copleșită de sentimente calde, adânci, de pace, bucurie și recunoștință. Nici nu-și dădu seama când alunecă într-un somn liniștit.

Când se trezi, era tot în brațele lui. Corpul lui era relaxat și cald, iar la vederea lui inima ei zvâcni de dragoste. Minute nesfârșite

admiră fața lui, ochii închiși și fiecare trăsătură puternică. Nu știa nici ea ce caută. Se aplecă ușor spre el, sărutându-l blând, cu o atingere ușoară. El oftă relaxat, mișcându-se ușor. Deschise ochii, fixând-o cu intensitate. Apoi un zâmbet satisfăcut îi lumină figura și o strânse în brațe:

– Mmm… ce mod plăcut să te trezești! exclamă el.

– Ești un iubit minunat, îi șopti Sanny la ureche. În cazul în care nu știai.

– Da, mă străduiesc să-ți fiu pe plac.

– Mi-ai fost pe plac.

– Cred și eu, râse el. Nu mi-a fost greu să observ.

Fața ei era lipită de gâtul lui, iar mirosul lui amețitor îi umpluse nările. Îi sărută pielea fierbinte, simțind imediat reacția lui intensă. Îl dorea cu atâta putere, încât aproape își pierduse respirația. Corpul ei tremura, de parcă ar fi suferit un șoc electric. Timp de o clipă rămase nemișcată, în timp ce mâinile lui o atingeau cu pasiune, din ce în ce mai dornice, apoi respiră adânc și se lăsă cucerită de forța copleșitoare a emoțiilor trezite de prezența lui.

Lumina dimineții părea prea puternică și-i răni privirea când își reveni. Își ascunse repede privirea. Epuizată și copleșită, încercă să se calmeze și să capete măcar o fărâmă de control asupra situației.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, sărutându-i ceafa.

– Nimic, murmură ea în pernă.

Nimic decât că sunt copleșită de aceste sentimente furtunoase, tumultuase și haotice pe care nu știu cum să le țin sub control. Nu vreau să mă vezi în această stare, completă ea în gând. Ai deschis niște porți interzise în sufletul meu și mă simt expusă, fragilă. Mă tem că vei descoperi acest lucru, dacă mă privești în ochi. Nu pot să te las să vezi…

– Privește-mă, Sanny, șopti el, mângâindu-i părul. Vreau să te văd. Spune-mi cum te simți.

Ea clătină din cap.

– E prea multă lumină. Mă dor ochii.

Cuvintele ei erau înăbușite din cauza pernei și nu era sigură că o auzise. Mark nu mai spuse nimic, dar continuă să se joace cu ea, cu părul ei. Dură o vreme până căpătă suficientă încredere să se întoarcă și să pună capul pe pernă, zâmbind cu seninătate. Ochii lui erau luminoși și se aplecă spre ea, sărutându-i vârful nasului.

– Bine ai venit înapoi, spuse el.

Sanny avu brusc impresia că știa ce e în sufletul ei, ce parte secretă atinsese și cât se simțea de vulnerabilă.

– Ești un adevărat făcător de minuni, se strădui ea să zâmbească.

– Sper că știi că e nevoie de două persoane pentru acest tip de minune, zâmbi el, luându-i mâna și sărutându-i pe rând fiecare deget. Ajută foarte mult dacă e ceva aici, adăugă Mark, punându-i mâna pe piept, deasupra inimii. Ceva special, ceva bun.

– Ești atât de romantic, murmură tânăra.

– Incredibil de romantic. Dacă ar exista cea mai mică posibilitate, acum am bea șampanie.

– Dar mai avem acele două sticle de bere pe care nu le-am băut încă, propuse ea, ridicând din umeri.

El o privi lung, încruntându-se.

– Bere în pat. Nu e stilul meu. Nu e pic de romantism în tine?

Ea ridică sprâncenele, privindu-l cu prefăcută inocență.

– E mai bine lapte praf? Rece?

Bărbatul mormăi nemulțmit.

– Mă ridic. Se pare că te pricepi foarte bine cum să dai un bărbat jos din pat.

Vederea trupului lui bronzat și agil în lumina soarelui o făcu să se înfioare. Inima ei făcu un salt brusc. Îl iubesc, își spuse Sanny. Complicațiile inevitabile erau paralizante, iar pentru o clipă i se tăie respirația.

Primul bărbat pe care îl iubise vreodată fusese Tata David. Avea patru ani și era îngrozită că era luată de lângă mama ei și dusă acasă la Mătușa Ann și Tata David. Primele zile plânsese după mama ei, incapabilă să înțeleagă de ce nu mai poate sta cu ea. Începuse să înțeleagă abia când se obișnuise cu ceea ce înseamnă o familie normală. În casă mai erau trei copii, dintre care doi erau tot înfiați. Cel mai mare era fiul adevărat, dar niciodată nu fusese folosită această expresie. Pentru cei doi părinți, cu toții erau copii proprii. Tata David fusese la început numit Unchiul David, dar Sanny, care visase la un tată de când se știa, își dorise foarte mult să fie tatăl ei. Așa că numele lui rămăsese Tata David. Era un bărbat cald, iubitor, care o purta pe umeri și o ajuta să construiască mici castele de nisip pe plajă. Apoi o învățase să meargă pe bicicletă. Pe la șase, șapte ani, Sanny devenise un copil fericit, care se știa iubit. Puțin după ce împlinise șapte ani, Tata David se îmbolnăvise foarte tare, iar viața ei începuse să se năruie. Serviciul de asistență socială considerase că, pentru că bărbatul nu dădea semne că se va recupera, această familie nu mai era potrivită pentru copiii adoptivi, așa că-i mutaseră pe toți trei la alte familii. Lui Sanny nu-i venea să creadă că așa ceva e posibil, dar se întâmplase. Cu toate că era foarte îngrijorată pentru sănătatea singurului tată pe care-l cunoscuse, nu i se dădea voie să-l vadă. În plus, fusese trimisă la altă școală și își pierduse toți prietenii. Noua familie era grijulie cu ea, dar Sanny nu se simțea iubită. Familia avea un câine imens, de care era îngrozită. De frica lui petrecea foarte mult timp în camera ei, scriind în micul jurnal. În aceste clipe începuse să se gândească la adevărata ei familie, la

adevăratul tată, pe care nu-l cunoscuse. Într-unul dintre puținele momente în care era trează, mama ei îi spusese că bărbatul le părăsise pentru că nu mai suporta plânsetele ei. Avea colici și plângea noaptea, uneori ore în șir. Așadar, era vina ei. Ar fi trebuit să știe și să nu plângă noaptea, pentru că tatăl ei avea nevoie de odihnă. Începuse să se învinovățească și să se considere o persoană îngrozitoare.

Pe mama ei n-o mai văzuse decât o singură dată. După acea singură vizită, se mulțumise să-i trimită felicitări sau cadouri de ziua ei și de Crăciun. Erau întotdeauna nepotrivite: fie culorile, fie mărimea felicitărilor, fie faptul că jucăriile erau ori prea copilăroase, ori prea sofisticate pentru vârsta ei. Întotdeauna soseau prea târziu, ca și cum mama ei n-ar fi fost prea sigură dacă data nașterii ei era în iunie sau în iulie.

I se spusese că Tata David a murit la două luni după ce se întâmplase. Plânsese o întreagă săptămână, incapabilă să treacă peste faptul că nu-l mai putuse vedea o ultimă dată, nu-i putuse spune cât de mult l-a iubit.

Mătușa Bertha, unde fusese trimisă pentru „termen lung“ o trăsese în brațe ca pe un copil mic și o pusese să spună tot. În sfârșit, cineva era interesat să afle. Îi povestise totul, plângând, iar după asta se simțise ca renăscută.

Mătușa Bertha era foarte voluminoasă, dar blândă și caldă și mirosea a vanilie, care era aroma favorită a lui Sanny. Să stea în brațele ei seara, cu capul pe pieptul ei, îmbrățișată și alintată, era una dintre cele mai calde amintiri ale lui Sanny. Mătușa Bertha câștigase dragostea ei necondiționată.

Unchiul Nick nu semăna deloc cu Tata David, ceea ce era foarte bine. Era un bărbat calm, liniștit, care n-o forțase să-l accepte, ci îi lăsase timp să-l cunoască. Cânta la pian foarte frumos și, când

descoperise interesul ei pentru muzică, se oferise s-o învețe. Acesta fusese începutul unei relații fericite, care continuase până dispăruse și el din viața ei zbuciumată. În această familie mai locuiau încă doi copii adoptați temporar, dar unul se mutase curând, deoarece fusese adoptat permanent de o familie din oraș. Era prima oară când Sanny aflase despre existența adopției permanente și începuse să pună întrebări. Ea de ce nu poate fi adoptată permanent? Răspunsul fusese: pentru că mama ei nu era de acord cu acest lucru. Poate că spera că se va întoarce vreodată la ea, ceea ce era foarte improbabil. Lucrătorii sociali știau că mama ei era o alcoolică incurabilă, care nu avea puterea să-și revină.

Sanny începuse să spere că va putea fi adoptată permanent de familia la care stătea. Dar sfârșitul viselor ei venise o dată cu împlinirea visului unchiului Nick. Acesta primise promovarea pe care o visase întotdeauna și se mutaseră într-un alt stat. Legile adopției provizorii interziceau deplasarea copiilor în afara granițelor statului care acordase adopția.

După această întâmplare, Sanny alesese să nu-i mai pese. Să zâmbească și să pară o persoană fericită, indiferent de familia în care se găsea. În același an, mama ei murise. Nu-i păsase de acest lucru, pentru că avea deja treisprezece ani și nimeni nu mai voia s-o adopte permanent la această vârstă.

După micul dejun, își luară bagajele și făcură autostopul pentru a ajunge la șoseaua principală. Singura mașină care opri era un camion vechi, cu scaune de lemn și un semn mare, colorat care proclama: „Fiți fericiți cu ce aveți“.

– Cred că mă voi strădui, zâmbi Mark, urcând în spate și dându-i mâna s-o ajute.

Din fericire, aveau destul loc de respirat. De obicei, oamenii ajung în astfel de camioane ca niște murături în borcan.

– Îmi pare rău că limuzina pe care am comandat-o n-a ajuns încă, glumi Sanny. Dar găsesc acest mod de a călători foarte interesant. Așa am întâlnit foarte mulți oameni fascinanți.

– Da, știu. Ai multe povești de spus.

– Ai început să te obișnuiești.

Îl plăcea din ce în ce mai mult. Începuse să se gândească la alți bărbați pe care îi cunoscuse și cum ar fi reacționat în situații similare. Mai întâi, nici unul dintre ei n-ar fi pus piciorul în Africa, dar dacă ar fi făcut-o, prin reducere la absurd, nu s-ar fi apropiat de mijloacele locale de transport, de mâncarea locală și probabil de localnici.

Aruncă o privire spre Mark, care stătea lângă o localnică rotunjoară, îmbrăcată într-o haină foarte colorată, cu care purta o conversație animată despre economia zonei. Femeia părea să fie un fel de vraci local și povestea cu entuziasm despre poțiuni și rețete secrete. După ce-i spuse că e profesor, femeia începu să-i povestească despre fiii ei, pe care voia să-i vadă doctori, avocați sau ingineri și despre importanța educației în acest caz. Pentru cele două fete, avea cam aceleași idei, principala preocupare fiind să-și dobândească independența financiară, pentru că bărbații tineri nu sunt de încredere și e foarte greu să găsești un soț bun în aceste vremuri.

Conversația, desfășurată într-o engleză colorată, era foarte plăcută. Sanny își spuse că o va reconstrui mai târziu, meritând un articol despre aceste probleme. O mașină îi depăși în viteză, un Land Rover cu număr englez și care avea spatele deschis securizat împotriva hoților. Arăta ca o închisoare pe roți. Bagajul era ancorat bine cu frânghii, iar în spate o tânără blondă citea un ziar.

– Poate ar fi trebuit să-mi cumpăr așa ceva, spuse Sanny, arătându-i mașina lui Mark. Să-mi cumpăr o mașină în care să dorm, aș fi economisit banii pe care îi dau la hotel .

– Da, dar n-ai fi cunoscut toți acești oameni fascinanți, zâmbi el.

– Hm, ai dreptate. Dar nu pari să suferi prea tare, călătorind în acest mod, observă ea.

– Mă face să mă simt din nou tânăr. Tot acest praf care plutește în jur face minuni pentru plămânii, pielea și ochii tăi. Ca să nu mai spun ce poate face pentru tonusul muscular, adăugă el zâmbind, când mașina intră într-o groapă, aruncându-i pe toți de pe banchete.

Sanny se prinse strâns de el.

– Poate găsim un autobuz în Takoradi, propuse ea.

– Sau un taxi.

– Până la Accra? Ești nebun! E prea scump.

Mark o privi cu exasperare.

– O să port eu povara financiară a acestei extravaganțe. Tot ce vreau de la tine e să accepți cu grație.

– N-am fost niciodată prea pregătită în sectorul grației. Nu-mi place să plătești pentru mine. E împotriva principiilor mele.

El închise ochii o clipă, ca și cum s-ar fi rugat pentru răbdare și putere. Apoi îi aruncă o privire suferindă.

– Nu știu de ce vrei să dai importanță unei probleme atât de triviale. Nu înțeleg de ce trebuie să vorbești despre principii într-un caz nedemn de prea multă importanță. Mi-aș dori să nu-mi faci viața atât de grea.

– Îmi pare atât de rău de tine, încât îmi vine să plâng, spuse Sanny cu ironie. Nu cred că trebuie să mai accentuez faptul că…

– Nu, nu trebuie.

Camionul opri și o parte din pasageri coborî, pentru ca mai mulți să urce în locul lor. Sanny și Mark ajunseră să împartă o

bucată foarte îngustă de banchetă. Pentru o vreme rămaseră tăcuți, în timp ce mașina înainta pe drumul accidentat. Tânăra încerca să ignore faptul că erau atât de aproape, aproape striviți unul de altul. Pentru a se gândi la altceva, privi copilul din brațele femeii de lângă ea, apoi se angajă într-o conversație absolut neinteresantă cu aceasta.

Privirea îi fu atrasă de un băiat de pe marginea drumului care ținea un animal de coadă, oferindu-l după gesturi pentru a fi cumpărat.

– Ce este acesta? întrebă ea, întorcându-se spre Mark.

– O specie de rozătoare, ca un fel de șobolan mai mare. Dar e foarte gustos și, din câte știu, destul de scump.

– Ai mâncat?

– Am mâncat de toate, ridică el din umeri. Am stat o dată mai mult la Matt și Jackie, iar Matt m-a luat cu el în toate expedițiile. În cursul lor cred c-am gustat toate delicatesele pe care le poate oferi continentul african.

– Întotdeauna sunt uimită de cât de mult suntem condiționați de cultura în care ne-am format, comentă tânăra, cu o expresie gânditoare. Mâncăm pui, iepuri, miei sau rațe, dar vederea acelei rozătoare îmi provoacă greață. Cred că nu e decât în capul meu. Mă face să mă întreb care este adevărata valoare a celorlalte lucruri din capul meu.

Ochii lui râdeau.

– S-ar putea să fie foarte productiv să te gândești la astea din când în când.

Oare ce voia să spună? Bărbatul își puse brațul în jurul umerilor ei, ajutând-o să stea mai confortabil, dar și mai aproape de el. Se simți copleșită de dorința de a pune mâna pe piciorul lui și a-i simți puterea sub degete. Nu stătu prea mult pe gânduri, iar mâna lui

veni să-i acopere degetele. Ridică privirea spre el, iar expresia din ochii lui întunecați o făcu să se înfioare. El zâmbi provocator, iar Sanny nu știu dacă să izbucnească în râs sau să se enerveze din cauza îngâmfării lui.

Își aminti de noaptea trecută și de hotărârea de a-și păstra ascunse sentimentele pentru el. Era atât de clar că va fi imposibil! Cu Mark, nu putea pretinde că totul e o joacă. Nu putea folosi acele tactici care dăduseră rezultate la alți bărbați.

Dar nu va permite să fie rănită. Nimeni n-o va mai părăsi vreodată. N-o să-l iubească. Nu!

Singura problemă era că deja îl iubea.

Se întâmplase la fel ca atunci când îl cunoscuse pe Peter. Avea șaisprezece ani și în ultimii trei ani se descurcase de minune să-i țină pe toți la distanță.

După plecarea Mătușii Bertha și a Unchiului Nick, fusese prea șocată ca să poată plânge. Se simțea părăsită ca o piesă veche de mobilier. Nimeni n-avea nevoie de ea sau de dragostea ei. Așa că nici ea nu avea nevoie de nimeni. Trebuia să se protejeze. Pentru acest lucru, își ascundea întotdeauna emoțiile, iar nimeni nu știa ce simte cu adevărat. Zâmbea și le spunea tuturor că e fericită și că poate să aibă sigură grijă de ea. Nu avea nevoie decât să-i țină pe toți la distanță. La început, fusese greu să fie veselă și optimistă tot timpul. Înainte să intre într-o cameră, se oprea și-și fabrica un zâmbet, ca un clovn care își pune masca înainte de spectacol. Uneori, mușchii o dureau din cauza efortului de a zâmbi. Expresiile vesele erau repetate în fața oglinzii, făcând-o să se simtă ca o eroină tragică dintr-o piesă din secolul trecut. Imaginea din oglindă nu se potrivea deloc acestui portret. Arăta ca o adolescentă obișnuită, puțin cam scundă, dar în nici un caz tragică.

După o vreme, râsul și glumele deveniseră o a doua natură. Memorase glume diverse, având câte una pentru fiecare ocazie. Erau ca o armă sau ca un scut. Toată lumea credea că are o personalitate impresionantă. Fusese votată ca fata cea mai populară și toată lumea voia să fie ca ea.

Mătușa Pat, din a patra familie adoptivă, văzuse dincolo de acest văl, dar n-avea nici o putere. Chiar dacă încerca din răsputeri să se apropie de Sanny, zidurile din jurul ei nu lăsau pe nimeni să se apropie.

Până când îl întâlnise pe Peter.

– Spune-mi, de ce porți un ceas care nu merge? o întrebă Mark, iar mâna lui coborî de-a lungul brațului ei, acoperind ceasul.

Sanny își retrase mâna, de parcă ar fi fost arsă.

Peter îi făcu ceasul cadou de ziua ei, când împlinise șaptesprezece ani, iar faptul că Mark o întrebase despre ceas tocmai când se gândea la Peter o făcu să se înfioare. Era prea mult ca să fie coincidență.

Nu știa de ce continua să poarte ceasul. Poate din obișnuință? Sau era prea sentimentală, într-un mod pervers, ca să-și aducă aminte mereu despre prostia de care dăduse dovadă.

– Din obișnuință, presupun, ridică ea din umeri. Îl am de foarte multă vreme.

– De ce nu l-ai dus la reparat?

– Am încercat. Nu se mai poate repara.

Ca mine, își spuse ea cu amărăciune. Nu voi mai fi niciodată cum eram. Nu mai cred în dragoste. Oh, Peter! De ce a trebuit să mă dezamăgești și tu, ca toți ceilalți? N-ai știut că, pentru tine, mi-am mai acordat o șansă?

Desigur, nu știuse. Avea optsprezece ani și nu știa nimic, la fel ca orice jucător de fotbal de la liceu. Cum să aștepți angajare

matură, devotament etern, dragoste pentru viață de la cineva care nici nu știe ce este viața?

– Îl ai de la Peter?

Îl privi uimită pe Mark, fără să clipească.

– Ce te-a făcut să te gândești la asta?

El zâmbi.

– Păi, unu și cu unu fac doi.

– Ești atât de deștept, comentă ea cu ironie.

– Am dreptate, știu. Povestește-mi despre acest Peter. Mi se pare fascinant că păstrezi atât devotament unui iubit din liceu.

Nu avea dreptate. Dacă Peter ar fi apărut mâine, nu i-ar fi păsat deloc de el. Ce mai păstra în minte cu sfințenie, erau poate iluziile ei pierdute.

Peter fusese căpitanul echipei de fotbal, cu un corp bine lucrat și ochi căprui și calzi. Se îndrăgostise de el de la prima vedere. Pentru că era cea mai populară fată din liceu, păruse firesc să se îndrăgostească de căpitanul echipei de fotbal. Făceau o pereche interesantă, ea mică și fragilă, el înalt și lat în umeri. Fusese primul bărbat căruia îi permisese s-o sărute. Nu-i permisese mai mult, deși el era foarte interesat. Pentru nimic în lume nu va rămâne însărcinată la șaisprezece sau șaptesprezece ani, ca mama ei. Dar Peter era cel cu care visa să aibă prima casă adevărată, la care visa în fiecare seară, când se ducea la culcare. Se gândea la mobilă, covoare, aranjamente… Dar Peter se însurase cu majoreta pe care o lăsase însărcinată, iar ea își văzuse de viața ei.

Mark o privea cu atenție și hotărî să-i povestească despre ce era vorba, lăsând la o parte amănuntele emoționale. Chiar îl făcu să râdă.

Timpul trecu foarte plăcut și repede în exterior, dar nu același lucru se putea spune despre interior. Știa că va trebui să-l

părăsească pe Mark, fizic și emoțional, cât mai repede posibil, înainte ca povestea să se repete. În două zile, el va pleca în Nigeria și nu-l va mai vedea vreodată.

Luară masa pe drum, din specialități locale. Desertul fu alcătuit din fructe proaspete, pe care le savurară la umbra unui mango. Din fericire, găsiră un autobuz până la Accra, unde ajunseră la prânz. Luară apoi un taxi până la casa familiei Simmons. Ușa de la intrare fu deschisă de grădinarul familiei.

– Știu că venim? întrebă Sanny, iar Mark ridică din umeri.

– Le-am trimis o telegramă, dar nu cred c-au primit-o. Nici la telefon n-am reușit să-i prind.

– Râzi de mine!

– Nu. Hai să intrăm! O să le facem o surpriză.

O conduse în jurul casei, spunându-i grădinarului că se descurcă singuri. Înspre curte se deschidea o terasă, cu scaune confortabile, dar unde nu se vedea nimeni. Pe un scaun se afla o pereche de ochelari și un roman deschis. Ușile mari care dădeau spre casă erau deschise.

– E cineva acasă? strigă Mark, zâmbind spre Sanny.

– O clipă! răsună o voce de femeie de undeva din casă, iar câteva clipe mai târziu, răsunară pași pe scară și o exclamație de plăcere.

– Mark, nu-mi vine să cred!

Ușa se deschise și-și făcu apariția o blondă mică, cu o sarcină foarte vizibilă.

– Jackie… oh, Doamne, ce ți-ai făcut? întrebă el, îmbrățișând-o.

Râsul ei era molipsitor.

– N-am făcut-o singură, știi foarte bine!

Femeia o privi curioasă pe Sanny, iar Mark îi puse o mână posesivă pe umeri, prezentând-o. Jackie nu era mai înaltă decât

Sanny decât cu un centimetru, doi, dar era foarte diferită de ea. Avea părul lung, ridicat într-un coc amplu, din care bucle rebele scăpau în jurul figurii. Părea foarte tânără, iar ochii ei sclipeau amuzați la vederea uimirii lui Sanny.

– E imensă, nu-i așa? întrebă ea. E o minune că mai pot să mă mișc. Dar vă rog să vă așezați, o să vă pun ceva de băut. Ce părere aveți despre un ceai cu gheață? Îmi pare rău că Matt nu este acasă, joacă tenis la Tesano. Trebuie să se întoarcă până pe la șase. O să fie atât de încântat să te vadă, continuă ea să vorbească, punând băutura în pahare.

Lui Sanny îi era foarte clar că femeia era foarte fericită să-l vadă pe Mark.

– Lasă-mă să te ajut, interveni ea, urmând-o pe gazdă în bucătărie.

– Rămâneți la noi, nu? întrebă Jackie. Singura problemă e că va trebui să vă faceți singuri paturile, pentru că este ziua liberă a majordomului, iar mie mi-e imposibil să mă aplec în această stare.

– Când ar trebui să nești?

Probabil că era însărcinată în luna a noua, cu toate că, după cum arăta, putea foarte bine să fie într-a zecea.

– În trei săptămâni, gemu femeia. Nu știu dacă voi mai rezista atât. I-am spus doctorului că sunt la mijloc niște calcule greșite, dar el a spus că nu, arăt așa doar pentru că sunt foarte mică, oftă ea. Știi, îmi imaginam că voi fi foarte grațioasă când voi fi însărcinată, că voi fi frumoasă și senină. La început, am avut grețuri de dimineață, ceea ce nu mă făcea să mă simt foarte senină. Grațioasă am fost cam vreo trei săptămâni. Apoi am început să mă umflu ca un balon.

– Iau eu tava, se oferi Sanny.

– Îmi pare rău dacă te plictisesc, se scuză gazda, vorbesc tot timpul despre mine, în ultimul timp: corpul meu, copilul meu… E ca o obsesie.

– E de înțeles. E clar că acest copil te-a acaparat cu trup și suflet, zâmbi tânăra.

Chiar dacă era foarte cald, o briză plăcută făcea totul mai ușor de îndurat. Ceaiul era minunat de răcoritor, mai ales după ce au adăugat lămâie. Sanny îl bău mulțumită, în timp ce-i asculta pe Mark și pe Jackie. Nu știa de ce se simțea dintr-o dată foarte deprimată. Sau poate că știa.

E un loc plăcut, își spuse privind în jur, admirând palmierii și grădina de lângă casă.

– Să vă arăt camerele de oaspeți, spuse gazda după o vreme, întinzându-i mâna lui Mark. Ajută-mă să mă ridic, te rog. Echilibrul meu nu e tocmai grozav.

Camera de oaspeți era decorată cu țesături colorate, în stil african. Avea și o mică terasă, lângă care creșteau hibiscuși. În plus, era un salon mic, o baie și un dormitor spațios, cu un pat dublu.

– Aici am locuit când am venit prima oară în Ghana, povesti Jackie. Acum a devenit un fel de căsuță pentru oaspeți. Mai avem un dormitor liber în cealaltă clădire, dacă aveți nevoie. Veniți să-l vedeți.

Cuvintele fuseseră spuse pe un ton degajat, iar mesajul era clar. Dacă voiau să împartă apartamentul pentru oaspeți, nu era nici o problemă pentru gazde. Acum era momentul potrivit pentru a spune ceva, înainte ca femeia să le arate și cealaltă cameră.

Sanny nu spuse nimic, urmând-o în tăcere și rugându-se ca Mark să rămână și el tăcut. Ceea ce bărbatul făcu, dar nu fără s-o privească întrebător.

Cealaltă cameră era mică, avea un pat de o singură persoană, un scaun și câteva dulapuri.

– Vă las să alegeți, zâmbi Jackie, iar eu mă duc să aduc așternuturi.

Sanny simți brațul lui Mark în jurul ei. O întoarse spre el, privind-o cu atenție.

– Știi că este în regulă să împărțim apartamentul pentru oaspeți.

Gâtul ei era uscat, împiedicând-o să vorbească, astfel încât trebui să tușească încet.

– Nu e nevoie, zâmbi ea, forțându-se să fie calmă. Poți să stai tu acolo, iar eu voi sta aici.

Tăcerea care se lăsă era dureroasă.

– De ce? întrebă el cu voce gravă.

Ea ridică din umeri, hotărându-se să glumească.

– De ce nu? E o cameră foarte plăcută. Uite, are și aer condiționat. Voi dormi ca un prunc în noaptea asta.

Se opri brusc, conștientă de tensiunea din cameră. Tăcerea era sufocantă. Îl privi pe Mark. Nu-l mai văzuse niciodată enervat, iar acum era din plin.

Capitolul 6

Trăsăturile lui erau dure ca granitul. Inima ei se strânse, dar continuă să zâmbească.

– Nu mai bate câmpii și răspunde-mi la întrebare, spuse el cu răceală.

Ea se prefăcu jignită.

– Ești supărat pe mine?

Mâna de pe umărul ei se încordă, iar degetele îi pătrunseră dureros în braț.

– Încetează, Sanny, spuse el pe un ton amenințător. Nu mai face pe amuzanta. De ce nu vrei să stăm împreună?

Ea se smulse din brațele lui și se retrase doi pași. Dacă voia s-o supere, o să reacționeze așa cum vrea.

– De ce aș vrea s-o fac? N-ai nici un drept să aștepți așa ceva de la mine. Doar pentru că noaptea trecută…

Cu coada ochiului, văzu o mișcare în dreptul ușii, iar Jackie apăru încărcată cu cearșafuri. Sanny îi alergă în întâmpinare, bucuroasă că are un pretext să-l ignore.

După ce Mark luă cearșafurile pentru el și plecă spre apartamentul de oaspeți, tânăra începu să facă patul, sub privirea cercetătoare a femeii, care o fixa cu un aer gânditor. Probabil observase că este ceva în neregulă, dar încă nu-și dădea seama ce.

Matt era foarte înalt, bronzat și arăta ca un sportiv. Avea păr castaniu buclat și ochi căprui. Zâmbea larg și era foarte atrăgător, fiind ușor să-ți dai seama de ce Jackie era nebună după el.

Pentru că dragostea dintre cei doi era vizibilă, radia din toți porii. Matt fusese foarte încântat să-i găsească acasă și-i întâmpinase cu căldură și entuziasm. După aceea se aplecase spre soția lui și o sărutase, iar ea îi luase mâna și o strânsese. Mai erau și alte lucruri, lucruri mărunte: cum se uita unul la altul peste masă, micile remarce cu care se tachinau, felul în care o ajuta să se așeze și să se ridice.

Erau căsătoriți de trei ani, după cum aflase de la Jackie, iar acest lucru îi adusese aminte de Laurie, atât de nefericită după numai un an de căsătorie. Uneori merge, alteori nu. Sau poate că unii oameni sunt mai înțelepți, sau au o capacitate de a iubi mai mare, sau mai multă toleranță și răbdare. Poate și mai mult noroc.

Orice ar fi fost, nu avea destul curaj să spere că ea va fi norocoasă. Învățase o lecție prea dură despre cum era mai bine să trăiești fără vise și speranțe. Atunci, de ce se simțea atât de dezamăgită când se uita la cei doi? Ce aveau ei, iar ea nu? Ce era atât de special la Jackie, încât putea avea atâta dragoste și fericire?

Se simțea rea și nedreaptă pentru că se gândea la aceste lucruri, dar nu se putea împiedica. Era geloasă și nefericită și evitase să-l privească pe Mark aproape toată seara. Numai vederea figurii lui era de-ajuns să se simtă copleșită de disperare. Nu-l va iubi – nu-și putea permite. Măcar dacă ar reuși să treacă peste acest week-end.

Se duse la culcare devreme, pretextând că e obosită, ceea ce era adevărat. Corpul ei părea aproape pe punctul de a intra într-un colaps, iar emoțiile o storseseră de puteri. Tocmai își dăduse jos sandalele și rochia, când auzi o bătaie în ușă.

– Imediat! strigă ea, întrebându-se ce să facă, mai ales că nu avea un halat. Cine este?

– Mark, veni scurt răspunsul.

Sanny luă repede rochia și o trase pe ea, apoi deschise ușa, hotărâtă să scape repede de el. Dar, înainte să fi apucat să spună măcar un cuvânt, el era deja înăuntru.

– Vreau să stăm de vorbă. Nu-mi spune că ești obosită și vrei să te duci la culcare, pentru că nu va dura decât un minut.

Părea foarte calm, iar vocea lui era sigură.

Îl privi lung, fără să spună nimic. E mai bine să-l lase să spună ce are de spus, apoi să plece.

Bărbatul făcu un pas înainte, iar ea se retrase inconștient, până când ajunse lângă perete.

– Privește-mă! îi ceru el.

Ascultătoare, ridică privirea spre el.

– Vreau să știu ce e în neregulă.

– Nimic nu e în neregulă, zâmbi ea. Nu știu despre ce vorbești.

– Sanny, nu mă supăra! se răsti Mark. La un moment dat azi s-a întâmplat ceva și nu știu despre ce e vorba. Deodată, ai început să mă ignori. Să te porți de parcă aș fi invizibil. Vreau să știu de ce.

Vocea lui era calmă, dar foarte insistentă.

Tânăra își umezi buzele uscate. Știa cu siguranță că n-are cum să-l păcălească să schimbe subiectul.

– Bine, spuse încet, fixându-l. M-am hotărât că… ezită ea, simțind că-și pierde vocea. Am hotărât că lucrurile au mers prea departe. Îmi pare rău, dar nu vreau să fiu nesinceră.

– Nu-mi dau seama. Îți pare rău pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Ea ezită o clipă.

– Da și nu. Îmi doresc să nu se fi întâmplat, dar mi-am dorit-o. Și nu regret, pentru că a fost… bine.

– Bine, răspunse el cu răceală. Mă bucur că nu negi asta. Nu te întreb de ce te-ai răzgândit, pentru că am impresia că nu voi primi un răspuns clar.

– N-are nici o legătură cu tine.

– Ca să vezi ce ușurare, comentă Mark ironic, iar tonul lui o făcu să se înfioare.

Oh, de ce era nevoie să se ajungă aici?

– Cred că n-are sens să-ți mai propun să vii în Nigeria cu mine, nu-i așa? întrebă el calm, scoțând un plic din buzunar și întinzându-i-l.

Era un bilet de avion. Tânăra îl fixă câteva secunde, fără să înțeleagă.

– Ai cumpărat asta pentru mine? Când?

– În Abidjan.

– Nu mi-ai spus.

– Am avut și de ce. Nu era momentul cel mai potrivit.

Pentru o clipă, rămase privind biletul, apoi i-l întinse.

– Îmi pare rău, dar nu pot să-l accept, spuse ea calm.

– Păstrează-l. Poți să faci ce vrei cu el.

Vocea lui era dură. Se întoarse cu spatele și ieși din cameră.

Cu dinții strânși, Sanny rupse biletul și aruncă resturile în coșul de gunoi. Se simțea moartă în interior, dar era familiară cu această senzație. Putea să se descurce, era obișnuită.

– Vii cu mine în Nigeria, fie că vrei sau nu, îi spuse Mark în vis. O să urci în avion, chiar dacă trebuie să te duc pe sus. Crezi că poți să faci ce-ți place, fără să te gândești la sentimentele mele, dar o să

vezi că nu se poate! Nu stau atât de mult cu tine degeaba, n-am venit degeaba cu tine la Accra. Vreau să fii cu mine. Te vreau în patul meu. O să stai lângă mine până când o să-ți spun că poți pleca, nu mai puțin. Nu până nu m-am săturat de tine, până când nu te mai vreau.

Cuvintele acestea nemiloase pluteau în aer și ea nu se putea mișca. Nu putea vorbi, nu se putea mișca pentru că era lipită de perete, prizonieră în brațele lui de fier.

– Vei merge cu mine în State și-ți vei scrie cartea în birou, în timp ce sunt la cursuri. În fiecare zi când vin acasă, o să facem dragoste. La fel va fi și întreaga noapte, iar tu nu vrei mai vrea să pleci. O să stai cu mine până când o să-ți spun că poți să pleci. Până când o să te dau afară.

Casa din vis era frumoasă și veche, cu mobilă scumpă și multe covoare orientale. Ani la rând părură să se scurgă, în care Sanny se plimbă prin casă, cameră după cameră. Nu spuse nici un cuvânt nimănui. Nici lui Mark, nici altcuiva… pentru că nu mai putea să vorbească. Așa că stătu cu el, făcu dragoste cu el în patul mare cu cearșafuri înflorate și bău șampanie în fiecare seară.

– Vezi? spuse el triumfător, pot să te fac fericită.

Iar ea zâmbi și dădu din cap, fără să spună nimic. Nu era fericită. Nu era nici nefericită. Se simțea goală pe dinăuntru, ca un raft de bibliotecă fără cărți, ca un corp fără suflet.

Tatăl ei veni într-o zi în vizită. Era înalt și frumos, cu păr cenușiu și un bronz sănătos. Conducea un Ferrari roșu, cu scaune de piele și, după ce îi spuse cât de mult i-a lipsit și cât de mult a iubit-o întotdeauna, o luă cu el. O duse în casa în care locuia cu minunata lui soție, care își dorise atât de mult s-o cunoască, pentru că întotdeauna își dorise o fiică. Aveau chiar și o cameră pregătită pentru ea.

Brusc, era la o mare petrecere, dată în cinstea ei, ca sărbătorire a succesului fenomenalei ei cărți. Acum era celebră, la fel ca toți invitații. Cu toții îi spuneau cât este de minunată cartea ei, inclusiv președintele, care insistase să țină un discurs. Era despre pace și înțelegere între oameni. Apoi îl zări pe Mark, cu o blondă înaltă de braț, despre care cineva spuse că era majoretă și că se va căsători cu ea pentru că era însărcinată și va naște gemeni. Amândoi plutiră spre ea, iar Mark îi zâmbi.

– Acum poți să pleci, spuse el, nu mai am nevoie de tine, pentru că o am pe ea. Ai aici un bilet pentru Nigeria.

În acea clipă, Sanny luă un idol mare de lemn de pe o măsuță și-l lovi cu putere în cap. El alunecă spre podea, oprindu-se la picioarele ei.

Stătea în pat, transpirată și tremurând, cu inima bătându-i cu putere în piept. Auzi o bătaie în ușă și cineva intră, dar nu era sigură cine. Înăuntru era foarte întuneric.

– Te simți bine?

Lumina se aprinse și ea clipi des.

Era foarte înalt, cu păr castaniu și ochi căprui care o priveau cu îngrijorare. Era Matt Simmons.

– Cred că visam, explică Sanny.

– Și țipai, adăugă el.

– Țipam?

Nu credea acest lucru, pentru că nu-și amintea. Cu o mână umedă, își dădu părul la o parte de pe față. Pielea transpirată era lipicioasă.

– Țipai: „L-am ucis! L-am ucis!“ de foarte multe ori. Jackie te-a auzit; nu doarme prea bine zilele astea. M-a trezit și mi-a cerut să vin să văd ce faci.

Bărbatul o privi cercetător.

– Oh, îmi pare rău! Nu mi-am dat seama că făceam atât de mult zgomot. Visam gândaci, minți ea, înfiorându-se. Erau uriași. Încercam să-i ucid și… a fost îngrozitor.

– Te cred, zâmbi el amuzat. Vrei ceva rece de băut?

– Oh, nu te deranja. Sunt bine.

– Nu e nici un deranj. Apă? Suc?

Sanny ezită o clipă.

– Aveți cumva lapte?

– Numai lapte praf.

– Foarte bine. Mi-ar plăcea niște lapte praf, dar pot să-mi iau singură.

– Stai aici. Mă întorc imediat.

Tânăra se lăsă pe pernă, simțindu-se epuizată. Avea tot dreptul. Trecuse prin multe în ultimele câteva ore, dacă punea în calcul peripețiile visului. Visele ei erau de-a dreptul ciudate!

Matt se întoarse cu un pahar de lapte rece.

– Să văd dacă ghicești cine este treaz, spuse el.

– Cine? întrebă ea, după ce bău cu sete paharul de lapte.

– Mark. Stă pe terasă, oferindu-se ca hrană pentru țânțari. L-am văzut pe fereastră.

– Nu cred că m-a auzit de acolo.

– Nu. Probabil că a avut și el un coșmar, cu gândaci sau cu altceva.

– Poate, ridică ea din umeri, înapoindu-i paharul. Mulțumesc foarte mult. Îmi pare rău că v-am trezit.

– Nu-ți face probleme. Sper că vei adormi la loc. Noapte bună.

– Noapte bună.

La naiba, își spuse ea, e imposibil să mai adoarmă. În minte îi veni imaginea din vis, corpul lui Mark întins pe covor în fața ei, plin

de sânge. Fiori reci o cuprinseră și se făcu mică într-un colț al patului, tremurând. Lacrimi nechemate începură să-i curgă încet pe obraji.

Ziua de duminică fu un coșmar. Încercând să scape de deprimarea care o apăsa, Sanny se strădui să pară veselă, când de fapt nu dorea decât să se ascundă într-o pivniță pentru totdeauna, unde să rămână, fără să-l mai vadă vreodată pe Mark. Tensiunea dintre ei îi întindea nervii la maximum. Încercă să ignore expresia lui mohorâtă, care devenea din ce în ce mai întunecată. De câte ori făcea o glumă, flacăra de mânie din ochii lui aproape îi ardea fața.

Gazdele lor se purtau de parcă n-ar fi observat nimic, dar Sanny știa că erau conștienți că era ceva în neregulă între ei. Se simțea nepoliticoasă, spunându-și că trebuie să plece de aici. O să închirieze o cameră la hotel, începând de luni.

Încercă să evite să fie singură cu el, dar după cină ajunseră față în față, pentru câteva clipe dezastruoase.

– Rolul tău e spectaculos, comentă el cu răceală. Mă uimești.

– Nu știu despre ce vorbești, se prefăcu ea mirată. Prietenii tăi sunt foarte drăguți. Mai ales Jackie, nu-i așa?

Bărbatul ignoră remarca, privind în altă parte.

– Și tu ești drăguță, spuse el cu ironie. Semeni cu apa minerală: numai bule, nici un gust.

Sanny ridică din umeri, prefăcându-se că remarca jignitoare o lasă indiferentă.

– Nu văd nici un motiv pentru care să fii atât de ofensiv. Ți-am rănit cumva masculinitatea prețioasă, pentru că n-am vrut să împart patul cu tine? Ar trebui să fiu sclava plăcerilor tale, după ce ți-ai demonstrat talentul?

Oh, Doamne! Ce spunea? Chiar dacă tenul lui era bronzat, paloarea mâniei era ușor de observat. Ochii lui erau reci ca gheața.

– Cât ești de falsă! exclamă Mark, apoi se ridică și părăsi camera, ca și cum n-ar mai fi suportat s-o vadă.

Sanny tremura din toate încheieturile. Își puse palmele pe față, încercând să se calmeze. De ce spusese un lucru atât de răutăcios? Nici ea nu se mai recunoștea.

– Unde e Mark?

Ridică privirea și o văzu pe Jackie, care o privea cu atenție, ținând o tavă cu cești de cafea.

– Nu știu, abia a ieșit. Lasă-mă să te ajut, se ridică ea repede în picioare și luă tava, punând-o pe o măsuță.

Femeia o urmări cu privirea, încruntându-se ușor.

– Te simți bine? întrebă ea.

– Da, sunt bine, răspunse Sanny evitându-i privirea.

Mi-ar fi mai bine moartă, adăugă ea în gând.

Matt apăru și el și luă o ceașcă de cafea, așezându-se pe un scaun scund, apoi îi povesti despre o ceremonie la care luase parte zilele trecute. Ar fi fost interesant pentru ea, adăugă bărbatul, iar ea dădu din cap, spunând că suna într-adevăr interesant. Era ca o conversație de salon, cu replici amuzante și zâmbete lipite parcă pe fețele lor. Mark apăru într-un sfârșit și luă cafeaua, fără să zâmbească.

Sanny se scuză cât de repede putu și se duse în camera ei. După un duș prelungit, se așeză în pat, cu o carte pe genunchi.

Se trezi la miezul nopții, tremurând de frig. Adormise cu cartea în față și uitase să închidă aerul condiționat, iar în cameră se făcuse răcoare. N-avea nici măcar o pătură pe ea. Amuzată de ironia faptului că fusese pe punctul să înghețe de frig la tropice, se ridică și, după ce închise aerul condiționat, deschise larg fereastra.

Privind în noaptea luminată de luna plină, ascultă greierii ascunși în iarbă. Un sunet neobișnuit îi atrase atenția. Era zgomot

de pași furișați. Inima i se opri în piept. Nu te purta prostește, își spuse repede. E paznicul de noapte, Ali. Dar nu putea zări pe nimeni, doar zgomotul de pași care se apropia. Brusc, o figură ajunse în zona luminată de lună. Era o siluetă înaltă, îmbrăcată într-o robă lungă și albă, cu capul acoperit de un soi de pălărie, care nu lăsa să se vadă decât gura și partea de jos a bărbiei. Nu era Ali. Într-o mână avea ceva care semăna cu o măciucă și păși încet, apropiindu-se de fereastra ei. Se retrase doi pași, simțind că i se usucă gâtul. Pașii depășiră fereastra ei, iar curioziatatea o împinse să se apropie din nou de perdele. Un alt bărbat, care purta aceeași robă musulmană albă, apăru în același loc, urmându-i pașii primului. Sunetul vocilor șoptite ajunse până la ea. Panica lui Sanny devenea din ce în ce mai accentuată.

Trebuia să facă măcar efortul să alerteze pe cineva. Unde era Ali? Probabil că erau hoți, gata să fure toate comorile familiei.

Nu mai sta, trezește pe cineva! se certă în gând. Dar dacă se înșela? Dacă nu erau hoți? Cu picioarele tremurând, ieși încet din cameră. Nu voia să bată la ușa gazdelor. Pentru un motiv care nu-i era clar, se jena să-i trezească. Merse repede pe hol până la apartamentul pentru oaspeți. Ușa de la intrare nu era închisă, așa că se opri curând în fața dormitorului. Bătu destul de tare, strigând:

– Mark! Trezește-te!

Nici un sunet nu veni din interior. Deschise încet ușa, aruncând o privire înăuntru. Mark dormea profund, luminat de razele lunii. Umerii goi erau foarte vizibili.

Cu inima bătând foarte tare, Sanny rămase în prag privindu-l. În urmă cu două nopți, fusese în pat cu el, în brațele lui. Pentru o clipă, aproape simți căldura atingerii lui, corpul musculos și puternic, săruturile amețitoare.

Respiră adânc și făcu un pas în cameră, amintindu-și de bărbații de afară.

– Mark! Trezește-te!

El se mișcă în somn, murmurând ceva. Îl strigă din nou, iar el se ridică brusc, trecându-și mâna prin părul răvășit.

– Sanny?

Vocea lui era neclară și din ea răzbătea neîncrederea. Nu părea să fie sigur că vede bine.

– Mark, sunt doi bărbați afară, spuse ea repede. Arată suspect– mi-e teamă că sunt hoți.

– Bărbați? Dar unde e Ali?

– Nu l-am văzut. Unul dintre ei are fața acoperită și are un băț…

El sări repede din pat și-și trase pantalonii în grabă. Sanny se întoarse pe călcâie și ieși cât putu de repede.

Numai de asta nu aveai nevoie, clătină ea din cap nefericită, să-l vezi gol, în toată splendoarea lui. Oare de ce nu purta pijama de modă veche? Cu dungi, în două culori și fără nici o formă? Ceva decent și încheiat până la gât. Dar nu era stilul lui Mark. El sărise din pat, fără nimic pe el.

– Unde sunt? răsună vocea lui Mark în spatele ei, făcând-o să tresară.

– Erau în fața ferestrei mele, cea care dă spre curtea din spate.

– Să vedem.

Intrară în dormitorul ei, iar el se apropie de fereastră, privind afară.

– Îi văd, șopti el. Cel cu pălărie e Ali. Nu știu cine este celălalt. Mă voi duce să verific.

Ai grijă! vru ea să strige după el, dar plecase deja. Se așeză pe pat, simțindu-se jenată. Probabil că nu era nimic, iar dacă unul dintre bărbați era Ali, celălalt era probabil un prieten, din moment ce stăteau de vorbă foarte liniștiți. Dar de ce se îmbrăcase Ali ca într-un film cu gangsteri? Se ridică neliniștită, ducându-se spre bucătărie. Mark apăru și el în câteva clipe.

– Celălalt bărbat este paznicul de noapte de peste stradă. Stau de vorbă. Totul este în regulă.

Sanny respiră ușurată.

– Ce talent am să fac tragedii din niște nimicuri! exclamă ea.

– Nu te necăji, Ali arată destul de înfricoșător îmbrăcat așa.

Figura lui Mark era calmă și lipsită de expresie.

Sanny își încrucișă brațele la piept, simțindu-se ciudat. Aruncă o privire spre pieptul lui gol, înghițind în sec.

– De ce s-a îmbrăcat așa? Și de unde știai că e el? întrebă ea nedumerită.

– L-am văzut aseară, înainte să mă duc la culcare. Spune că se îmbracă așa ca să sperie hoții. Cred că ar merge, dacă n-ar adormi pe scaun, adăugă el ridicând din umeri, apoi luă un pahar și o sticlă de pe un raft. Vrei să bei ceva? Arăți de parcă ai avea nevoie.

– Nu, mulțumesc. Dar cred că vreau un pahar de lapte. Cred că este în regulă dacă îmi iau singură, nu?

– Dacă aș fi în locul tău, nu i-aș trezi în toiul nopții ca să-i întreb. Sunt sigură că nu-i deranjează că te servești.

Sanny își încleștă dinții. O ironiza, iar acest lucru o scotea din minți.

– Poate că sunt prietenii tăi apropiați, dar nu sunt și ai mei. N-am obiceiul să mă duc în casele străinilor și să le caut în frigider.

El se sprijini de marginea dulapului din bucătărie, privind-o cercetător.

– Dar de ce să ne certăm din acest motiv? Am putea să ne certăm toată noaptea din cauza unul nenorocit de pahar de lapte, în loc să-mi spui ce te deranjează cu adevărat.

Înghițind replica mușcătoare, tânăra îi întoarse spatele, deschizând frigiderul.

– Nu vreau să mă cert la miezul nopții. În plus, nu mă deranjează nimic.

Luă pachetul de lapte și închise ușa frigiderului. Degetele lui se strânseră în jurul încheieturii ei într-o încleștare dureroasă, iar pachetul fu luat din mâna ei și pus pe masă. Mark o întoarse spre el, astfel încât fața ei aproape îi atingea pieptul, apoi o prinse de antebrațe.

Ochii lui sclipeau de furie, iar inima ei se strânse. Privirea lui o hiptoniza și, cu toate că se străduia, nu fu în stare să privească în altă parte.

– Sanny, începu el cu o voce joasă, calmă. Într-o noapte țin în brațe o femeie caldă, doritoare, iar a doua zi nici nu vrea să-mi vorbească. N-ar trebui să mă deranjeze acest lucru? Ce fel de bărbat crezi că sunt? Nu sunt interesat de aventuri de o noapte, am găsit acest lucru foarte nesatisfăcător în trecut. N-am venit cu tine în Accra doar pentru încă o noapte împreună.

– Dar ești norocos, pentru că oricum te-ai ales cu una. Nu înțeleg de ce te plângi?

Picioarele ei începuseră să tremure violent. Probabil că-și pierduse mințile, dacă îndrăznea să-i spună acest lucru.

Figura lui se întunecă.

– Încetează, Sanny! Nu mă poți învinovăți că am luat ce mi-ai oferit cu bună știință. Nu te-am forțat, nici nu te-am sedus, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai face pe fecioara ultragiată!

Ea râse brusc, un râs isteric, fără urmă de umor.

– Ai înțeles totul pe dos! Nu te învinovățesc pentru nimic. Îți spun doar că nu mai vreau să fiu cu tine, că nu vreau să merg în Nigeria și că nu mai vreau să mă urmărești peste tot.

– Nu-ți cer să faci dragoste cu mine, spuse el cu o voce foarte controlată. Îți cer doar să stai de vorbă cu mine. Vorbește-mi, Sanny.

– Nu, clătină ea din cap. N-am ce să spun. Te rog să-mi dai drumul.

Ignoră cererea ei, privind-o cu ochi întunecați, iar tăcerea care îi cuprinse îi întinse nervii la maximum.

– Nu pot, veni răspunsul lui surprinzător, pe un ton ciudat, răgușit.

Cu un geamăt, o trase spre el, sărutând-o cu o pasiune sălbatică și nerăbdătoare, care o lăsă fără suflare.

În ultimele două zile își ținuse emoțiile în frâu cu grijă, acoperindu-le cu glume și râsete. Era expertă în acest lucru, dar de ce nu reușea acum? De ce se simțea fără apărare, incapabilă să păstreze răceala controlată? De ce nu putea să-i spună ceea ce ar fi spus oricărui alt bărbat: „Haide, tigrule, dă-mi drumul. Aceasta este bucătăria altcuiva. Calmează-te!" Poate că ar fi râs, dacă era vorba despre alt bărbat. Numai că acum nu se simțea în stare.

Simți buzele lui fierbinți, corpul lipit de ea, iar toată puterea de care dăduse dovadă în trecut dispăru ca bătută de vânt. Răspunse săruturilor lui cu o foame și o disperare atât de intensă, încât tot corpul îi vibra.

Mâinile lui se mișcară pe corpul lipit de el, pe pielea goală. Cămașa de noapte zăcea deja la picioarele ei, dar nu știa cum ajunsese acolo. Imagini fierbinți din noaptea pe care o petrecuseră împreună îi veniră în minte, iar dorința copleșitoare era dureroasă. Gemu încet, iar el îi șopti ceva la ureche. Ceva ce nu auzise foarte bine, dar care suna asemănător cu „te iubesc, Sanny!".

Cuvintele acestea provocară în ea imagini și senzații reale, purtând-o într-o poveste în care era fericită și iubită de Mark. Apoi totul se întunecă, iar cuvintele care ieșiră de pe buzele lui nu mai erau cuvinte de dragoste, ci cuvinte de adio.

Panica provocată de această imagine din mintea ei o făcu să se retragă. Se sprijini de dulap, ridicând privirea la timp să vadă ochii lui întunecându-se.

– Sanny…

– Stai departe de mine! Nu voi lăsa acest lucru să mi se mai întâmple. Mai bine mor! Nu vei avea șansa să-mi faci același lucru pe care mi l-au făcut ceilalți, pentru că nu-ți voi da voie! Mă auzi? Așa că stai departe de mine! Lasă-mă în pace! Nu te vreau, înțelegi? Nu te vreau!

Vocea ei se stinse într-un suspin. Aplecându-se, își luă cămașa de jos, îmbrăcându-se repede.

Mark o prinse de umeri și o opri.

– Calmează-te! îi ordonă el. Apoi vreau să te explici.

– Lasă-mă să plec, sau o să încep să țip! O să trezesc pe toată lumea!

Încercă să se elibereze, dar era inutil.

El o scutură cu violență.

– Sanny, ești isterică! Dacă nu te controlezi, o să te pălmuiesc!

– A, da! Ți-ar plăcea asta, nu? țipă ea. Ia-ți labele de pe mine, altfel o să țip!

Încercă să-l lovească în picior, dar era o încercare sortită eșecului. Se trezi ridicată în brațe, cu o palmă peste gură. O luă pe sus din bucătărie și o cără până în apartamentul de oaspeți.

Loviturile și țipetele ei n-avură nici un efect și fu aruncată în pat fără ceremonie. O ținu țintuită pe pat, privind-o cu furie. Amenințarea din ochii lui întunecați o făcu să-și țină respirația.

– Acum, întrerupse el tăcerea apăsătoare, e timpul să rezolvăm niște probleme.

Capitolul 7

Sanny închise ochii, străbătută de fiori de furie.

– Nu te voi ierta, șopti ea cu hotărâre. Nu te voi ierta niciodată! Amintește-ți!

Mark râse batjocoritor.

– Violul nu e genul meu, Sanny. Îmi place atmosfera prietenească. Nu cred c-a existat un timp în care mi-am dorit mai puțin decât acum să fac dragoste cu tine.

– Atunci dă-mi drumul! Te urăsc! Urăsc tot ceea ce îmi faci! strigă ea, simțind cum lacrimi nedorite i se adună în colțul ochilor.

– Ce-ți fac? întrebă el netulburat.

– Mă ții la pământ! Mă cari pe sus ca pe un sac și-mi dai drumul de sus, de parcă aș fi un gunoi. Te porți urât cu mine și te urăsc! Nimeni nu mă tratează așa! Nimeni, ai înțeles?

Expresia lui nu se schimbase.

– Nu-mi place să fiu dur, dar nu-mi dai altă posibilitate, spuse el calm.

– Ca să vezi! Domnul Calm și Controlat preia controlul! Foarte bine, poți să uiți de acest lucru, profesore! Nimeni nu mă controlează! Așa că dă-mi drumul!

Se zbătu puternic în brațele lui, simțindu-se copleșită de furie și de umilință. Nu mai știa ce spune, iar cuvintele rostite în grabă erau violente, pline de emoție și izvorau din gura ei parcă din propria voință. Vorbea din ce în ce mai tare, mai violent, până când torentul de cuvinte fu oprit de senzația de durere acută, provocată de o palmă pe obraz.

Respiră adânc, fixându-i figura aspră în stare de șoc. Mark era palid și neliniștit.

– Îmi pare rău, spuse el cu voce răgușită. Nu mi-a plăcut să fac acest lucru, dar am fost nevoit.

Sanny se simțea de parcă se trezise dintr-un coșmar cumplit. Doamne, își spuse îngrozită, am luat-o razna! Mi-am pierdut mințile. Cred că am fost isterică.

Închise ochii și-și acoperi fața cu palmele, simțind umezeala lacrimilor pe obraz. Un geamăt dureros se născu în pieptul ei și începu să plângă, simțindu-se neajutorată. N-avea forța să se abțină și nici nu încercă.

Mark o trase aproape de el, ținând-o strâns, dar cu blândețe.

– E în ordine, spuse el. Dacă simți nevoia s-o faci, e bine să plângi.

Peste câteva minute, când reuși să se liniștească, rămase în brațele lui, epuizată. Nu voia să mai simtă nimic, niciodată. Retrăgându-se din brațele lui, se ridică.

– Acum o să plec, șopti ea cu hotărâre.

El o prinse de mână.

– Sanny, de ce nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?

– Nu, își smulse ea brațul, ridicându-se din pat. Sunt bine, nu-ți face probleme.

– Nu te-am lovit pentru că sunt supărat pe tine. Aș vrea să înțelegi.

– Știu acest lucru. Am luat-o razna… Înțeleg perfect. Noapte bună!

Se îndreptă spre ieșire, simțind încă tremurul picioarelor. El o urmă de aproape, fără s-o atingă.

– Sanny, te rog, spuse el liniștit, nu pleca așa. Trebuie să stăm de vorbă.

– Nu vreau să stau de vorbă. Nu este nimic de spus care să ne facă bine vreunuia dintre noi, crede-mă.

Îl privi o clipă lung, apoi plecă privirea și deschise ușa. El rămase pe loc. Văzuse hotărârea din privirea lui și încordarea corpului și își dădu seama, într-o clipă de intuiție, cât de mult îl costase s-o lase să plece.

Ajunsă în bucătărie, își prepară un pahar de lapte. Nu-mi pasă, își spuse în gând. Nu-mi pasă ce crede sau ce simte. Nu-mi pasă decât de mine– trebuie să am grijă de mine. Nimănui nu i-a păsat cu adevărat de ce simt sau gândesc eu. În final, m-ar fi părăsit, ca toți ceilalți, iar eu nu mai pot îndura să fiu părăsită încă o dată.

Respiră adânc, simțind cum hotărârea devine mai puternică. O să fie totul în regulă, își spuse ea. Voi fi bine.

După ce termină de băut laptele, auzi un zgomot ușor și o zări pe Jackie, pășind cu grijă pe hol, în drum spre bucătărie. Când o văzu pe Sanny, femeia zâmbi:

– Nici tu nu poți să dormi? Mă tot gândesc uneori că sunt singura din casă care este trează. Uneori nu dorm mai mult de o jumătate de noapte. Juniorul mă tot lovește și nu mai pot sta confortabil. E cumplit. Cred că trebuie să beau un pahar din laptele ăsta cumplit, oftă ea deschizând frigiderul. Dacă n-aș fi nevoită, nu m-aș atinge de el, adăugă ea, apoi zări paharul din mâna lui Sanny. Nu-mi spune că bei așa ceva pentru că vrei!

– Acasă beam lapte tot timpul, explică tânăra. E greu să scapi de un obicei.

– Îți admir curajul, făcu Jackie cu o grimasă. Să mergem în salon. Am ceva probleme cu gravitatea zilele astea.

Cele două femei se îndreptară spre salon. Gravitatea nu era singura problemă a lui Jackie. Era un adevărat act de măiestrie echilibristică să se așeze, iar Sanny nu se putea opri din râs la vederea mișcărilor ei.

Femeia o privi încruntată.

– Nu râde, dădu ea din cap mustrător. Așteaptă și o să vezi! Poate va fi și mai greu pentru tine, pentru că ești mai scundă, continuă ea, dar apoi se opri brusc și expresia ei se schimbă. Ai plâns! Ce s-a întâmplat?

Sanny zâmbi veselă, bucuroasă să constate că nu era atât de greu.

– Nu fi atât de șocată. O fac o dată pe săptămână, indiferent dacă este sau nu nevoie.

Ochii gazdei o cercetară cu atenție, iar femeia păli.

– Dumnezeule, parcă ai fi fost supusă violenței! exclamă ea, părând șocată. Ce se întâmplă aici?

Tânăra o privi liniștitor, dându-și seama că femeia își închipuia că sub acoperișul ei se petrec tot felul de atrocități.

– Nu trage concluzii greșite, n-am fost nici violată, nici bătută, făcu ea cu o grimasă. N-a fost vorba decât despre o discuție prietenească mai înfocată.

Jackie nu părea deloc liniștită.

– Ce s-a întâmplat? Mark nu e tocmai genul violent, nu-mi dau seama…

– N-a fost violent. Sunt întreagă și n-am nici un os rupt.

– Dar uită-te la brațele tale!

Sanny ridică din umeri, fără să pară îngrijorată.

– E rezultatul unei pasiuni scăpate de sub control. Nu trebuie să-ți faci probleme.

– Dar mâine vor câștiga un premiu la un concurs de culoare!

– Îmi apar foarte repede vânătăi. Se pare că e din cauza lipsei de vitamina C. Ar trebui să am destulă, cu toate fructele pe care le-am mâncat în ultimul timp, portocale și ananas… Ananasul are vitamina C, nu? zâmbi ea.

Femeia nu zâmbi, ci o privi cu atenție.

– Nu-mi place acest lucru. Ce l-a apucat? De fapt, cred că-mi dau seama. N-ai făcut să fie foarte ușor pentru el, nu-i așa? Îmi cer scuze, nu voiam să par băgăcioasă, se scuză ea apoi. Nu e treaba mea.

Sanny n-vea chef să-i facă mărturisiri, doar voia să uite tot. Jackie era căsătorită, fericită, urma să aibă un copil – de unde să știe ce înseamnă sentimentele și temerile ei? Ani întregi le ținuse secrete, fără să lase pe nimeni să-i cunoască adevărata personalitate. Era mai bine așa.

– Este în regulă. De fapt, l-am trezit pentru că m-am gândit că sunt doi hoți afară, care încearcă să plece cu făina și cu mobila ta. S-au dovedit a fi paznicul de noapte de la vecini și Ali, care purta o chestie ciudată pe cap.

Jackie începu să râdă. Ușurată, Sanny îi povesti incidentul.

A doua zi dimineață când se trezi, tânăra află că Mark și Matt plecaseră deja. Jackie era încă în fața mesei pe care fusese micul dejun, bând o ceașcă de ceai.

– O să fie plecați toată ziua, spuse ea. Matt avea ceva de făcut în Volta, iar Mark a vrut să meargă cu el. Ai reușit să adormi după ce am plecat azi-noapte?

Sanny se așeză la masă.

– Puțin, răspunse ea vag.

Fusese prea agitată ca să poată dormi. Ațipise din când în când, dar nu reușise să se odihnească. Din fericire, Mark era plecat și nu

mai era nevoită să se întrebe cum o să se comporte în fața lui. Mâine va pleca în Nigeria și ea va reîncepe să respire ușurată. Totul va fi bine, iar viața nu e chiar atât de rea.

Majordomul familiei îi aduse micul dejun, alcătuit din ouă prăjite cu pâine și ananas cu suc de portocale. Mâncă bine, golind cu poftă farfuria. E semn bun, începi să-ți revii, își spuse mulțumită.

– Știi unde este consulatul american? o întrebă pe Jackie.

– Desigur, două străzi în jos de aici. De ce? Ai vreo problemă?

– A, nu. Voiam doar să-mi anunț sosirea și să-mi las numele, în cazul în care sunt căutată de cineva. Mi s-a spus că nu e tocmai frumos să dispar în ceață, fără să pot fi găsită. Cu toate că, adăugă nepăsătoare, ridicând din umeri, nu-mi pot imagina vreo urgență care să necesite întoarcerea acasă.

– Dar familia ta? Dacă se întâmplă ceva, Doamne ferește? o întrebă gazda, privind-o ciudat.

– N-am familie, răspunse ea pe un ton egal.

De câte ori rostise această propoziție de-a lungul vieții, chiar nu-și mai aducea aminte.

– Pe nimeni? ridică Jackie sprâncenele, nedumerită. Nici mătuși, unchi sau verișori?

– Nimeni pe care să-l cunosc. Tata s-ar putea să mai trăiască, în vreun colț de lume, nu știu. Mama este moartă, la fel și bunicii mei. Eram singură la părinți, așa că se explică de ce n-am rude apropiate. Familia tatălui meu n-am cunoscut-o niciodată. De altfel, nici pe el nu l-am cunoscut. A părăsit-o pe mama când aveam trei luni… Dar tu ai rude? încercă tânăra să schimbe subiectul.

Femeia dădu din cap.

– Sunt norocoasă, părinții mei trăiesc și am și un frate, pe lângă o mulțime de unchi și mătuși, verișori și verișoare. Cred că ți-a fost greu să n-ai un tată.

Nici mamă n-am avut, în majoritatea timpului, adăugă Sanny în gând. Clătină din cap, zâmbind.

– M-am descurcat. Ceea ce vezi în fața ochilor este o femeie perfect normală și fără probleme. Nu e cazul să-ți fie milă.

– Nu-mi pari genul de femeie care să aibă nevoie de mila cuiva, spuse Jackie, observând-o cu ochii ei mari, de copil.

– Mulțumesc lui Dumnezeu!

Ca prin minune, reușise să termine tot ce avea în farfurie, ceea ce-i părea acum o minune.

– N-ar fi trebuit să mănânc atât. N-o să fiu în stare să mă mișc cel puțin o oră.

– Consideră-te norocoasă. Eu nu mai sunt în stare să mă mișc de luni întregi. Apropo, când va pleca Mark, tu vei rămâne în continuare aici, nu?

– Adică în Accra? Da, încă vreo două, trei zile. Apoi voi merge în nord, spre Niger. Sau cel puțin așa arată itinerarul stabilit până acum, dar totul e foarte flexibil. Nu mi-am făcut planuri definitive. Dacă va apărea ceva interesant, voi fi capabilă să profit. Acum, dacă tot ai adus vorba, cunoști vreun hotel nu foarte scump, dar decent unde să pot sta? N-am nevoie de aer condiționat, dar pot supraviețui fără șoareci.

– De ce nu stai aici? Mi-ar face plăcere.

Sanny o privi o clipă, șovăind. Femeia părea să fie sinceră. Dintr-un motiv necunoscut, avusese impresia că femeia n-o plăcea prea tare. La urma urmei, Mark era prietenul lor, iar tensiunea dintre ei, care era ușor de observat putuse fi una dintre cauze.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie. Nu vreau să vă deranjez, mă pot descurca singură.

Jackie insistă, spunând că se plictisea foarte tare. Renunțase la serviciu în urmă cu o săptămână și nu știa cum să-și umple timpul.

Compania ei i-ar face mare plăcere. După încă două rugăminți, Sanny acceptă. Majordomul mai aduse cafea, iar cele două femei rămaseră în continuare la soare, vorbind despre căldură, mâncare și economia africană. Gazda ei era interesată să-i citească articolele, iar Sanny îi aduse câteva. După aceea se îndreptă spre Consulat, profitând de ocazie să cunoască locurile.

Căldura era înăbușitoare, aerul fierbinte și umed, astfel încât era transpirată și obosită chiar de la plecare. Ochelarii de soare îi alunecau de pe nas, iar ochii o dureau din cauza luminii puternice. Cred că sunt nebună, își spuse ea, dacă mă avânt așa în toiul zilei, când soarele e mai puternic. În plus, am dormit foarte puțin noaptea trecută… poate mi se face rău și leșin pe stradă.

Cu aceste gânduri, se întoarse acasă și dormi două ore. Visă că Mark îi spunea că o iubește și că n-o va părăsi niciodată. Protestă în vis, spunând că nu crede în povești, dar el o asigură că tot ce spunea era adevărat. Că trebuia să-l creadă, pentru că toată lumea îl credea.

Se trezi în hohote de râs, care veneau dinspre camera servitorilor.

– Bine, bine, mormăi ea prost dispusă. Distrați-vă, nu vă gândiți la mine.

Se dădu jos din pat, făcu o baie și-și luă o rochie nouă. În timp ce-și peria părul, privirea îi căzu pe biletul de avion din coșul de gunoi.

– Aș putea să-l lipesc, spuse cu voce tare.

Ba nu n-o s-o faci, răspunse o voce hotărâtă. Oricum, e prea târziu. Nici măcar n-ai viză pentru Nigeria. Toate posibilitățile i se roteau în cap, ca și argumentele pro și contra. Supărată pe ea, aruncă peria într-un colț al camerei și ieși.

Jackie stătea pe un scaun pe verandă, iar pe masă era o cană cu limonadă rece.

– Stai jos și ia un pahar, o invită ea. Am citit articolele tale. M-au surprins.

– Da? În ce sens?

– Presupun că mă așteptam la niște note obișnuite de călătorie – foarte multă observație și mai puțină contemplare. În foarte multe dintre aceste povestiri oamenii apar ca părți din decor, mai degrabă decât ființe umane cu sentimente și gânduri care merită să fie cunoscute și înțelese. Îmi plac interviurile pe care le-ai făcut. Oamenii sunt foarte reali.

– Când am stat de vorbă cu ei, erau foarte reali, să știi! zâmbi Sanny, simțindu-se mai mulțumită decât voia să recunoască.

– Știi, spuse Jackie zâmbind brusc, ultima oară când am fost în America în concediu, o femeie m-a întrebat: „Și dați peste mulți nativi acolo?“ iar eu am privit-o nedumerită. „Nativi?“ „Ah, vă referiți la africani? Da, de fapt dau peste câțiva, din când în când. De fapt, familia din fața mea este africană. El este doctor și ea profesoară. Și îmi cumpăr ouăle de la unul și pâinea la fel. Dacă stau să mă gândesc, dentistul meu este tot african. Este țara lor, știți?“ S-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebună. Am fost surprinsă de propria reacție, de obicei nu-i ironizez pe cei care sunt ignoranți, dar eram sătulă de insinuările lor. N-o să uit niciodată ce figură avea! râse ea amuzată.

Tânăra zâmbi.

– Am fost șocată de propria ignoranță când am ajuns aici. Am stat două zile în camera de hotel, temându-mă să ies.

– De ce-ți era teamă?

– Nu sunt sigură. Mă simțeam foarte puțin confortabil la gândul că nu mai fac parte din majoritate. Poate că mi-a fost teamă să descopăr câteva persoane îmbrăcate ciudat, care se adună în cete și mă amenință că mă vor da afară din țara lor. Când am adunat destul

curaj să ies din cameră, i-am găsit atât de prietenoși și de ospitalieri, încât mi-a fost rușine de mine. Abia atunci am început să scriu articolele cu accent întâi pe oameni, pe viața, munca și sentimentele lor.

– Sunt sigură că lucrarea ta va fi excepțională, zâmbi femeia. Sper să găsești un editor potrivit.

Bucurându-se de sentimentul plăcut de a se ști apreciată, tânăra să lăsă pe spate în scaun, admirând vegetația luxuriantă. Fără să vrea, gândurile îi zburară din nou la Mark. Trebuie să încetez asta! se certă singură.

Matt și Mark se întoarseră puțin după ora șase și, după ce făcură câte un duș, se așezară la cină. Mark stătea în fața ei la masă, prefăcându-se că totul e bine, povestindu-i despre cum se desfășurase ziua și ce lucruri avusese de făcut. Arăta bine, chiar prea bine în cămașa albastră, care se potrivea cu culoarea ochilor și-i punea în evidență bronzul feței. Cu o șuviță rebelă pe frunte, părea un adolescent.

Mâine va pleca, își spuse ea. Amintește-ți sunetul râsului lui, ochii și felul cum te privea când ați făcut dragoste. Amintește-ți atingerile și săruturile lui…

De ce nu mă las copleșită de sentimentalism? se ironiză singură. Aș putea izbucni în plâns în fața tuturor… Mâncarea i se opri în gât. Se simțea rău, sub privirea ochilor lui neîndurători. Puse jos furculița cu grijă, apoi se scuză cu voce perfect controlată. Ajunsă la baie, își stropi fața cu apă. De ce tremura? Din punct de vedere fizic, n-avea nici o problemă. Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraz, în timp ce-și dădea seama că nu va reuși să stea în contiuare în fața lui. Ezită o clipă, dorindu-și să nu se mai întoarcă la ei, dar își dădu seama că dacă nu va apărea, cineva o va căuta. Foarte bine, va vedea atunci despre ce e vorba.

Ajunse foarte repede în camera ei. După câteva minute, era deja în pat, respirând adânc și calm și ținându-și singură o predică despre necesitatea grijii față de propria persoană. Deodată, răsună o bătaie în ușă.

– Imediat!

Se ridică repede, își compuse un zâmbet nepăsător și deschise ușa.

Era Mark, care o privea grav și încruntat.

– Tocmai coboram, spuse ea, trecând pe lângă el, încercând să ajungă pe hol.

– Nu așa de repede, mormăi el, prinzând-o de braț și trăgând-o înapoi în cameră, apoi trântind ușa în urma lor. Ce e în neregulă cu tine?

– În neregulă? îl privi ea cu ochi mari. Nu e nimic în neregulă. Aveam nevoie să-mi suflu nasul și nu era nici o batistă la îndemână.

– Da, bună încercare. Nimeni n-are nevoie de zece minute pentru a-și sufla nasul. Te simți bine?

Ochii lui o priviră cercetător, iar ea se îndreptă cu mândrie.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc. Ne întoarcem?

N-avea altă alegere decât să propună acest lucru. Pulsul ei era încă foarte ridicat, dar totul era sub control. Simțea că reacțiile ei sunt sub control. Își ascunsese emoțiile, forțându-se să fie calmă și controlată și se părea că-i reușise.

– Vreau niște desert. Kwesi a făcut spumă de mango. Cred că e delicioasă, zâmbi ea cu seninătate.

Bărbatul o privi lung, iar expresia de pe figura lui era mânioasă. Părea pe punctul să spună ceva, apoi se răzgândi și se întoarse cu spatele, deschizând ușa.

Sanny trecu pe lângă el, simțindu-se ușurată. Păruse în stare să o lovească, dacă era să judece după expresia lui. Nu credea c-ar fi atins-o nici măcar cu un deget, oricât ar fi fost de furios, dar amenințarea din privirea lui era suficientă.

Masa fusese eliberată în lipsa lor, iar desertul fu servit imediat.

– Am auzit o glumă foarte bună zilele trecute, spuse Sanny. Un șeic era călare pe o cămilă în deșert…

Merse, ca de obicei. Matt avea capul pe spate, râzând cu poftă, iar Jackie se ținea de stomac. Numai Mark nu era amuzat. Îi aruncă o privire încărcată de o mânie atât de rece, încât sângele îi îngheță în vene.

A doua zi, Mark își aruncă bagajul în portbagajul mașinii lui Matt, o îmbrățișă cu căldură și-i ură numai bine lui Jackie, apoi se întoarse spre ea.

Figura lui era lipsită de orice emoție când se aplecă și depuse un sărut pe obrazul ei.

– La revedere, Sanny, mult noroc!

– Călătorie plăcută, zâmbi ea cu amabilitate, simțind blocul de gheață din inimă.

Ochii lor se întâlniră pentru o secundă, apoi bărbatul se întoarse pe călcâie și urcă în mașină. Peugeotul se îndepărtă încet. După un ultim semn din mână, mașina dispăru din vedere. Adio, Mark! Adio, dragoste!

Cum reuși să treacă peste următoarele zile, Sanny n-avea nici o idee. Părea că o altă persoană preluase controlul asupra minții și corpului ei, gândind și mișcându-se pentru ea. Era un sentiment ciudat, de parcă era o mașină ascultând ordine din exterior: mănâncă, dormi, muncește– tot ce trebuia făcut la un moment dat.

Matt o invitase să vină cu el de două ori, iar cu aceste ocazii cunoscu proiectele desfășurate în zonă și niște localnici deosebiți.

Interviurile cu ei erau materiale prețioase, acoperind foarte multe zone de interes, atât din punct de vedere social, cât și economic.

Oamenii erau foarte primitori, servind-o cu băuturi reci tradiționale, preparate din fructe, dornici să-și împărtășească experiența, ajutând-o să pătrundă până și în universul magic al medicinei tradiționale.

Acasă lucra de asemenea ca un automat, transcriind interviurile, vorbind cu Kwesi, majordomul și cu soția lui.

Cu câteva minute înainte de a adormi, părea că adevărata ei personalitate apărea la suprafață, iar gândurile legate de Mark apăreau din nou. Visă despre el în fiecare noapte, pentru o întreagă săptămână. Aparent, se putea forța să nu se gândească la el cât era trează, dar în somn îi era imposibil să-și controleze gândurile. Visele erau diferite în fiecare noapte – uneori era mânios, alteori drăgăstos și tandru, uneori indiferent, ca un străin politicos…

– Îți amintești de mine? Sunt Sanny.

Bărbatul se încruntă.

– Îmi pare rău, nu cred că…

– Trebuie să-ți aduci aminte de mine! Am petrecut două zile și două nopți pe plajă împreună!

El clătină din cap, încurcat. Era îmbrăcat doar în pantaloni scurți, iar pe piept era vizibil un tatuaj în formă de inimă străpunsă de o săgeată. La un capăt se vedea un „M“, iar la celălalt, un „S“.

Inima ei se strânse.

– Vezi? Numele meu e tatuat pe pieptul tău! „S“ vine de la Sanny!

– Te înșeli, nu te-am mai văzut niciodată în viață. Nu vrei să iei loc, nu pari să te simți bine?

Lacrimile șiroiau pe obrazul ei, iar degetele ei se încleștară de brațul musculos.

– Dar de unde e „S“? Ai un „S“ tatuat pe piept!

Privirea lui era amuzată.

– De la Sue. E acolo, în mulțime, blonda cea înaltă cu ochi albaștri.

– Nu! Nu! Nu!

– Ne vom căsători curând, o să avem o nuntă mare.

– Nu poți face asta! Te iubesc! Mi-ai spus că nu mă vei părăsi niciodată! Mi-ai promis!

Se trezi plângând, luptându-se cu cearșaful care se răsucise în jurul ei. Reuși să se elibereze, apoi se întinse în pat, încercând să se relaxeze.

Mark nu i-a promis niciodată nimic. De ce avea aceste vise bizare? Mai ales acesta, cu tatuajul!

Două zile mai târziu, Matt trebui să plece în orașul apropiat pentru provizii, urmând să fie ultima ieșire, până după nașterea copilului. Sanny hotărî să-și facă bagajele și să meargă cu el. Își luă la revedere de la Jackie, urându-i numai bine, aproape dorindu-și să fie de față la nașterea copilului, dar știind că e cazul să plece.

Următoarele trei zile străbătu Ghana de la un capăt la altul cu autobuzul și autostopul, simțindu-se mai singură decât o făcuse vreodată. Îi invidia pe Matt și pe Jackie pentru viața lor de familie, pentru nerăbdarea cu care așteptau sosirea copilului. Prin comparație, viața ei părea goală și rece. Oare va fi singură tot restul vieții? Sau o să aibă o relație lipsită de sentimente și emoții? Fără să vrea se gândea la Laurie și la viața ei. În mod clar, dragostea nu era pentru ea.

Cu toată nefericirea ei, peisajul o captiva, câmpiile verzi și întinse, baobabii imenși sau păsările exotice. Țara părea să fie în continuă transformare, cu noi clădiri care apăreau. Șoferul autobuzului, un ghanez înalt și vorbăreț, îi explică starea economică a regiunii. În plus, îi povesti viața lui, de om fericit, căsătorit și cu trei copii.

La vamă trecu repede, nimeni părând interesat de posesiunile sau planurile ei. Așteptă trecerea autobuzului prin vamă, bând o cafea la un bar micuț din apropiere. Comandă apoi o sticlă de suc de fructe și rămase la umbră. Cerul era foarte albastru, iar praful se ridica de pe drumurile uscate. Ce caut aici? se întrebă ea, simțind din nou cum alunecă în depresie. Puteam să fiu în Nigeria, cu Mark… Oare o să încetez vreodată să mă gândesc la el? Fantezia ei începu să creeze imagini cu ei la masă, la plimbare sau în pat. Simțea că înnebunește, dar nu reușea să se abțină și să nu se gândească mereu la el.

Din fericire, autobuzul trecu prin vamă și șoferul o strigă. Era bucuros că nimeni nu-i făcuse probleme. Drumul era bun, așa că nu le va lua foarte mult până să ajungă la Ouagadougou.

Ajunseră într-adevăr la apus, iar ea se despărți aproape cu regret de șoferul foarte amabil. Avea numele și adresele câtorva hoteluri, unele mai scumpe, altele mai accesibile, iar până la urmă alese un hotel micuț, la colțul unei străzi, care aparținea unui cuplu francez. După ce inspectă camera, care părea decentă, făcu un duș și coborî în salon. Nu mâncase decât fructe toată ziua, așa că vițelul umplut cu șuncă și brânză fu delicios.

După masă, se retrase în cameră și se duse repede la culcare. Pentru prima oară de două săptămâni, dormi un somn ușor, fără vise.

A doua zi, după un mic dejun franțuzesc, cu lapte și cornuri, plecă în căutarea consulatului, apoi exploră orașul. Când se întoarse la hotel, era deja întuneric. Scoase cheia din poșetă, dar ușa era descuiată. O împinse ușor și păși înăuntru cu grijă. Încremeni imediat, incapabilă să înțeleagă ce s-a întâmplat. În pat, întins și dormind fără griji, era Mark.

Capitolul 8

Era un vis. Trebuia să fie un vis. Fără să scoată vreun sunet, Sanny puse jos geanta cu cumpărături și se apropie pe vârfuri de pat. Mark părea calm și liniștit. O șuviță de păr blond îi căzuse pe frunte, conturându-se clar pe pielea bronzată. Inima ei bătea cu putere, iar stomacul i se strânse dureros.

Nu putea să fie adevărat. Probabil că i se părea, sau era unul dintre visele ei absurde.

Închise ochii strâns, apoi îi deschise brusc. Era tot acolo. Privi în jur, căutând indicii că greșise camera, dar nu era cazul. Era într-adevăr camera ei, de la sandalele de lângă pat, până la cartea de pe măsuță. Ochii ei părăsiră cartea albastră, întorcându-se la corpul întins pe patul ei. Avea haine ușoare și confortabile de vară, iar încălțările zăceau lângă pat. Când îi studie din nou fața, descoperi că ochii lui erau deschiși, studiind-o. Inima i se strânse imediat, aproape lăsând-o fără respirație. Nu mai simțise niciodată așa ceva, ură, dragoste, panică și bucurie în același timp.

De ce îi făcea asta? De ce o urmărea peste tot? Nu voia decât să-l uite. Nu era loc pentru el în viața ei. Oh, Doamne, de ce

trebuise să vină după ea? De ce era totul atât de tăcut în cameră? De ce nu spunea nimic?

– Bună, Sanny, spuse el.

Tânăra se uita în continuare la el, fără să spună nici un cuvânt.

– Se întâmplă că am trecut prin zonă, explică el liniștit, zâmbind slab. M-am gândit să văd ce faci.

Ce scuză nereușită! Cum adică „a trecut prin zonă?"

– Cum m-ai găsit? Cum ai reușit să intri în cameră? întrebă ea repede.

– Am fost aici și am așteptat două zile. Azi dimineață am întrebat la consulat și mi-au fost de mare ajutor. La parter, le-am spus că sunt soțul tău și că vreau să-ți fac o surpriză. Știi cum sunt francezii, le plac foarte mult intrigile romantice. N-am avut nici o problemă să-i conving să-mi deschidă ușa.

Închizând ochii, Sanny se întoarse cu spatele.

– De ce? strânse ea pumnii. De ce ești aici?

Auzi scârțâitul patului, apoi era în spatele ei, cu mâinile puse pe umeri. Atingerea lui fu ca trimiterea unui curent electric prin corpul tinerei, făcând-o să se încordeze. El o trase aproape, iar ea simți căldura corpului puternic prin haine.

– Pentru că vreau să fiu cu tine, răspunse el liniștit. În Nigeria am avut destul timp să mă gândesc. M-am gândit foarte mult la tine. Mi-ai lipsit enorm.

Sanny se simțea ca o păpușă de cârpe. Nu putea să-și miște picioarele, nici să facă vreo altă mișcare. Nu era conștientă decât de dorința dureroasă de a simți atingerea și dragostea lui. Putea să fie plecat o mie de ani, dar să simtă la fel la întoarcerea lui. Întotdeauna va fi la fel. Era în sângele ei și nu exista nici o armă nicăieri în lume cu care să lupte împotriva atracției pe care o simțea pentru el. Totul o copleșea: vocea lui, sunetul râsului, privirea din ochii albaștri, buzele lui sau șuvița de păr care îi cădea pe frunte. Între ei era ceva indestructibil.

Poate că știința va afla cândva un leac pentru această nebunie, își spuse ea fără apărare. Poate un vaccin sau o pilulă care se ia cu un pahar de lapte înainte de culcare.

Încercă să-și recapete stăpânirea, îndreptându-și umerii.

– Vreau să-mi dai drumul. Vreau să ieși din camera mea.

Cuvintele răsunau ciudat, rostite printre dinții încleștați.

El nu făcu nici cea mai mică mișcare.

– Nu plec. Cel puțin nu până nu stăm de vorbă. Vreau să-mi spui câteva dintre poveștile tale.

Vocea lui suna calmă, dominatoare și sigură pe ea, lucru care o înfurie.

– Nu trebuie să-ți spun nimic! explodă ea. Ți-am spus că nu vreau să mă mai urmărești peste tot! Te urăsc! Vreau să mă lași în pace!

Îl împinse cu putere, dar fără succes, pentru că mâinile lui îi cuprinseră brusc talia.

– Și fără istericale, te rog, spuse el netulburat.

O întoarse spre el și înainte să mai poată rosti vreun cuvânt, gura lui îi luă în stăpânire buzele. O sărută violent, ținându-i corpul într-o strânsoare de oțel.

Mânia ei urcă pe culmi alarmante, apoi scăzu brusc. Acolo unde cuvintele n-avuseseră nici un efect, săruturile reușiră. Focul din ea, ținut atâta vreme sub control, țâșni la suprafață, topindu-i rezistența, paralizându-i gândurile și rațiunea.

Cât timp rămaseră așa, nu-și dădu seama. El murmură ceva de neînțeles, apoi se retrase și-i luă mâna, trăgând-o spre pat. Ea îl privi uimită, ca prin ceață.

– Nu, șopti Sanny, nu!

– Sanny, trebuie să stăm de vorbă, spuse el liniștit.

Se așeză pe pat, iar acesta scârțâi puternic sub greutatea lui. O trase lângă el, iar când corpul ei atinse salteaua, un zgomot puternic sparse liniștea, ea căzu spre el, iar patul se prăbuși sub ei.

Pentru o clipă, nici unul nu se mișcă și nici nu spuse nimic. Rămaseră întinși în patul sfărâmat, în cea mai ciudată poziție. Sanny era jumătate deasupra lui, iar jumătate jos. Simți mișcarea corpului lui, iar râsul lui zgomotos îi răsună foarte aproape de ureche. Mark se rostogoli cu ea în brațe, apoi se auzi un nou zgomot puternic și celălalt picior al patului cedă și el. Bărbatul o ținea acum prizonieră sub corpul lui, privind-o cu încântare, cu figura luminată de râsul molipsitor.

– Nu putea să ți se întâmple una ca asta decât ție! spuse el zâmbind larg.

– E vina ta. Acum dă-te jos de pe mine, te rog.

Se mișcă sub el, încercând să-l împingă, dar nu era o alegere prea înțeleaptă. El coborî capul spre ea și începu s-o sărute încet, cu pasiune. Era un sărut profund, senzual, care deveni repede pasional și dezlănțuit, până când se întrerupse brusc. Bărbatul se ridică în picioare și o trase spre el. Sanny se sprijini de corpul lui, tremurând. Îl dorea cu disperare, corpul ei trădător nedorind să țină seamă de avertismentele minții. Își lipi fața de cămașa lui, auzind bătăile puternice ale inimii. Ritmul era rapid, ca al ei.

– Sanny, șopti Mark, vino la hotelul meu. O să luăm cina acolo, apoi putem să stăm de vorbă.

Da, apoi să facem dragoste, să dormim unul în brațele celuilalt și să ne trezim împreună. Nu, își spuse ea cu hotărâre. Nu din nou.

– Nu, respiră ea adânc, îndreptându-se. Rămân aici. De ce nu luăm cina în acest hotel? Mâncarea este foarte bună. O să le spun despre pat, ca să poată rezolva în timp ce mâncăm, sau dacă nu, să-mi dea o altă cameră.

– Poate. S-ar putea să ajungă la concluzia că tu și soțul tău sunteți prea pasionali pentru mobila lor veche, zâmbi el diabolic.

Sanny oftă.

– Foarte bine, nu-mi pasă.

El se aplecă să examineze patul, ridicând salteaua. Bucățile de lemn care serviseră drept picioare erau prea vechi și prea prost plasate ca să suporte suficientă greutate.

– De fapt, nu cred că suntem primii care trec prin această experiență. Nu e cazul să te simți prost.

– Nu mă simt prost, declară ea, urmărindu-l în timp ce dădea drumul saltelei. Înainte să coborâm, spuse ea calmă, încercând să ignore sentimentul arzător care o cuprindea de fiecare dată când îl privea, trebuie să mă schimb și să fac un duș. Nu vreau să stai aici în acest timp.

Privirea lui era amuzată.

– O să cobor să-mi iau ceva de băut. Te aștept la bar.

Deschise ușa și ieși, fără să mai spună nimic. Sanny privi lung după el. Nu crezuse că va fi atât de ușor să scape de el.

Se dezbrăcă, intră sub duș și trase perdeaua înflorată. După o zi ca aceasta, cu plimbări prin piața în aer liber și străzile prăfuite sub soarele arzător, considera că dușul este cea mai plăcută parte a zilei. Deschise repede robinetele.

Nimic. Nu curgea apă. Nici măcar un singur strop.

– Nu mi se poate întâmpla așa ceva, spuse ea cu voce tare.

Încercă din nou robinetele, dar cu același rezultat.

– N-ai decât să crezi, murmură enervată. Nu ai apă.

Ieși de sub duș și se duse la chiuvetă, încercând și robinetele de acolo. La fel, nici un strop de apă. Se uită urât în oglindă, la propria imagine.

– Ar trebui să te obișnuiești cu ideea. În nici un caz nu vei avea cum să faci duș. Chiar dacă ai nevoie disperată. De fapt, la ce te așteptai? Nu ești la Hilton sau în alt mare hotel. Te afli într-un oraș african, la marginea deșertului Sahara. Apa cred că e ceva foarte prețios într-un astfel de loc.

Întoarse spatele imaginii din oglindă. Simțea că nu se poartă rațional. Dar nu putea, nu atâta vreme cât era obosită, murdară și lipicioasă. Poate că, după un duș, ar putea fi rațională și realistă, dar înainte nu.

N-o să mă pot îmbrăca în hainele mele curate, își spuse ea cu mânie. Nu era mai atrăgător nici să poarte hainele pe care le avusese pe ea toată ziua, prin praful orașului, dar n-avea ce să facă. O să se plângă administrației. Nu avea prea multe speranțe, că în urma plângerii s-ar rezolva ceva, și apa ar începe să curgă ca prin minune, dar măcar se va simți mai bine. Mormăi nemulțumită, deschizând ușa cu putere. Să te plângi în franceză nu e tocmai ușor. Ai nevoie de cele mai potrivite cuvinte, de cele mai subtile amenințări, iar franceza ei nu-i îngăduia prea multe subtilități. Mai bine o lasă baltă.

În cea mai politicoasă franceză de care putea să dea dovadă, menționă lipsa apei în cameră , ceea ce nu era un șoc pentru proprietar.

– Poate mâine, dădu el din cap împăciuitor.

Sau poate nu, se strâmbă ea în gând.

Mark era la bar, bând ceva. O privi cu o sprânceană ridicată.

– Credeam că vrei să faci un duș, remarcă el.

– Voiam, numai că nu e apă. Acest lucru a făcut dorința mea destul de greu de satisfăcut, așa că am renunțat.

Se așeză pe un scaun lângă el.

– Apa este întotdeauna o problemă într-un oraș ca acesta, observă el fără mirare.

– Cred c-aș putea cumpăra câteva sticle de apă minerală și să mi le torn în cap.

El dădu din cap aprobator.

– Ai putea. Am un prieten care a călătorit în niște zone foarte îndepărtate, unde singurul lichid era Coca-Cola. S-a spălat pe mâini cu ea.

– Pare delicios. Pot să beau ceva, te rog? Poate un scotch dublu, ca să mă anesteziez și să-mi uit necazurile.

– Am o idee mai bună. Fă-ți bagajul, vino cu mine la hotel, faci un duș, bem ceva lângă piscină, apoi luăm cina.

O privea calm, fără să clipească.

Era cea mai bună ofertă pe care o avusese toată ziua, tot anul, chiar toată viața.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea, zâmbindu-i cu dulceață. De ce hotelul tău are apă și al meu nu?

– Cred că e o problemă de economie, ridică el din umeri, privind-o cu o urmă de exasperare. Nu fi copil, Sanny. În camera mea sunt două paturi. Tu iei unul, eu îl iau pe celălalt.

– Simplu, comentă ea sarcastic.

El clătină din cap.

– Nu e simplu, e alegerea ta.

Tânăra femeie respiră adânc.

– Foarte bine, ai câștigat.

Coborî de pe scaun și, fără să-l privească, urcă scările spre camera ei. Își aruncă repede hainele în valiză și o închise tocmai în clipa în care Mark intră pe ușă.

– Ești gata?

– Da.

Tonul ei nu era tocmai prietenos.

– Acum, ce s-a mai întâmplat? întrebă el, sprijinindu-se de tocul ușii cu o încruntare.

– Nimic nu s-a întâmplat! În afară de un pat prăbușit, lipsa apei și acum asta!

– Ce anume?

Se uită urât la el.

– Să merg cu tine la hotel, care sunt sigură că e cel mai scump hotel din oraș, o să fie cea mai mare greșeală din viața mea! Și știu

asta! Dar o fac, chiar dacă știu! Nu mă suport, pentru că sunt atât de proastă!

Tăcerea fu scurt, dar apăsătoare.

– Nu te împotrivi, spuse el într-un sfârșit.

– E ușor pentru tine să spui asta! exclamă ea, apoi închise ochii și respiră adânc. Îmi pare rău, uită că am spus ceva. Să mergem, abia aștept acel duș.

În taxi începu să vorbească fără șir despre ziua care tocmai trecuse, locurile pe care le vizitase, cum arăta piața sau oamenii pe care-i întâlnise și stătuse de vorbă cu ei.

– O să-ți iau o cameră, spuse el în clipa în care intrară în holul spațios. Așa n-o să-ți mai faci probleme.

– Nu! În nici un caz! O să plec pe jos de aici, dacă faci așa ceva.

Nu-și putea permite o cameră la un astfel de hotel, dar nici nu-l putea lăsa pe el s-o plătească.

– E în regulă, voi sta cu tine. Arată-mi drumul.

El o privi lung, pentru câteva secunde.

– Bine, să mergem.

Dușul fu o adevărată încântare. Apoi îmbrăcă rochia cea mai frumoasă pe care o avea cu ea, și-și dădu cu parfumul preferat. Se strădui mai mult ca niciodată să se machieze, repetându-și în gând că n-o făcea decât pentru ea, nu pentru altcineva. Voia să se simtă curată, răcorită și arătând foarte bine, pentru respectul de sine și moralul ei. Nu conta ce părere avea Mark despre cum arată. Se strâmbă la imaginea din oglindă.

– Pe cine crezi că păcălești? murmură ea.

Băură aperitive, apoi se bucurară de o masă franțuzească, cu mai multe feluri de mâncare, cu vin și chelneri sofisticați, care arătau ca niște pinguini în hainele lor de seară.

– Par să fie foarte mulți francezi în această zonă, observă ea. Credeam că zilele coloniale au luat sfârșit.

– Da, au luat sfârșit, dar francezii au procedat altfel decât englezii. Ei mai au încă într-o anumită măsură control economic asupra fostelor colonii, zâmbi el, vorbind pe un ton profesoral.

Mai vorbi o vreme despre acest subiect, iar ea îl ascultă cu atenție, bucurându-se de înghețata cu vanilie de la desert și întrebând din când în când câte ceva. Să ia cina cu un profesor de economie se poate dovedi o experiență educațională. Nu strică să mai afle diverse lucruri, iar atâta vreme cât el vorbea despre lucruri impersonale, nu avea de ce să se îngrijoreze ce va spune sau va face.

După ce ajunseră în cameră în acea seară, el nu făcu nici un efort să fie mai personal. Îi dădu voie să folosească prima baia, iar cât timp el era înăuntru, Sanny se pregăti de culcare și se strecură sub pătură. Apoi el făcu la fel, așezându-se în pat fără să poarte nimic.

– Noapte bună, Sanny, spuse el, stingând veioza de lângă pat.

– Noapte bună și mulțumesc. Acest pat e minunat.

– Foarte bine.

Se lăsă tăcerea.

Oare era dezamăgită? Desigur că nu. Era ușurată. Se gândi la el, cum stătea în pat, fără să aibă nimic pe el. Nici măcar n-o sărutase de noapte bună. Închise ochii, amintindu-și senzația gurii lui și atingerea mâinilor, căldura corpului lui puternic. Din toate lucrurile pe care le-ar putea face acum – să-și spună rugăciunile, să numere oi, să se gândească la serviciu și așa mai departe – acesta nu era unul dintre cele mai productive. În două minute de când stătea în pat, reușise să ajungă mai nefericită ca niciodată. Ce-ar putea să facă, ar fi să se ridice din pat, să se apropie de el și să-i spună: „Te rog, fă dragoste cu mine, pentru că nu mai suport. Te iubesc, te rog să mă iubești și tu!“

Se întoarse cu spatele, oftând, încercând să se gândească la altceva. Patul era foarte confortabil. Așternuturile erau răcoroase, iar aerul condiționat mergea foarte bine.

– Sanny?

– Mmm… ce este?

Inima începuse să-i bată mai tare.

– Ți se pare cumva că este ceva în neregulă? răsună vocea lui, vag amuzată.

– Totul este perfect. Patul, așternuturile, aerul condiționat. Este într-adevăr paradisul.

– Iar eu sunt Adam și tu Eva.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te gândești decât la un sigur lucru…

De altfel, nu era singurul…

Îl auzi râzând.

– Această situație nu ți se pare cătuși de puțin ridicolă?

– Deloc.

– Știi cât de plictisitoare a fost Nigeria fără tine?

– Nu.

– Foarte, foarte plictisitoare.

– Îmi pare rău.

Tăcere din nou.

– Crezi că vei putea să adormi? întrebă el.

– Am adormit deja.

– Desigur, cât sunt de idiot! Ai fost vreodată în tabără, când erai mică?

– Da.

– Ai stat în jurul focului de tabără, spunând povești cu fantome?

– Da. Crezi în fantome?

– Absolut.

– Știu o poveste cu fantome foarte bună. Vrei să ți-o spun?

– E înfricoșătoare?

– Foarte, foarte înfricoșătoare.

– Bine, spune-o!

Începu să-i spună povestea cu o voce joasă, șoptită. Era într-adevăr o poveste înfricoșătoare, cel puțin dacă aveai șase ani. Își aducea aminte că o speriase foarte tare. Dar atunci era copil, iar acum povestea părea mai degrabă amuzantă, decât înfricoșătoare. Făcu tot ce putu mai bine, povestind toate detaliile care îți tăiau respirația, când deodată tresări înspăimântată, simțind că mâna îi este atinsă de ceva.

– Eu sunt, spuse Mark, și înainte să-și dea seama ce se întâmplă, se strecurase sub pătură lângă ea.

– Pleacă din patul meu!

– Abia am urcat în el, chicoti el, strângându-se mai aproape. M-ai speriat cu acea poveste. Mi-e teamă să stau singur în pat.

– Da, sunt sigură!

Corpul lui era scuturat de hohote de râs, iar el începuse să-i sărute încet gâtul.

– Te urăsc! șopti ea înfuriată.

– Știu exact ce trebuie să simți. E îngrozitor, nu-i așa?

Sanny luptă împotriva lui și a reacțiilor propriului corp.

– Ești rău și viclean! Și mai ești și obsedat sexual!

– Știu. Este o cruce pe care trebuie să o port.

Nu mai putea suporta această dulce tortură– atingerea lui o făcea să se simtă cuprinsă de flăcări. Strânse din dinți, încordându-se.

– Mark, oprește-te! Vorbesc serios!

Surprinzător, o făcu. O privi cu atenție:

– De ce?

– Pentru că nu vreau să fac dragoste!

– De ce nu?

– Pentru că sunt obosită, am o durere de cap, iar tu îmi strici coafura!

El dădu din cap dezaprobator.

– Nu e bine. Trebuie să vii cu o scuză mai bună.

– Nu vreau o aventură de o noapte cu tine.

– Foarte bine. Dar ce părere ai despre o relație onorabilă și discretă?

– Nu!

– Te gândești cumva la căsătorie?

– În nici un caz!

Îl împinse, dar fără nici un efect. Dădu din cap, hotărându-se că primul lucru pe care îl va face când va ajunge acasă va fi să ia cursuri de autoapărare.

– Este vorba despre căsătorie în general, sau doar despre căsătoria cu mine?

Cum ar putea să fie calmă și controlată, avându-i corpul fierbinte atât de aproape? Cum ar putea fi netulburată, când totul în ea striga după prezența lui?

– Gândurile mele despre căsătorie sunt în general negative, dar nu e cazul să vorbim despre ele. Iar cele despre căsătoria cu tine, sunt de-a dreptul inexistente.

Oh, dacă ar avea puterea să-l împingă din pat!

– Nu vrei să te căsătorești niciodată? Nici măcar cu mine?

Mark părea să se prefacă mirat și jignit.

– Nici de-ai fi Făt-Frumos în persoană! Acum pleacă!

N-o ascultă, ci își apropie fața de a ei, lăsând obrajii să se atingă. Rămase o vreme așa, nemișcat.

– Sanny, spuse el brusc, cu o voce răgușită și joasă, vreau atât de tare să fac dragoste cu tine, încât mă înnebunește!

Erau atât de multe lucruri istețe pe care ar fi putut să le spună, numai că rămăsese mută. Îl dorea la rândul ei la fel de mult, cu o intensitate împotriva căreia îi era imposibil să lupte. Îl iubea, chiar dacă acest gând o înspăimânta.

Buzele lui îi mângâiară obrazul.

– Îmi tot amintesc de acea noapte pe plajă. Din acea noapte, de fiecare dată când mă duc la culcare, nu fac decât să te visez. Ce s-a întâmplat, Sanny? Ce s-a întâmplat după aceea? De ce ți-ai schimbat părerea?

Pentru că am intrat în panică, își spuse ea, fără să vrea să-și amintească, fără să dorească să stea de vorbă despre acest lucru. Rămase tăcută, ascultând bătăile inimii, simțindu-și picioarele moi.

– Sanny… spune-mi că nu mă vrei și o să plec.

Vocea lui suna ciudat.

Tânăra femeie deschise gura, dar nici un sunet nu se auzi. Clătină din cap neajutorată și, închizând ochii, îl cuprinse cu brațele. Nu-i mai păsa… Nimic nu mai conta.

***

Dimineață, conta chiar foarte mult. Îl auzi fluierând sub duș când se trezi, mângâiată de razele soarelui. Se simți cuprinsă de mânie. Cum putuse să lase așa ceva să i se întâmple? Ascultă-l! Ascultă acele sunete triumfătoare care vin dinspre baie! reușise, nu? O sedusese cu foarte mare succes! N-ar fi mirat-o dacă problema cu patul care se prăbușise, sau lipsa apei calde de la hotel ar fi fost de fapt opera lui.

Sări din pat, adunând cămașa de noapte care zăcea pe jos și trăgând-o spre ea. Ușa băii se deschise și Mark apăru, aducând cu el miros de șampon și săpun. Își usca părul cu un prosop, iar altul era înfășurat în jurul taliei. Ochii lui erau plini de căldură și zâmbitori.

– Bună dimineața, îngerule!

Înger? Tânăra femeie se simțea ca diavolul în persoană, ca un dragon rău și care scuipă flăcări.

Bărbatul veni spre ea, lăsând prosopul pe scaun. Părul lui ud era răvășit, făcându-l să arate ridicol. Se întinse spre ea, iar Sanny se retrase.

– Nu mă atinge!

Surpriza era vizibilă în ochii lui.

– Ce vrei să spui cu „nu mă atinge"? Ce se întâmplă?

O prinse de umeri, privind-o în ochi.

Ea strânse din dinți.

– Ți-am spus să nu mă atingi, pentru că nu vreau să mă atingi!

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu tine? O să începem din nou aceeași poveste ridicolă?

– Dă-mi drumul!

Vocea ei era joasă și tremurătoare, iar el o privi cu uimire.

– Sanny, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu tine?

– Te urăsc, șopti ea. Mă determini să fac lucruri pe care nu vreau să le fac. Mă faci să mă gândesc la lucruri la care nu vreau să mă gândesc! Mă faci să simt lucruri pe care nu vreau să le simt! Tu…

– Cred că încep să înțeleg, spuse el încet. Nu mă urăști, Sanny, știi prea bine acest lucru. Urăști acele fantome din trecutul tău care te-au rănit și te-au dezamăgit: tatăl tău, Peter, cel pentru care ți-ai făcut tatuaj și, cine știe, poate și mama ta.

– Nu știi nimic despre asta, așa că nu mai spune!

Nu-i spusese nimic despre mama ei, alcoolică, despre modul în care crescuse, aruncată de la o familie la alta, care îi oferea dragoste pentru că avea nevoie, sau despre suferința produsă de durere și respingere. Nu știa nimic despre aceste lucruri.

– Știu destule. Înțeleg câteva ceva fără să trebuiască să-mi povestești cu lux de amănunte. De asemenea, știu despre mine și despre sentimentele pe care ți le port. Știu că vreau să fii cu mine. Mai știu că te iubesc.

– Da, așa spun cu toții, spuse ea cu ironie.

Figura lui se întunecă, iar ochii îi scăpărară brusc.

– Sanny, spuse el cu o voce gravă, nu vorbi așa cu mine.

– O să vorbesc așa cum vreau! exclamă ea, simțind că picioarele începuseră să-i tremure. Spui că mă iubești… Ei, bine, nu înseamnă nimic pentru mine! Nici un pic!

Alergă în baie, închise ușa și, deschizând toate robinetele, izbucni în plâns. Stând pe marginea cadei, udată de dușul pe care îl deschisese la maximum, plânse minute în șir.

– Sanny, deschide ușa!

Mark încercă mânerul ușii, iar vocea lui părea plină de mânie. Tânăra femeie nu se obosi să răspundă, oricum nu putea scoate nici un sunet. Ridicându-se în picioare, își scoase cămașa de noapte și intră sub duș, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Spusese că o iubește. Dar nu însemnase nimic, nu-i așa? Nu era primul care îi spunea acest lucru. De fapt, nu era nici primul care voia s-o ia de soție. Peter o iubise, dar se căsătorise cu altcineva. Mama ei o iubise, dar nu fusese în stare să aibă grijă de ea. Toți „unchii" și toate „mătușile" o iubiseră, dar nu însemnase mare lucru. De ce Mark ar fi diferit? O să găsească și el pe altcineva, sau se va sătura de ea, sau își va schimba punctul de vedere… erau foarte multe motive posibile, iar ea le cunoștea pe toate. Laurie fusese îndrăgostită nebunește de soțul ei suedez, iar acum îl ura cu pasiune, iar el își găsise o amantă. În grupul ei de prieteni, colegi și cunoștințe, erau o duzină de divorțuri și un mare număr de căsătorii nefericite. Dragostea. Nu însemna nimic.

Așadar, dacă așa stau lucrurile, de ce te simți atât de nefericită?

După un zgomot cumplit, care o făcu să tresară cu putere, ușa sări în lături. Dumnezeule, spărsese ușa! În clipa următoare, era lângă ea sub duș, cu apa șiroindu-i pe față, purtând încă prosopul în jurul șoldurilor. Îi trase corpul ud spre el și o sărută cu putere.

– Te iubesc, spuse el, și e cazul să însemne ceva pentru tine, pentru că nu voi renunța până nu se va întâmpla acest lucru. Nu-mi pasă ce vrei să-mi spui, eu te iubesc.

Ochii lui erau întunecați, iar vocea gravă.

– Pentru cât timp? întrebă ea, conștientă de suferința care răzbătea din vocea ei slabă.

– Pentru totdeauna, Sanny, pentru totdeauna.

În vocea lui nu era nici o ezitare și nici măcar nu clipise.

Asta spui acum, continuă ea să nege în gând. Închise ochii, iar apa îi curse pe față. Cuvinte, doar cuvinte. Atât de ușor de spus, atât de ușor de uitat.

– Nici măcar nu mă cunoști, clătină tânăra femeie din cap. Nu știi nimic despre mine.

– Sentimentele sunt mai importante decât faptele.

Buzele lui îi atinseră gura încet, mângâietor, dar ea rămase nemișcată. Simți o atingere ușoară pe picioare. Era prosopul care se desprinsese de pe șoldurile lui și alunecase în cadă. Mark nu părea să fi observat, atent doar la ea, cuprinzând-o cu o posesivitate pe care ar fi găsit-o foarte deranjantă la un alt bărbat.

Se întâmpla din nou. O cucerea din nou. Simțurile i se trezeau la viață. Nu era nimic mai senzual decât atingerea acestui corp neted, ud, care o atingea, mâinile care îi alunecau pe spate, înlănțuind-o într-o îmbrățișase pasionantă, sub jetul de apă caldă.

Sanny încercă să se împotrivească simțurilor, dar mâinile i se mișcară parcă din proprie inițiativă, iar buzele începură să-i răspundă la sărut.

– Sanny, șopti el foarte aproape de urechea ei, vrei să fii soția mea?

Capitolul 9

Apa nu mai curgea. Oare închisese robinetele? Mâinile lui îi dădură la o parte părul ud de pe față.

– Răspunde-mi, Sanny. Vrei să fii soția mea?

Tânăra femeie deschise ochii și-l privi.

– Nu, răspunse ea cu o voce atât de calmă, de rece și de controlată, încât părea să nu fie a ei. Desigur că nu.

– Desigur că nu?

Ea făcu un pas înapoi și îl privi lung, fără să clipească.

– Cred că suferi de o stare de nebunie temporară, profesore. Africa are uneori acest efect asupra oamenilor. Căldura, praful…

Figura lui gravă nu lăsa să se vadă nimic.

– Oare o să fii vreodată serioasă, Sanny Joy Copeland?

Zâmbetul ei era devastator.

– Sunt foarte serioasă. Căsătoria nu e pentru mine. Mai târziu, o să mulțumești stelelor tale norocoase.

– Mai târziu s-ar putea să-ți pară rău ție, insinuă Mark, cu un zâmbet fermecător.

– Nici o șansă. Știu ce e bine pentru mine, iar căsătoria nu face parte din această categorie. Mă cunosc prea bine.

Trebuia să plece de acolo și să-și ia hainele. Să stea goală sub duș, lângă un bărbat la fel de gol, nu părea să fie cea mai bună alegere pentru acest moment.

– Mă îndoiesc.

– N-ai decât.

Se întoarse și ieși de sub duș, iar el o lăsă să plece. Luând un prosop uscat, se șterse în sufragerie, apoi se îmbrăcă într-un timp record. El ieși din duș tocmai când își termina de făcut bagajul.

Bărbatul se îmbrăcă repede, fără să spună nimic, apoi începu să pună hainele și încălțările într-o valiză. Ea termină prima, își puse poșeta pe umăr, luă valiza și se îndreptă spre ușă.

– Așteaptă o clipă, spuse el. O să cobor cu tine la micul dejun.

– Nu vreau nimic, mulțumesc.

Curajul și controlul de care dădea dovadă începuseră să se topească. Voia să plece de lângă el atât de departe și de repede pe cât era posibil. Dacă nu, va face ceva ce va regreta tot restul vieții ei… se va întoarce și se va arunca în brațele lui, spunându-i că-l iubește și că vrea să fie soția lui… apoi să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe. Se agăța de o urmă de rațiune, care îi spunea că pentru ea nu există „fericiți până la adânci bătrânețe“ . Viața o învățase acest lucru…

– Putem să ne purtăm ca niște oameni civilizați, nu-i așa? Faptul că te-am cerut de soție, iar tu m-ai refuzat, nu este capătul lumii.

Mark zâmbea liniștitor, de parcă ea ar fi fost cea care avea nevoie de consolare și înțelegere.

– Îmi pare bine că vezi lucrurile așa. Îmi era teamă că ți-am pus în pericol orgoliul tău prețios.

– Nici o șansă, râse el. O să continuu să întreb.

Mereu acel zâmbet irezistibil, acei ochi cuceritori. Se luptă din răsputeri să reziste.

– Ești foarte curajos, îl ironiză ea.

– Voi face orice e nevoie pentru a te cuceri. Să nu-ți imaginezi o clipă că vei reuși să scapi de mine.

Dar, după ce spusese acest lucru și mâncase micul dejun cu o foame de lup, plecă spre aeroport, iar de acolo luă avionul spre Paris.

Sanny se simți abandonată, părăsită – ceea ce era ridicol, după ceea ce spusese. Începu să se întrebe dacă este sau nu nebună. Ori se așteptase să rămână aici și să o urmărească prin Sahara? Nu-i spusese că nu-l vrea? Aparent, era mai deștept decât ea. Cel puțin, îi fusese clar că nu este într-o stare de spirit care să-i permită să ia decizii care să-i schimbe viața. O s-o lase în pace. Pentru moment.

Dar nici măcar nu-mi știe adresa, își spuse ea repede, îngrijorată. Ei, bine, un amănunt nesemnificativ ca acesta nu-i va sta în cale. La urma urmei, o găsise în Africa, nu va avea nici o problemă s-o găsească în Statele Unite.

Și, în timp ce va sta singură aici, întrebându-se ce să facă, el se va distra de minune la Paris. Dezamăgită, aruncă o privire lungă spre ușa dormitorului.

Putea să rămână în această cameră, îi spusese el liniștit. Fusese plătit pentru încă două zile, iar ușa distrusă va fi reparată. Vag, se întrebă ce i-a spus directorului hotelului despre ușă.

Nu rămăsese acolo, îi era imposibil. Nu dorea decât să fie cât mai departe. Întrega situație începea să semene cu un coșmar. Nimic nu mai avea sens– nici sentimentele ei, nici reacțiile lui Mark. Ce voia de la ea?

Spre seară, ajunse la Fada Ngourma, un sat foarte mare, aflat la jumătatea drumului spre Niamey, Nigeria. Avea o benzinărie, o școală, o biserică, un spital și o piață în aer liber. Avea până și un loc de popas peste noapte, unde dormi o oră, două, acoperită cu un cearșaf uzat, care nu părea să fie nici prea curat.

Ajunsese în sat după prânz și-i fusese imposibil să găsească o mașină spre Niamey. Fada era un loc atrăgător, cu străzi nepavate și copaci înalți. Casele erau mari și frumoase, chiar dacă nu beneficiau de electricitate.

Găsise interesantă plimbarea și oamenii pe care-i întâlnise, deși puiul de la cină era incredibil de tare.

Acum nu era de vină salteaua plină de noduri pentru lipsa ei de somn. Abia spre dimineață reuși să adoarmă puțin.

– Pot să te întreb din nou, spuse Mark.

– E absurd. Nu te-aș lua de soț nici dacă ai fi Făt-Frumos în persoană.

Stăteau amândoi sub duș, îmbrăcați complet. El purta un costum la două rânduri, ea o rochie de mătase roz. Era baia de acasă de la ea, cu plantele de apartament și spoturile luminoase, care aruncau o lumină blândă.

– Mă iubești? întrebă el.

– Nu.

– De ce nu? Sunt frumos, atrăgător și sunt profesor de economie. Toate studentele vor să mă ia în căsătorie.

– De ce nu le iei pe toate și să-ți faci un harem? Ți-ar plăcea, nu?

– Numai dacă mi-ai fi soția numărul unu.

– Nu-mi plac hainele care se poartă în harem, iar mâncarea de acolo îngrașă.

El începu s-o dezbrace și deodată erau în altă parte, pe o plajă tropicală, cu palmieri și valuri înspumate, care se spărgeau la picioarele lor.

– Acesta este Paradisul, spuse el, iar eu sunt Adam și tu, Eva.

– Adam n-a purtat niciodată un costum la două rânduri, clătină ea din cap neîncrezătoare. Ești un mincinos.

– La fel ești și tu. Te prefaci că nu mă iubești.

– Dar nu te iubesc. Nu știu să iubesc. Mama m-a părăsit când avem patru ani și nu m-a iubit niciodată, așa că n-am avut de unde să învăț.

– Ești o persoană matură, îi spuse el. Mama ta aparține trecutului. N-o învinovăți – nu mai are nici o influență în ceea ce ești acum.

– Te urăsc! Nu știi nimic despre mine! Absolut nimic, nimic!

– Nu mă urăști.

– Ba da, ba da, ba da!

Se trezi, agitată, și începu să plângă.

***

Ploaie, vânt și frunze căzătoare – galbene, portocaliii, roșii și maro. Toamnă. Noiembrie. Fuste călduroase, pulovere de lână, ciocolată fierbinte… Sanny se simți ușurată să fie în locuri familiare, în propriul apartament cu baia minusculă, bucătăria foarte mică, covorul indian, hainele și cărțile, patul confortabil și propria ceașcă de cafea.

Cu toate acestea, munca mersese mult mai bine în Africa, în acele condiții mult mai proaste, decât acasă. Poate că de vină era creierul ei, care refuza să funcționeze. Nu mai putea gândi rațional– nici la carte, nici la articolele pe care trebuia să le scrie pentru ziar. Amintindu-și experiențele din Africa, era cuprinsă de sentimente și de gânduri pe care nu voia să le retrăiască. Sperase că timpul și distanța o vor ajuta să treacă peste ceea ce se întâmplase, dar nu fusese așa. Să stea singură în cameră, cu vântul șuierând la

fereastră, era realitatea de acum, dar care ceda imediat locul altor imagini, când începea să-și recitească notițele. Ajungea înapoi pe plaja cu palmieri, întinsă la soare, alături de un bărbat care o întreba despre tatuajul de pe șold. Simțea din nou mâna pe piciorul ei, auzea sunetul vocii lui de parcă ar fi fost în camera vecină. Ridicând privirea, încerca să se convingă că nu e acolo, cu ea. Într-adevăr, nu era.

Începu să se întrebe dacă n-ar trebui să facă o mișcare tragică, dureroasă, ca de exemplu să rupă notele și să uite de cartea pe care voia s-o scrie, ca și de speranțele pentru o viață profesională independentă. Poate ar fi mai bine să se întoarcă la ziar și să scrie despre nunțile altor persoane sau despre cetățenii lunii, care au făcut ceva pentru ca lumea să fie un loc mai bun.

Dar dorința ei nu era să scrie despre faptele onorabile ale altor persoane, ci despre propriile aventuri. La urma urmei, ea fusese cea care făcuse o călătorie curajoasă în Africa și avea atât de multe de spus. Ultima experiență, la Niamey, fusese deosebită. Acolo văzuse cămile, care purtau poveri pe străzi, lângă motociclete și camioane. Nigeria fusese diferită de restul locurilor vizitate, fiind mai degrabă acoperită de nisip și deșert. Niamey, orașul în care stătuse, era întins, plin de nisip și lipsit de culoare. Acolo întâlnise un cuplu de voluntari olandezi, care o luaseră în deșert și-i arătaseră minunile care pot fi făcute cu apă, bani, cunoaștere și multă, multă muncă. Într-adevăr, deșertul putea să înflorească. Apoi o prezentaseră unui american care de ani întregi era implicat în munca voluntară de refacere a locurilor distruse de dezastre naturale. Acesta îi spusese povești de groază, despre oameni care suferiseră mai mult decât își imagina cineva.

Toate aceste lucruri i le povestise în ultima seară, înainte de a lua avionul spre Paris, într-un restaurant vietnamez. Fusese ca o

concluzie tristă a călătoriei prin Africa. Cu toate acestea, era o parte din povestea pe care voia s-o scrie despre continentul contrastelor. Despre bogăție și lux, ca și despre sărăcie și înfometare. Cu hoteluri scumpe, vile impresionante și medici occidentali, alături de înfometare și boală. Văzuse câte puțin din fiecare, mâncase câte puțin din toate, stătuse și dormise în tot felul de locuri și întâlnise oameni foarte diferiți. Îi oferise o imagine mai largă despre viață, îi luminase mintea și nu va mai fi niciodată aceeași.

– N-o să mai fiu la fel, șopti ea, văzându-l pe Mark cu ochii minții, fiecare trăsătură a feței, culoarea ochilor sau zâmbetul.

Ceva important se întâmplase în viața ei în seara în care fusese la petrecerea din Monrovia, unde îl cunoscuse.

Sanny nu crezuse că va fi vreodată în stare să se mai îndrăgostească. Se luptase împotriva acestui lucru atâta timp, încât ajunsese să-și imagineze deja că este imună.

N-o să pot scrie niciodată această carte blestemată, își spuse ea cu disperare, fixând mașina de scris din fața ei. Pagina albă era acuzatoare. Îmi trebuie o petrecere, oameni pe care să-i văd.

Când telefonul sună a doua zi, iar vocea unui fost iubit o invită la o petrecere de proporții magnifice care avea loc la el, cu muzică, vin, mâncare și mulți oameni minunați, știu că rugăciunile ei fuseseră ascultate.

Apăru la petrecere cu una dintre cele mai bune rochii, neagră și senzuală, cu sandale înalte, perfect machiată și coafată. Avea încă bronzul perfect dat de soarele Africii, iar apariția ei le făcu invidioase pe femei și dornici pe bărbați.

– Așadar, cum este în Africa? întrebă fostul ei iubit.

Era înalt, arătos, dar nu foarte inteligent. Bunătatea și generozitatea compensau acest defect, dar nu fusese suficient. Cândva, Sanny îl făcuse să sufere.

– Depinde, spuse ea pe un ton misterios, gustând din paharul cu vin.

– De ce anume depinde?

– De timp și de spațiu. Tu ce mai faci?

– Bine.

Începu să-i povestească apoi despre ce făcuse în ultimul timp, cu lux de amănunte. Mai întâi, despre operația de apendicită, apoi despre noua mașină, despre vinul delicios din România pe care-l descoperise de curând. Gustând din când în când din paharul cu vin, tânăra femeie aștepta ocazia să scape de el, iar când aceasta se prezentă, dispăru în două secunde.

Din fericire, nu toți erau la fel de plictisitori ca bietul Freddie și era plăcut să revadă atâția prieteni. Râse, glumi și dansă toată noaptea, bucurându-se de atenția și admirația tuturor. Aparent, nimeni nu se aștepta s-o vadă întorcându-se din Africa întreagă. Unii găseau surprinzător, dacă nu chiar dezamăgitor, că nu contactase vreo boală exotică. Dar din acest punct de vedere, nu avea ce să le ofere, nici măcar un început de de malarie.

– Există vaccinuri și medicamente cu uz profilactic, chiar împotriva malariei, îi informă ea.

Discuția se mută la animale sălbatice, dar nici în acest sector nu avea lucruri interesante de spus sau povestiri ale unor experiențe personale. Nici mușcături de șerpi, nici întâlniri cu crocodili sau babuini.

Ceea ce se vorbea devenise deranjant pentru Sanny și nu avea nici o legătură cu experiența ei. Nu era sigură cum ar fi mai bine să-și prezinte experiența reală, dar părea să nu fie cel mai potrivit loc, nici cel mai potrivit moment. O să-și scrie cartea, apoi o să le dea fiecăruia un exemplar cu dedicație.

Frecventă apoi câteva petreceri care aveau loc regulat, ieși cu prieteni vechi sau noi, ajungând să petreacă mai mult timp în fața oglinzii decât în fața mașinii de scris. Se purta iresponsabil și ducea o viață frivolă. Săptămâni întregi nu făcuse nimic, nu scrisese nici măcar o pagină, petrecându-și zilele în pat și nopțile în oraș. Voia un bărbat, un bărbat interesant, care să umple golul care devenea din ce în ce mai mare în sufletul ei. Un bărbat care să o facă să râdă, dar care să n-o tulbure. Dar nu putu să găsească unul.

Într-o noapte, după ce se întorsese de la o petrecere la care mâncase prea mult, băuse prea mult și râsese prea tare, se privi în oglindă, de la hainele seducătoare la fața acoperită de machiaj, iar înțelegerea o izbi.

– Ești o falsă, Sanny Joy Copeland, își spuse ea cu brutalitate. Întotdeauna ai fost așa.

După acea seară, nu se mai duse la petreceri, nici la filme sau dineuri. Rămase acasă, mâncând semipreparate în fața televizorului. Începu să scrie din nou, pentru că n-avea altă soluție. Finanțele ei erau într-o stare proastă, iar dacă nu începea să scrie din nou, în câteva luni va ajunge să mănânce mâncare de câini. Ținând departe sentimente și emoții cu ajutorul tranchilizantelor, se întoarse la lucrul pentru carte. Cea mai mare parte din material era deja scris, dar mai erau destule de făcut.

Trei săptămâni, lucră ca un automat, fără să părăsească mașina de scris decât ca să spele, să facă diverse cumpărături, să meargă la librărie și la poștă. Luă cina de Crăciun cu o prietenă, dar în rest reuși să ignore anotimpul sărbătorilor, al familiei. Pentru ea, sărbătorile de Crăciun erau deprimante și așa fuseseră întotdeauna. Pentru că nu avea o familie pe care s-o viziteze, își petrecea timpul cu prieteni care erau de asemenea singuri și la fel de deprimați.

În mijlocul lui februarie, când era deja acasă de trei luni, primi vești de la Mark. O scrisoare oficială ajunse la ea, conținând un bilet de avion spre Madison, Wisconsin. Era numai un bilet dus.

Șocul distruse toată armura pe care o pusese în jurul sentimentelor ei. În plic nu era nici o scrisoare, dar pe biletul de avion era scris „Te iubesc– pentru totdeauna".

Nu se așteptase să mai primească vreo veste de la el. Renunțase la speranța secretă că acest lucru se va întâmpla, presupunând că Mark își va reveni când se va întoarce în mediul familiar al universității și studenților lui. Probabil că-și va da seama ce nebunie a fost s-o ceară de soție, își spusese ea, încercând să se convingă că era ușurată.

În mod clar, se înșelase.

Toată noaptea rămase trează, privind biletul și cuvintele scrise pe el și amintindu-și. Amintindu-și tot ce se întâmplase între ei. Se trezi dimineața, cu ceața de afară umplând bucătăria, cu capul pe brațe pe masa din bucătărie și înghețată toată. În jurul ei zăceau resturile unei zile petrecute ca de obicei acasă: cești de cafea murdare, o bucată de pizza, un pahar de lapte prins, pe podea câteva ziare, pantofii pe care îi aruncase din picioare noaptea trecută… era o imagine deprimantă.

Se ridică în picioare, gemând când corpul înțepenit protestă la fiecare mișcare. Încălzi niște lapte pe care îl bău în picioare lângă chiuvetă. Cu greu, se îndreptă spre dormitor, se dezbrăcă de hainele pe care le lăsă pe podea și se strecură sub pătură. După un timp, căldura laptelui și a așternurilor reuși s-o cuprindă și se cufundă în somn. Mark era în vis lângă ea, spunându-i că o iubește și n-o va părăsi niciodată, pentru că viața fără ea ar fi foarte plictisitoare.

Era aproape zece când se trezi din nou, dar ceața nu se ridicase. În apartament era în continuare frig. Deschise căldura, făcu o cafea

și pâine prăjită și se întoarse în pat, luând cu ea niște reviste. Evită articolele despre modă sau frumusețe, citind în schimb un articol despre urșii bruni din Munții Stâncoși, care-și pierduseră labele în cursele puse de vânători, dar supraviețuiseră. Articolul o înveseli considerabil. Cine spunea că are probleme?

Azi va pune la treabă brațele și picioarele proprii, făcând curățenie în apartament, înainte să se piardă în mizerie. Luă un mic dejun rapid, apoi trecu la treabă.

Primul lucru pe care îl făcu fu să pună biletul de avion în siguranță, într-un sertar cu lenjerie intimă. Nu știa nici ea de ce alesese acest loc, dar i se părea cel mai potrivit.

Se avântă în treburile gospodărești aproape cu furie, spălând, măturând și curățind, în timp ce purta un dialog cu sine însăși. Întrebarea pe care și-o punea era ce să facă în privința biletului.

Purtată de avânt, începu să golească dulapuri și sertare, ajungând la lucruri pe care nu le mai văzuse de atât de mult timp, încât își imagina că nu mai există. Într-un colț ascuns al unui dulap, îl descoperi brusc. Carnetul albastru. Inima începu să-i bată mai tare. Îl deschise cu grijă, cu degete tremurânde. Recunoscu imediat scrisul școlăresc, rotund, neregulat, nesigur. Înaintea ei erau pagini acoperite cu povestirea suferințelor, durerii și singurătății. Trecuseră mulți ani de când nu mai văzuse aceste însemnări.

Fără să vrea, dar atrasă irezistibil, Sanny începu să citească, simțindu-se din nou ca la opt ani, singură, înspăimântată și temându-se pentru Tata David.

Înconjurată de cârpe de praf, detergent, săpun, găleata cu apă și multe prosoape, citi și plânse.

– Oh, mamă! șopti ea. De ce nu mi-ai dat drumul să plec? De ce nu m-ai iubit îndeajuns de mult, încât să-mi dai drumul să plec? Acum aș fi avut o familie: părinți, poate frați și surori – un loc unde

să mă simt acasă. Aș avea unde să mă duc, o mamă și un tată cărora să le spun problemele mele. Poate că, dacă aș fi avut toate acestea, n-aș mai fi atât de speriată de biletul din sertarul cu lenjerie…

Visă din nou în acea noapte, apoi în noaptea următoare, iar fiecare vis era mai ciudat decât cel de dinainte, amestecând locuri și persoane din cartea ei, cu oameni pe care îi cunoștea cu adevărat. Un lucru aveau toate visele în comun: Mark o urmărea peste tot, cerându-i să fie soția lui, iar ea spunea de fiecare dată nu.

– Nu vreau să fiu soția ta! Nu vreau, nu vreau, nu vreau!

Alerga prin nisip, încercând să scape de el, dar nu era nici o scăpare. Nu era decât nisip, până departe, la linia orizontului. La fel în dreapta sau în stânga ei. La fel în ochii, urechile și gura ei.

Mark o urmărea de-a lungul dunelor, călare pe o cămilă și purtând robe albe, care fluturau în vânt și un turban asemănător celor purtate de arabi. Era ceva foarte ciudat în această privință, pentru că în Africa nu erau motive să existe șeici.

Mark o ajunse din urmă și se simți luată în brațe și urcată în fața lui pe cămilă. O ținea strâns în brațe și-i spunea că o va duce la haremul lui, unde se va organiza o mare petrecere de bun venit. Accentul cu care vorbea era ciudat, dar când întoarse capul descoperi că era într-adevăr Mark, cu ochii lui albaștri și zâmbetul cuceritor.

Casa în care o duse semăna foarte mult cu camera de la hotelul din Ouagadougou. Cămila fu lăsată în parcare, între un Citroen albastru și un Peugeot galben, dar ei ajunseseră deodată în baie, iar el o dezbrăcă și o duse sub duș. Hainele lui ciudate dispăruseră, iar în locul lor purta un prosop în jurul șoldurilor.

În dormitor, petrecerea era în toi. Prin ușa deschisă, Sanny putea vedea o mulțime de oameni, printre care câteva tinere fru-

moase, studente ale lui, Jackie și Matt, ca și voluntarii olandezi. Un vrăjitor african incanta, împrăștiind peste tot un praf alb.

– Sanny Joy Copeland, spuse Mark, arătând foarte solemn, vrei să fii soția mea?

– Nu, desigur că nu!

Ieși în fugă din baie și intră în dormitor, fără să aibă nimic pe ea. Vrăjitorul se întoarse spre ea, privind-o cu gravitate.

– Ești o persoană foarte nefericită, spuse el, iar toată lumea deveni tăcută, ascultând cuvintele lui, pe care le repetă de mai multe ori.

Bărbatul începu apoi să-i presare praf alb pe cap și pe umeri. Deodată, cădea în straturi din ce în ce mai dese, acoperindu-i întreg corpul, până când era albă în întregime și arăta ca o fantomă. La vederea ei, toată lumea începu să alerge speriată, până când în cameră nu rămase decât Mark.

Acum plângea isteric, iar el o luă în brațe și o duse sub duș. Apa era caldă și reconfortantă, iar mâinile lui blânde îndepărtară pudra, spălând-o cu un săpun care mirosea a vanilie. Începu să se simtă extrem de ușoară, ca și cum ar fi plutit, iar inima ei fu cuprinsă de un sentiment de fericire. Îi zâmbi lui Mark, iar el o luă în brațe, o sărută și o duse spre pat.

– O să fii fericită cu mine, spuse el, ținând-o strâns. Vrăjitorul mi-a promis.

Iar Sanny știu că era adevărat.

Până când se trezi.

Se întrebă dacă visele vor înceta dacă va spune „da“ și se va căsători cu Mark. Dar în visele ei putea să nu spună niciodată asta, iar visele chinuitoare puteau să nu înceteze niciodată.

Trebuia să facă ceva, să ia o decizie. Nu avusese probleme cu somnul din cauza gândurilor în nici o altă situație. Poate doar când fusese îndrăgostită de Peter, dar el fusese prima ei dragoste.

Să se gândească la Mark, mai precis să se gândească la o posibilă căsătorie cu el, o făcea să se înfioare. Frica îi paraliza raționamentul, iar emoțiile puternice, precum teama de respingere o copleșeau. Numai că biletul din sertar o obseda, iar hotărârea trebuia luată cât mai repede.

Biletul, ca și tot ce simboliza, era în gândurile ei tot timpul, ca o piatră de moară. Îi aducea aminte de celălalt bilet, pe care îl rupsese în casa familiei Simmons. O făcea să se gândească la Matt și la Jackie, care probabil că acum erau părinții mândri ai unui băiețel. Primise o scrisoare în care se anunțase evenimentul, precum și sexul, greutatea și înălțimea copilului.

Poate ar fi trebuit să aibă încredere în Jackie și s-o întrebe care sunt secretele unei căsnicii reușite și ale unei vieți liniștite. Din ce în ce mai mult, în aceste zile simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva, să se bazeze pe un prieten. Era un lucru neliniștitor, pentru că până acum se lăudase că nu are nevoie de nimeni.

Cu cât trecea timpul, cu atât simțea mai mult apăsarea hotărârii. Să rupă sau să nu rupă biletul? Se simțea copleșită de teamă și de neliniște. Biletul era în continuare în sertarul ei, așteptând-o liniștit și răbdător. Încercase să nu-l atingă de câte ori deschidea sertarul, de parcă ar fi fost o insectă veninoasă, așteptând în întuneric. În mintea ei părea să se fi transformat într-o creatură vie, cu tentacule și spini veninoși.

Era absurd, hotărî ea într-un moment de luciditate. Nu avea de gând să se lase stăpânită de această obsesie.

A doua zi luă un avion spre Madison, Wisconsin.

Ușa apartamentului se deschise și ochii albaștri ai lui Mark o priviră fără surprindere.

– Bună, spuse el cu un zâmbet, de parcă ar fi așteptat-o.

Poate că într-adevăr o aștepta, își spuse ea. Poate este medium și știa deja că o să vină.

– Bună, zâmbi și ea, dar inima îi ajunsese în gât.

– Bine ai venit în Wisconsin.

Era îmbrăcat sportiv, într-o pereche de blugi strâmți, o cămașă colorată și o haină de piele. Părea distins și în același timp atletic. Oare ce aștepta? Să-l găsească palid și slăbit din cauza grijii pentru ea?

– Mi-am dorit întotdeauna să ajung aici în vizită. Am auzit că brânza este foarte bună.

– La fel și merele, o ironiză el. De ce nu intri, ca să te pot servi?

Era ca într-un film cu scenariu și replici prost scrise, își spuse tânăra, pășind înăuntru. Își imaginase de atâtea ori cum va fi, ce va spune… Chiar repetase cuvintele pe care avea de gând să le spună… Nici unul dintre scenariile din mintea ei nu semăna cu ceea ce se întâmpla acum.

Mark închise ușa, apoi se întoarse spre ea, privind-o lung. Un zâmbet ușor se desenă pe buzele fine, dar ochii lui erau greu de citit.

– Ai reușit, spuse el cu blândețe.

Sanny începu să se dezbrace, punând hainele cu grijă pe scaun: eșarfă, pălărie, mănuși, haină, pulover…

– La ce te așteptai? ridică ea din umeri.

– Începusem să-mi spun că trebuie să-mi schimb tactica și să te iau pe sus, zâmbi el, ajutând-o cu hainele. Mă hotărâsem să-ți fac o vizită.

– Mark…

Oare de ce se simțea atât de neajutorată? Își dori să se poată gândi la cele mai potrivite cuvinte, dar nu avea nici o idee care erau acestea.

– Mark… Nu sunt sigură că am făcut bine venind aici… De fapt, nu sunt sigură de nimic.

– Dumnezeule, o întrerupse el, uită-te la tine! Tremuri…

Era adevărat, își dădu ea seama cu groază. Tremura ca o frunză în vânt.

– Nu-i nimic, șopti ea, sunt numai ușor… îngrozită…

Îl urmări cu privirea, văzând cum expresia i se schimbă. Bărbatul respiră adând, apoi o prinse în brațe și o legănă ușor.

– Sanny, murmură el, ce o să mă fac cu tine? Cum o să te fac să ai încredere în mine?

Apoi nu mai spuse nimic, ci începu s-o sărute cu pasiune și cu o foame care o făcu să înfioare. Corpul ei se trezi la viață, iar pentru câteva clipe lumea din jurul lor dispăru. Nimic nu se schimbase în aceste trei luni. Absolut nimic. Îl iubea și nu va mai iubi niciodată pe altcineva.

Înțelegerea acestor lucruri o înspăimântă. Oare sperase cumva că sentimentele pentru el vor dispărea? Sperase că nu va simți nimic în fața lui? Dorise atât de mult liniște și pace, mai ales de când se întorsese din Africa. Dar Mark o urmărise până și în vise.

– Stai jos, spuse el cu voce răgușită, conducând-o spre un scaun. Ai mâncat? Ți-e foame?

– Da, niște mazăre de plastic și pui de cauciuc, masa din avion. Mi-aș dori totuși un pahar de lapte.

– Cumva și o aspirină? propuse el zâmbind.

– Nu, mulțumesc. Stomacul meu e obișnuit să fie abuzat. În ultimul timp, i-am dat numai mese din semipreparate în fața televizorului.

Când rămase singură, aruncă o privire în jurul ei. Era un apartament plăcut, cu mobilă confortabilă și cu foarte multe cărți. Lângă șemineu erau câteva piese de artă africană. Nerăbdătoare, se îndreptă spre bucătărie, unde Mark își prepara ceva de băut. Sticla de lapte era deja pe masă.

– Ești sigură că nu mai vrei nimic altceva? întrebă el.

– Nimic, mulțumesc.

Între ei era o tensiune ciudată, un sentiment copleșitor de conștientizare a prezenței celuilalt. Era greu să se uite la el, fără să simtă o senzație ciudată de gol în stomac. Se înfioră.

– Te deranjează dacă încălzesc laptele?

– Nu mă deranjează, zâmbi el. Dar de unde această obsesie cu laptele? Oricine altcineva în locul tăi și-ar dori o băutură.

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Am avut un prieten care studia psihologia la facultate și mi-a explicat o dată. Spunea că are legătură cu lipsa de îngrijire și de dragoste din copilărie. După părerea lui, laptele este pentru mine o plasă de siguranță. Așadar, adăugă ea forțându-se să zâmbească, nu este decât vina mamei mele. Nu mă învinovăți.

Mark aruncă o privire exasperată spre cer:

– E uluitor câți urmași ai lui Freud sunt de găsit la optsprezece ani. Sper că acum se bucură de viitorul strălucit care îl așteptа.

– A părăsit facultatea după primul an. Cred că ultima oară am aflat că se află în Alaska, antrenând câini care trag la sanie.

Bărbatul râse înveselit, iar sunetul plin al râsului lui o făcu să se înfioare din nou, fără să știe de ce.

– Îți e frig?

Ea clătină din cap, simțind că reacționează prostește.

– Nu.

– Ai emoții?

– Desigur, râse Sanny. De aceea vreau lapte.

El ridică sprâncenele întrebător.

– Așadar, crezi că prietenul tău avea dreptate?

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Ai fi surprins. Am avut o copilărie foarte dificilă. Mama era alcoolică și m-au luat de lângă ea la patru ani.

Privi lung peretele din fața ei, certându-se în gând. Ce făcea? Ar trebui să tacă.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Nimic important, dar cred că laptele e gata.

Luă ibricul în care își încălzise laptele și turnă în cană. Era uimită de propria capacitate de a vorbi despre lucruri neimportante, vorbind încontinuu, până când nu mai putu îndura și tăcu.

– Sanny?

– Da? întrebă ea, fără să ridice privirea.

– Te iubesc.

Tânăra înghiți cu greu nodul din gât.

– Și eu te iubesc, șopti încet.

O spusese, o spusese în sfârșit, dar era mai greu decât își imaginase vreodată. Își acoperi fața cu mâinile, incapabilă să respire, scuturată se suspine.

– Sanny!

Se simți ridicată de pe scaun și trasă în brațele lui. Ascunzându-și fața la pieptul primitor, izbucni în hohote de plâns.

– Sanny, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

– Nu pot… nu pot să îndur asta…

– Ce anume nu poți să înduri?

– Te iubesc… ai spus că mă iubești… ce-o să mă fac, atunci când totul va lua sfârșit?

Fiecare cuvânt era pronunțat cu greutate, dar se strădui să continue:

– Ce o să mă fac după ce o să mă părăsești? Cât va dura?

El se retrase puțin, ridicându-i fața pentru a o privi în ochi.

– Despre ce naiba vorbești? Cine spune că te voi părăsi?

Părea aproape furios.

– Orice are un sfârșit, nu-i așa? oftă ea cu amărăciune. Mi-e teamă că nu mai am iluzii romantice. Oamenii pe care îi iubesc nu rămân niciodată lângă mine. Așa a fost mereu, povestea vieții mele. De ce ar fi altfel de această dată? îl întrebă brusc, retrăgându-se din brațele lui. De ce ai fi altfel decât ceilalți? repetă cu disperare.

Lacrimile îi umpluseră ochii, iar el o privea uimit, palid și nedumerit.

– Sanny, te-am cerut de soție! Ce poate fi mai permanent decât atât?

– Căsătoriile se destramă – oamenii sunt necredincioși! Dragostea trece și nimic nu e permanent.

– Sanny, nu toate căsătoriile se destramă. Nu toți oamenii sunt necredincioși și nici nu poți spune că dragostea nu durează. Părinții mei sunt căsătoriți de patruzeci de ani și sunt încă foarte îndrăgostiți unul de altul.

– Ai mei au stat împreună doar câteva luni! Mama a început să bea, iar eu am ajuns la familii adoptive, una după alta, iar nimeni…

Fără să știe cum, ajunsese pe canapea lângă el și cuvintele atâta vreme cenzurate începuseră să se reverse. Îi povesti tot, de la început până la sfârșit. Mark o ascultă fără să spună nimic, dar ținând-o în brațe.

– Mi-e teamă, încheie tânăra într-un sfârșit. Mă gândesc să fiu cu tine, să ne căsătorim, iar acest lucru mă înspăimântă. Nu mă pot împiedica. Dacă va lua sfârșit, nu știu cum voi face față. Nu mai pot îndura încă o dată.

– În acest caz, de ce ai venit la mine?

– A trebuit să vin. Acel bilet îngrozitor mă obseda. N-am putut să-l rup. Și, mai ales, te visam în fiecare noapte. Nici nu-ți dai seama cât de absurde și de bizare erau acele vise. Mă urmăreai mereu și nu mai puteam. Trebuia să vin și să văd dacă toate aceste sentimente sunt reale.

Se ridică în picioare, apoi se întoarse spre el, privindu-l lung.

– Mă tot întreb ce e în neregulă cu mine. Sunt nebună? Deranjată? Dezechilibrată? Sau toate la un loc? Dar tu ce vrei de la mine?

Mark se ridică și el, dar rămase la distanță. O privi și el cu atenție.

– Știi ce vreau de la tine. Vreau să fii soția mea, dar nu înainte să te simți sigură și hotărâtă. Va trebui să ne ocupăm de acest lucru, nu-i așa?

– Nu știu cum.

– Va trebui să găsim o modalitate. Dacă mă iubești cu adevărat, vom reuși.

– Pari atât de sigur pe tine, clătină ea din cap. De unde poți ști? De unde poți fi atât de sigur?

El se apropie, prinzând-o de umeri și privind-o în ochi.

– Sanny, în afară de celelalte componente ale ei, cum ar fi pasiunea, atracția, sentimentele de apropiere și de apartenență, dragostea este o decizie.

Cuvintele păreau să aibă un ecou propriu. Nu mai auzise această expresie: „Dragostea este o decizie". Pentru că nu știa ce să spună, rămase tăcută.

– Aceasta este ceea ce ține pe termen lung, indiferent de probleme și situații dificile. Dragostea nu este numai ceva ce simți, o stare sufletească asupra căreia n-ai nici un control. Ea are nevoie de îngrijire permanentă, iar aceasta este o decizie conștientă, pe care trebuie s-o iei zi de zi. Nu trebuie să te temi, continuă el, luându-i mâna, dragostea nu se oprește pur și simplu, nici nu zboară pe fereastră. Moare din cauza neglijării. Eu pot spune că te iubesc și că niciodată nu voi neglija această dragoste.

Tânăra femeie înghiți cu greu, simțind cum furtuna din sufletul ei se liniștește.

– Și eu te iubesc, șopti ea. Și am nevoie de tine, atât de multă nevoie. Mark, te rog să mă ajuți.

Cu fața lipită de pieptul lui, se simți strânsă în brațe cu căldură.

– Va trebui să ne ajutăm unul pe altul, spuse el încet. Împreună, vom reuși.

Sanny se simți puternică și sigură că Mark îi poate oferi încă o șansă de a iubi și a fi fericită. Probabil că va mai avea nevoie de timp, dar voia să încerce.

El îi ridică bărbia, privind-o lung.

– Îți amintești că în Africa obișnuiai să spui „Am povești de spus"? Nu-mi spuneai niciodată acele povești pe care voiam să le ascult. Nu făceai decât să te ascunzi în spatele glumelor și râsetelor tale.

– Și totuși, te-ai îndrăgostit de mine?

– Nu te ascundeai foarte bine. De fapt, erai chiar transparentă, numai că nu erai conștientă de asta.

– Acum știi totul. Ți-am spus toate poveștile mele.

Se simțea copleșită de ușurare. O să fie bine, dacă o să învețe să aibă încredere în puterea dragostei lor. Era bine lângă el, pentru că era puternic, înțelegător și iubitor, iar cu el va fi în siguranță.

Mâinile lui îi alunecară sub haine, iar mângâierile blânde deveniră fierbinți.

– Sanny, murmură el, nu crezi că am vorbit destul pentru o vreme?

– Ba da, răspunse ea, lăsându-se cucerită de atingerea senzuală. De ce nu-mi arăți restul apartamentului?

Bărbatul râse încântat.

– Desigur. Hai să începem cu dormitorul.

Sfârșit